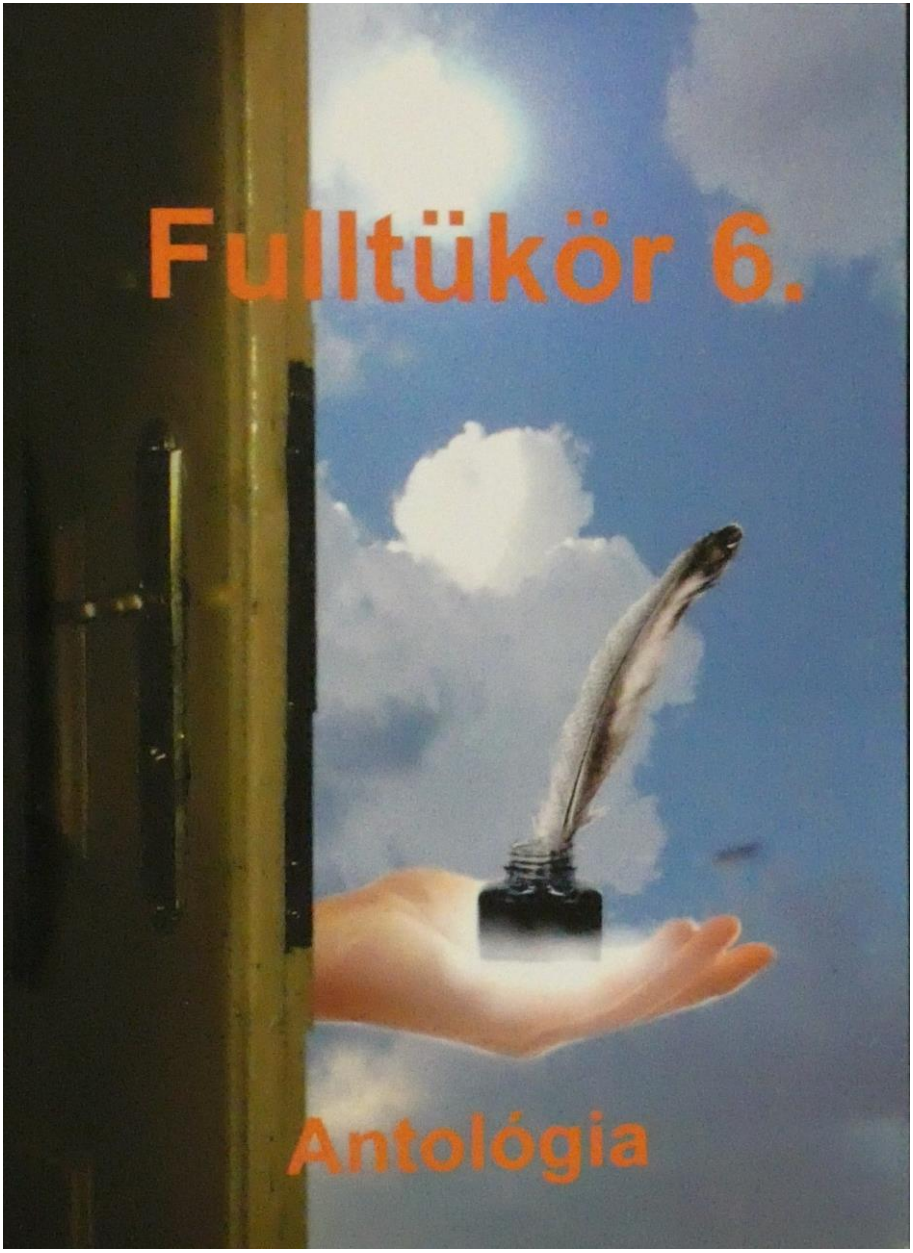
Fulltükör 6.

Antológia

Fulltükör 6.

Válogatás a Fullextra Művészeti és Irodalmi portál alkotóinak 2011. évi műveiből

2012.

ISSN 2060-6435

Kiadja:	a Fullextra Kulturális és Irodalmi portál közössége
Felelős kiadó:	**Lőrinczi L. Anna**
Szerkesztette és tördelte:	**Máté László**
Technikai munkák:	**Gligorics Teru** ***fényesi* Tóth János,** **Földi László** **Hepp Béla** **Kamarás Klára,** **Lőrinczi L. Anna,** **S. Farkas Zsuzsanna**
Borítóterv:	**Tornyai Tibor**
Nyomdai munka:	**Z-press Kft.**

Előszó

„A könyvet mindig ketten alkotják: az író, aki írta, és az olvasó, aki olvassa.”

Kosztolányi Dezső

Hat év alatt sorozattá nőtt a Fulltükör, és ha most visszatekintek erre a hat évre, boldogságot érzek, mert annyi örömet adott részesének lenni.
A Fullextra.hu alkotóinak tábora mára valós, összetartó közösséggé érett és hatalmasat fejlődött az irodalmi művek alkotásában is. Ennek legékesebb bizonyítéka az előző évek munkáiból válogatott, évről-évre megjelenő könyvek sora. A sorozat hatodik, legújabb tagját tarthatjuk most kezünkben.
Ezt a kiadványt is az olvasók ízlése határozta meg, Ők választották ki, hogy mit tartanak érdemesnek nyomtatásra, ezzel arra értékelve a benne szereplő műveket, hogy bármikor kezünkbe vehessük, fellapozhassuk, ismét átélhessük az élményt, melyet megismerésük okozott 2011-ben.
Bátran ajánlom a Fulltükör sorozat új darabját, mert hiszem, hogy mindenki talál benne ízlésének megfelelő alkotást. Ez lehet könnyed, vagy mélyebb gondolatokkal átszőtt vers vagy történet, de az biztos, hogy mindenképp kellemes szórakozást nyújthat egy meleg szobában a kényelmes fotelben pihenve.
Világunk összedőlni látszik, a stressz és szorongás beépült a pillanatokba is.
Álljunk meg egy kis időre, próbáljunk kikapcsolódni és olvassunk, mert nincs ennél tartalmasabb feltöltődési lehetőség.

Lőrinczi L. Anna

Aranyosi Ervin *(AranyosiErvin)*

Gondolat szilánkok

Ne adj magadból annyit,
amennyit mások várnak!
Sosem kell megfelelned
az egész nagy világnak.

Adj mégis többet, jobbat,
s örömöd teljen benne!
Szeretetből, hálából,
mint kinek többre telne.

Bármibe belefoghatsz,
– nagy kedvvel csináld végig!
Tervezz egy földi pályát,
és meg se állj az égig.

Harapd el minden szódat,
mi kritizálni készül,
hidd el, egész világod,
dicséretekre épül.

A szép szót, hogy: szeretlek,
ne mond ki érzés nélkül!
Ha van mögötte érzés,
attól a lelked szépül.

Bocsánatot, ha kérnél,
nézz a másik szemébe.
Minden őszinte szóért
egy mosolyt adj cserébe.

Őszi hangulatban

Napunk fényét vesztett, elizzó zsarátnok.
Szívünk is megpihen, – megfáradt zarándok.
Vén fákról lehullik rőt levelek lánca,
őszi karneválon, halott lelkek tánca.

Körbe-körbe futó szél játszik a fákkal,
néha parolázik, égbe nyúló ággal.
Ki kap a kezéből színes levélkéket,
s minden címzés nélkül, így elküldi néked.

Véle üzen a tél, nem sokáig várat,
bújjon menedékbe minden fázós állat.
Avar szőnyeg lapul útra és talajra.
A tél hűvös vendég. Emlékezz tavalyra!

Addig a lebukó nap végső sugára,
hívja a felhőket öldöklő tusára.
Azt hinné az ember, száz sebéből vérzik,
pedig csak az eső csendben csöpörészik…

Séta a forráshoz

Erdei úton rőt avar szőnyeg,
lábaink alatt, így lépkedünk.
Sustorgó levél jelzi utunkat,
s némelyik együtt fut még velünk!
Távol a völgyben, hófehér ködben,
szellemi lepelbe bújik a táj.
Fuldokló fa karja nyúl fel az égre.
Menni szeretne, s maradni muszáj.

Amerre járunk, a sáros úton,
keresztben átfut egy cseppnyi ér.
Mellénk szegődik, gyöngy csacsogással,
hallgatjuk hangját, ahogy kísér.
Zene fülünknek halk csobogása,
duruzsol mélyen ahogy halad.
Tovább csal minket, hogy megmutassa,
kecses kis társa honnan fakad.

Aztán, hol útjuk már eggyé válik,
ölelik egymást szerelmesen.
Rohannak együtt, magunkra hagynak,
s nem kísér holt vizek szelleme sem.
Zöld fenyők kúsznak szinte az égig,
megkopott kérgük a múltról beszél.
Szavukba vágva, átrohan rajtuk,
ágakat tépve a bősz szembe szél.

Ébren álmodva hatnak a képek,
színek és fények, a dombok alatt,
Cinkecsapat jön, s száll ágról-ágra,
nyugton az ágakon egy se marad.
Rőt-barna mókus fut át az úton,
fa mögé bújva incselkedik.
Majd ágról-ágra ugrálva tűnik,
s hiába keresik már szemeink.

Számtalan élmény, cseppnyi csokorban
pezsdül a lélek, a szív mosolyog.
Erdő a paplanját magára húzza,
alant a völgy fölött köd gomolyog.
Látjuk, hogy Földanya álmodni készül,
hófelhők szállnak a hegyek felett.
Fáradt Nap nyugszik az esti homályba,
s őrzi a megfakult emlékeket…

Árva levél

Árva levél, milyen magányos,
tavasszal szülte őt a fa.
Testvérei rég tova szálltak,
őt marja csak a zúzmara.

Ragaszkodik kis életéhez,
mert ez az egy jutott neki.
Nyár elején repülni vágyott,
de öregen már nem meri.

Süvít a szél, testébe markol,
jeges késsel húsába vág.
Nem hiszi el, hogy véget érhet,
hogy ennyi volt a nagy világ.

Szitál a köd, arcára fagy,
míg új tavaszról álmodik.
– Bevárom itt az ébredést
– és görcsösen kapaszkodik.

Hiába harc, hiába minden,
ereje jégként olvad el.
A gyilkos szél fülébe súgja:
– árva levél, most menni kell...

Arany-Tóth Katalin (aranytk)

Sikolt a világ

Nézd, hogy nyüszít, forrong a Világ!
Lóerőkkel sem bír vele a nemes uraság.
Lebutított, megvadult csőcselék…
Ezt akartátok?! Hát így lázad ma egy nemzedék?

Kéz kezet mos – nincs itt pardon:
apródok ülnek mindenütt, sorban a porondon,
s míg messze száll a parfüm illat,
vasalt ingek alatt szégyenné izzad
a józan hatalom-részegség:
ó, ez csak az elfajult mértéktelenség…

Míg díszletek közt rózsa hervad,
nemzet színekben vérzik a hajnali friss harmat.
Messze, kinn a rónaságon
gumicsizmák lépnek traktorjárta barázdákon.
Kakasszótól napnyugtáig
ekevas mélyed, pata dobban a pajtáig.
Gyermeksírás esti csöndben,
kenyér és kés kérges ökölben,
s az egykor volt tudás, mint hatalom,
most romokban fekszik egy államnyi ravatalon.

Beteg a Világ, beteg az Ember,
s a nép mindenütt morajlik, mint a tenger,
vagy mint a forrongó Föld,
melynek rezdülése halálba, s nyomorba dönt.

Van, hol egyetlen zsarnok
mögött tömegnyi álnok akarnok
szítja az örök viszályt –
s halál vár arra, ki igazságért kiált.
S hol zúdul a törvény,
mint halálos örvény,
szorul a kötél a nyakak körül,
ám mindig volt, és lesz, ki megmenekül.

Mily undor e métely!
A gondolat csak keserű kétely,
s rettegő félelem a jövő felől:
Vajon mi hoz a Sors? Még éltet vagy megöl?

Utak menti nyomor-tanyák gombnyomásra eltakarva,
hajlongunk a remény előtt szánt szándékkal, készakarva.
S míg szó szót követ,
feslik, szakad a drága szövet,
és vadnyugati bosszút forral az indulat.
A vajúdó sikolyok szilánkká hasítják az öreg hidakat.

Nincs nyugta e sistergő, tűzforró katlannak,
míg szemünkbe hazudnak torzó hatalmak,
míg halomnyi ingyenélő, kéjes uralom
csak tanyázik az eladott magyar ugaron.

*

Mint kapzsi marokba szorított izzó aranyak,
úgy égnek lelkembe, lelkedbe a tettek és szavak.

Nézd… nyüszít, és sikoltva sír a Világ…
Mentsd meg míg lehet: teremts új erőt, hitet, s parolát.

Mama

Mama – kisgyerekként így szólítottalak,
s ma sírodnál keresem gyengéd szavad.
Mily rég volt, mikor estek sötétje alatt
meséltél, s melléd bújva hallgattalak…

Szú rágta, százéves bútoraink mögött
neszek, árnyak tanyáztak, s mi szöszmötölt,
azt csak félelmem szülte – éjbe költözött
csend surrant a végtelen percek között.

Gerendák őrizték felettünk az álmot,
a kályha meleg volt, takarónk kártolt,
rojtos szőnyeg fedte padlónkon nyikorgott
nyomorunk – mégse gondoltad, hogy kár volt.

Téli reggelek jégvirágos ablakát
fehérre festett spaletták takarták,
s a hajnali fények szeretve karcolták
ébredésünkbe a remény árnyékát.

Születni, élni, s halni becsben – ez a cél.
Hittél, szerettél, sírtál és nevettél.
Voltál bölcső, otthon, s volt, mikor temettél.
Mama – felnőttem… s te messzire mentél.

Szavakba temetve

Illatos párnára hajtom ma fejem.
Vándorló képzelet játszik a múlt bábuival.
Emlékezem.

Távoli suttogás
– mint hódító szellemek kísértése –
visszhangzik szűk labirintusok részeg falai között.
Vakond-lét boldogságom „miért”-je
visszatérő álmokra szőtt
puha fészekbe költözött.

Itt a mosoly tiszta
akár az ég.
A festett felhők annyi esőt adnak
mi hervadó virágzásomhoz még
épp elég.

A lét
csak egy lélegző buborék.

Ha majd indulok
búcsúmba csak egyetlen könnyet lopok.
Párnámra hajtom addig naponta fejem
hangtalan
s könnytelen
zokogok hiábavaló küzdelmeimen.

S hogy mire vágytam egykor?
Nem számít már rég.
Robot-lelkem lassan mozdul
korhű testem térül-fordul
és szólok is
ha néha szólni kell.

Szél és felhő helyett
ember lettem
vágyaimat mégis levetkeztem.
Régi illatok
hangok hívnak
halál-hírek tornyosulnak.

Lassan mind elmegyünk
de előbb még vélt igazunkat védve
vagy csupán feloldozást remélve
szavakba temetjük fegyverünk.

Ne kövess!

Ne kövess csalót, hazug álnokot!
Ne rabolj mástól pénzt, se birtokot!
Küzdelmedben kitartást rejt Sorsod,
Élj, s túlélj – nincs más dolgod.
S ha majd az út véget ért,
mondj egy imát az eltévedtekért.

Mosolyod legyen bölcs és hallgatag.
Ne gúnyolj, és ne üldözz másokat!
Ne hivalkodj azzal, mit más adott,
tartsd szem előtt az alázatot.
Dolgozz! Küzdj a mindennapokért,
s fáradt estéken sóhajts álmokért.

Egy nap majd úgyis minden véget ér.
Nem lesz már fontos se rang, se bér.
Magaddal tovább csak azt viszed,
mi lelkedben él – talán… szeretet.

Száz életen, száz halálon

Hallgatom
az utcák monoton zaját,
ahogy az eső lemossa az út porát,
s ahogy a fák susognak a szélben,
a földet melengető, szelíd napsütésben.

Hallgatom
a hangok visszhangzását,
mint tenger-hullámok vad morajlását
lakkozott csigaházak lakatlan üregében,
vagy a lélek suttogását temetők csöndjében.

Hallgatom
az imák meddő könyörgését,
gondtalan gyermekek harsány nevetését;
az örök zenét, ahogy szétárad a térben,
s a csend néma szavát a hallgatás ölében.

Hallgatom
az ajtók durva csapódását,
lét-mérő óráink ütemes kattanását,
s a szív vajúdó dobbanását a testben,
ahogy zakatol bennem is, rendületlen.

Hallgatom
az igazságért kiáltók szavát,
s a megtorlók gúnyos válasz-kacaját…
mert a hatalom, csak egy zsarnok eszme
– alattvalóként vagyok én is kirekesztve –

Hallgatom
a lelkemben dúló viharok mennydörgését,
válaszokat kereső kérdések évődését,
ahogy gyarló mivoltom kéri az Istent:
segítsen hinnem, maradt még erőm, mi megment…

Hallgatom
a lét szemérmes szűkölését,
a remény utolsót sóhajtó, könnyes esdeklését,
míg magamba zárva viszem nyomorúságom
– ha kell, még száz életen és száz halálon.

Az én hazám

Nekem a Haza az a város, ’hol anyám megszült
egy esős, csöndes hajnalon. Május volt. Az égen
szivárvány jelezte: születni áldott oltalom.

*

Évtizedek óta már, hogy levél-dús ágakon
engem is köszönt trillázó füttyével a madár,
a Nap nekem is érleli nyár-édes gyümölcsét,
és a téli szomorúság engem is megtalál.

Amerre csak jártam, becsültem báját a tájnak:
ritkás erdők szélén kószáló vadak, kis tavak,
mezőkön illatozó, szép vadvirágok láttak…
Falvak, és városok, idegen vánkosok adtak
helyet, s vetették álmaimnak a puha ágyat,
Hazám kavicsai mégis, mindig visszavártak.

Törékeny tervekkel, sóvárgó, csöndes vágyakkal
indultam egykor a mindig ismeretlen mának.
Előttem – mögöttem lépteket őrző angyalok,
kétségeket ébresztő, bűvös démonok jártak.
Most terhekkel és könnyekkel gyötrődve fordítom
arcom ennek a haldokló, védtelen Világnak.

Göröngyös utam – mint esélytelen versenyfutam –
kóbor szeretetté kövült szegénysoron járom
és keserű lét-képekben keresem sosem volt,
(vagy csupán szétmorzsolt) irgalmas gondtalanságom.
Áttéphetetlen korlátaim között építem
konok hitembe kövült, mennyei szolgaságom.

Ha tehetném, e szükségben vétekké vetkőzném
kötelék-zubbonyom, és hűségem hátra hagyva
elrejtőznék az utak örök, titkos rejtekén,
s elindulnék innen bátran, olyan messzi tájra,
ahol nem bánt már a Világ zaja, s ahol a lét
sóhaja a biztonságot lépteimbe zárja.

De lábam alatt fel-felsikoltanak a kövek,
poros kirakatok, kátyúk kiáltják a nevem.
Amerre csak nézek, tátongó terek, s üzletek…
a rongyos hirdető oszlopról plakát-könny pereg.
Mint száműzött idegen, az elvek és érdekek
fitogtató harcát csöndben magamba temetem.

Lassan elsötétül minden, amiben csak hittem.
Elfogynak szavaim is, és elmerülök ebben
a megszűnni nem akaró, könyörtelen hitben:
nekem a Haza ez a város, ahol születtem.

Ábel Andrea *(AngyaliAndi)*

Mi földünk!

Már csak egyetlen egy kincsünk, ha maradt,
a talpalatnyi föld, mi utunk végén befogad,
min őseink lábnyoma még dereng a sötétben,
mi porladó rögökkel köt e vészterhes időkben.
Már csak ennyi maradt, mit magunknak tudhatunk,
új urunknak ennyit ér régen volt bizalmunk,
mai jogunk egy pohár vízre, holnapra csak csepp marad,
keserves könyörgés lehet, ha MAGYARNAK hívod magad.
Emlékszel még a Balaton lágyan omló selymére?
Emlékszel még a Bükk csodásan suttogó erdejére?
Hát emlékezz jól, vésd örökre lelkedbe,
mert unokád már csak onnan tarthatja hazáját életbe.
Ellopják még azt is, mit elvinni nem tudnak,
nem is voltál te itt, nem születtél magyarnak,
kerítések mögül tán láthatod a napot,
de még azt is csak pénzért, hisz nem a te holnapod.
Tudjátok urak, én félnék a helyetekben,
akaratlanul is rendet raktok szívekben, lelkekben,
törvényt hoztatok bűnre, rablásra, minden keservre,
de a ti törvényetek lett az is, mi fegyvert ad kezünkbe.

Százötven pénz

Fogatlan szája rándult
tehetetlen vigyorra,
mit akarnak tőle,
hisz se kincse, se harca,
ma itt, holnap ott,
odva az egész világ,
nem látják, nem akarják,
csak néha érzik a szagát.
Százötven pénz,
ha mégis rátalálnak,
százötven pénz helyett
lehet akár barom állat,
hisz azok jussa csak
a bűn nélküli járom,
az állat sem látja a napot
keresztül a rácson.

„Érted van ez te!”
Nem hiszed, hogy jót akarnak?
Mondják az okosok,
így életben tartanak,
csak az nem érdekel senkit,
mit gondolsz, mit érzel,
hogy éled túl a rácsokat,
mikor bűnöd csak a levegővétel.
De bűn akár az is,
ha már megszülettél,
nem hozol így hasznot,
csak ha kirakatban ülnél,
kampányokon nézhetsz
szomorúan, esdeklőn,
de onnan tovább senki
nem nyújtja kezét féltőn.

Lásd a könnyeket Hazám,
ők is fiaid lennének,
hazug trónbitorlók miatt,
törvényen kívüliek lettek,
ha életnek hívjuk azt,
mikor a melegség csak fólia,
szenvedés ott minden perc,
s szép múltba visz a pálinka.
Százötven pénz?
Hát kérjék csak az urak!
E világban a gyilkosok is
élhetnek jól, védelem alatt,
csak a szegényt, a nincstelent
ítélik lassú kínhalálra,
hozzátok inkább az injekciót,
s kevesebbet szenved szegény pára.

Gyűlöllek világ!

Gyűlöllek világ, hogy ilyenné lettél,
gyűlölöm minden pillanatodat,
gyűlölöm határtalan közönyödet,
gyűlölöm mérhetetlen kapzsiságodat.

Miért kell éhezni gyereknek, öregnek?
Miért kell keserűen élni minden percet?
Miért nem engedsz torkunk szorításán picit?
Miért kell kiszolgálni sok ezer kegyencet?

Miért hagyod, hogy szakadjon a cérna?
Miért hagyod, hogy fegyver után kutassak?
Miért csinálsz belőlem acsarkodó fenevadat?
Miért hagyod, hogy ennyire tévúton haladjak?

Gyűlöllek világ, hogy ilyenné tettél,
gyűlölöm minden mozdulatomat,
gyűlölöm, hogy nem hagysz lehetőséget,
gyűlöllek, s nem tartom oda az arcomat.

Árulók

Mi bűne volt, ti mocskos szemetek,
áruljátok el, mi bűne lehetett,
annak a szerencsétlen hitehagyottnak,
kit hatvan becsületben töltött éve nyomorgat.
Koldulnia kell az utcán, él könyörületből,
a ti tisztességetekbe döglik, a ti kegyelmetekből.
És mit vétett az, kinek hiszékenység csak a bűne,
álnok szavaitok, s hazugság volt mi meggyőzte,
elvettétek hitét-lelkét, éhhalál várja utcái kövén,
jót röhögtök más nyomorán, gazdagodtok becsületén.
Gyerekek sírnak az éhségtől, szédülnek az iskolapadban,
az anyjuk már csak némán néz, s fölköti magát a lugasban.
Idegenben parádéztok, képviselitek e hazát,
munkátok, életetek lenne hallatni a magyar szavát,
de ti csak talpat nyaltok, bólogattok az idegen barmoknak,
nincs más érdek, csak a saját, csak ami zsebbe szorulhat.
Hazaárulók vagytok mind, árulója e Nemzetnek,
verjen az Isten, átkozottak, Isten verjen bennetek.
Reszkető kis öregeket hagytok magára kies tornácokon,
választhatnak ma mi a jobb, fagy- vagy éhhalál győzzön e világon,
emberség kéne csak, kevés, de ti nem vagytok emberek,
gazdagságotok sem örök, egy egész nemzedék kívánja véretek.
Van, kit eltaposhattok, s hiszitek ez így marad,
de nagyon vigyázzatok árulók, a lámpavason már csak a szél ringat.

Király

Szegény már e nép,
ugye Király, Te ezt tudod!
Mégis gazdaggá most,
az idegent tetted, a hazugot.

Trónod ugyan ők emelték,
s hálát kérnek, nagy vagyont,
de hátán a nép cipeli széked,
kit türelme rég elhagyott.

Sok beszédet hallottunk már,
„Földekről jöttem én, bocskoros fiú vagyok”…
ugyanolyan hazugság ez,
mint a többi cukrozott mondatod.

Nagy Király volt, hatalmas,
ki e népnek hazát adott,
egy senki Kiskirály az utódja,
romba döntve jövőt, holnapot.

Tanulj Király, tanulj futni,
ha az embereket sanyargatod,
tanulj meg szenvedni Te is,
ha már leugattad kék csillagod.

Kapaszkodóm

Ahányszor nem látlak, meghalok kicsit,
ahányszor nem érezlek, boldogságom eltűnik,
ahányszor nem hallak, elcsendesül világom,
keserű avar lepi elhantolt vallomásom.

Nekem Te vagy a mindenség, minden érzelem,
Te vagy a ragyogás, az erő, mi bújtatja lelkem,
kis parány, csendes zokogással úszik a vész hullámán,
oly törékeny, roppan, elbukik a végítélet hajnalán.

Erős csak úgy vagyok, ha érzem szerelmed,
harcolni csak úgy tudok, ha bástyaként óv szíved,
ölelj, karjaid fond körém, hadd vesszek el benned,
ne keressenek, ne bánthassanak nyomorult idegenek.

Bakkné Szentesi Csilla (ZseffyZsanett)

Lelkembe öltöztetnélek

Kint már varjak kárognak a város felett
és a csendfüggönyt tépik éhesen:
a rongyidő szakadt széleibe hámlott,
öröknek hitt szerelmes perceket.

A képzelet véges pillanatokat temet.
Pedig milyen jó lenne még simulni arctalan.
Felfedni drága kincseit a rögös útnak,
csokorba csenni a mélybordó szirmokat,
könnytelen gyöngyeit fűzni reménynek,
kagylóba zárni őszülő ábrándokat,
őrizni szürkülő fényben is, a jövőnek,
ahogy álmot morzsol a szél,
míg a lelked sír dallamtalan.

Virágok kelyhében egykor hogy' dongtak a méhek.
De jött a hideg szelek őszenyészete.
Ölébe vonta a feledés bús fejét a múltnak,
és azóta cirógatja szótlan, csendesen.

Én most lelkembe öltöztetnélek,
hogy ne fázzanak azok a pőre szavak!
Éljenek tovább bennem, ahogy mesélnek,
melengessenek, mint szívedben
emlék színezte anyaföld magányodat.

Vallomás feltételes módban

Ha a hajnal lenne a házad,
én bíbor lennék a felhők felett,
rózsát fodroznék Holdad udvarába,
vitorlát bontana a képzeletem.

Ha a hajnal lenne a házad,
üstökösként szelném az eget,
fényt fonnék e fonák világra,
és rongyosra tépném az éjeket.

Ha a hajnal lenne a házad,
udvarodra peregnének a csillagok,
zsebembe csenném mindahányat,
egynek se lenne irgalom.

Ha a hajnal lenne a házad,
rám érinthetnéd az ébredő perceket,
csillagtakaród alatt élednének a vágyak,
és én velük halnék, ha kell, esztelen.

Bazsó Gábor (Baggio011)

Aluljárók hangjai

– Ó, bárcsak tudnám, honnan is érkeztem!
– Egy padra száműztek, s az emberek köpködnek.
– Múltamban rég elveszett ingatag jelenem.
– Ha föld alatt jön sebes fény, akkor miért nem lökdösnek?

– Ellazulva sodródom az elfáradt tömeggel...
– De a kirakatok üvegében feltárul a valóság.
– Mit érnek az emberek a sopánkodó szöveggel?!
– Igaz soha nincs mit ennünk, de nincs nyakunkon adósság!

– Kutyákkal fekszem, de már patkánnyal ébredek.
– Nem számít, neked már mindegyik a barátod!
– Ők maradtak nekem, velük tán még élhetek...
– Hajnalban s kora este húzd össze a kabátod!

– Néha még bódít az a kanna borocska...
Néha, talán csak egy picit álmodozni kéne,
S a félig rágott lángosból fejedelmi vacsora,
– Nem számít cimbora, idén is így megyünk a télbe…

Véget ért a kezdet

Ó, Ti csak járkáltok a fejembe,
De a szívem jobban fáj,
Csak lennétek most helyembe,
És értenétek már...

* * *

S látod-látod? Mégis ez lett,
Véget ért a csodás kezdet,
Nem volt elég sebzett a vad,
Kit eltalált a magány,
Minden „miért" újabb talány,
Sosem leszek már a vállad,
Teszek rá, ha sírni látlak,
Elsétálok csendben halkan,
Zokogásod meg se halljam?!
Vigasztaljon hiú ábránd,
Mely összetör, ha sosem látnád
Szemében a bánatot,
Mit dicső múltam rád hagyott...

* * *

S megint Óóó! Jut eszembe!
A válasz ott a noteszbe,
Hogy szívem érted dobog-kopog,
Tudom, hogy ez nem nagy dolog
Mégis látom, mégis érzem,
Eltemet a veszteségem
A szépet tán nem ismerem,
Adj szerelmet, kérlek… Adj szerelmet, Istenem!

Búcsúzóul...

Már nem úgy gördül ajkadról a szó,
És nem nyílsz már virágként, ha jő a kikelet,
Nem hull veled többé le a novemberi hó,
S nem csicsergi száz madár boldogan a nevedet.

Már dühvel csap le ajkamról a mondat,
Nem békíthet sámán, és nem segíthet varázsló,
Süket fülem figyel csak, bárki bármit mondhat
Hiába az egész, nem ránk vár a megálló!

Nem látom a Napot, Holdat, nem látok csillagot,
Nem látom szemeddel többé ezt a világot,
Legördülsz az arcomról, nem érzem az illatod,
S te nem tudod, hogy volt egy bolond… aki téged imádott…

Bán Valéria *(zoria)*

A bárányok nem hallgatnak

Van egy bárány, nagyon fekete.
Fehérnek született, hiszed-e?
Sötétre mázolta gyorsan magát,
Így könnyebben eladja a baját.

Álló nap csak arról béget,
Hogy adott sok jót és szépet.
Gonosz világ festéke tette,
Hogy szőrét befeketítette.

Pedig Ő az áldozati bárány.
Megfeszíti magát saját oltárán.
Álszent lényéből méreg csöpög,
Akkor boldog ha más hörög.

És lehetek én bűnbak és átok,
De más szemmel látom a világot.
Nem segítek neki, többet nem adok,
Miatta a szám rojtosra kopott.

Kedves! Ha olvasod „versemet”
Ezt a pár sort magadra ne vedd!
Oly vétket magamra nem veszek,
Hogy bántsam mazochista lelkedet.

Pókháló

Mint a pók óvatosan fonta sűrű hálóját,
Csöpögött belőle a ragacsos szívjóság,
Megfontoltan minden szálat tervezve.
Galád természetét szép álarc fedte be.

Hálója közepén ült, mint kövér Buddha,
Leste áldozata mikor esik bele a kútba.
Markát dörzsölve a győzelmet várva,
Kelyhét ürítette a diadal mámorában.

Óh, de kegyetlen is tud lenni ez az élet,
A sok kiszemelt áldozat mind felébred.
Tapadós hálót magáról gyorsan lelökve
Nem hisz már többé a hazug lila ködben.

Hálója közepén ül, mint sértett Buddha,
Sötét ármánykodását dobhatja sutba.
Önmagát szorítja szépen szőtt hálója,
Mint magányos pókot süllyedő hajója.

Bodó Csiba Gizella *(csigi)*

Januári mozdulatlan

Olyan mozdulatlan minden,
úgy áll a kép a tájban,
ahogy egy mozifilmben láttam,
valamikor a múlt században,
vagy egy karácsonyi fotón
tegnap vagy még régen,
megfagyott fehérségben
hallgat az új esztendő,
hószagú, gömbölyű gyermek,
fejét puha párnára tetted
s ringatod a csendet,
zavartalan legyen álma,
rigó csippent a zúzmarára,
de hideg ez a falatkája,
gubbaszt süppedve magába,
tavaszra gondolása
nem melegíti meg az ágat,
a kék-cinke, vörösbegy
– mint a társak –
egyszerre szállnak,
suhognak láthatatlan szárnyak,
s a kép újra mozdulatlan.

Bombicz Mónika (Francesca3)

öleljetek, meg ne öljetek!

Ó, angyalok,
hallotok?
Lüktető seb vagyok,
verdeső tűzmadár.
Sikítok,
szeressetek,
a teljességre vágyom!
Tűzben égve fázom.
Öleljetek,
a földön ne felejtsetek!
Az elérhetetlent,
a titkot,
az izzást ,
a beteljesedést
úgy kívánom!
Csak tudnám,
hány életem lesz még,
és hány halálom.

Öleljetek,
meg ne öljetek!
A mindenség
szerelmét vágyom.
Szeressetek,
meg ne vessetek,
a sárban
ne felejtsetek!
Csillapítsátok szomjam
s éhemet!
Ó, angyalok,
hallotok?
Lüktető seb vagyok,
verdeső tűzmadár,
sikítok:
A Teljességre
vágyom!

Az Útra...

Az Útra értem,
fény és sötét
alabástrom
metszetében,
madármagam
belülről izzó
sejtelmében,
az áttetsző
végtelenben,
elhagyott
végletekben,
vétkeim –
alvadt vérrögeim –
szívem fojtogatók,
halódva hevernek,
már nem félek.
Hol tartok –
elején, végén,
az Úton –
nem tudom,
csendben állok,
lélegzetvisszafojtva,
egy jelre várok,
tanulni,
létezni,
repülni
magam fölébe,
a csendbe
szabadon,
eleven,
sikoltó
asszonymadár.
Odakint,
s az arcomon
feltündököl
az ősi fájdalom,
a Mindenség
szerelme,
hát legyen,
fájjon,
gyógyítson,
sebezzen!
A küszöbön
toporgok,
a szavakon túl,
örök kapum
kitárva.
Az Útra értem,
sötét és fény
alabástrom
metszetében.

Kisikítom majd...

Megalvadt torkomban
a fény,
kihányom,
tisztulni vágyom,
áttetszővé lenni,
vérem, versem
nektek hagyom,
lábnyomom
az izzó havon,
kuporgok
örvényveremben,
reménykedem
kegyelemben,
szilánk a szívemben,
látok,
de nincs látomásom
hallok,
de nincs hallomásom,
tudok,
de nincs tudomásom,
csak maroknyi
madárságom.

Sokaságom kevés,
kifeszített híd, ívelek
partjaitok közt,
forrongó
folyótok felett.
A Kimondhatatlant
akarom,
táltos felhőkben
úszva
majd egyszer tán
kisikítom.

Férfiak, fekete fák...

Férfiak,
fekete fák erdőmben,
fény-nyilak íjamon,
hegek
homlokom mögött,
férfiak,
esszenciátok
ki ragadja meg?
Férfiak,
fekete fák erdőmben
fény-nyilak íjamon,
izzó parazsak
s elhamvadók,
–tükrömben derengő
Szemetek –
életem mandalája.
A Végtelenben
érinthetetlen,
szárnyafeszülten,
csendbedermedten
reszket
tán értem
csak az az Egy,
kiben tétova
erőtöket,
tündökléstek
megtalálom.

Cseh Angéla ***(pumibu)***

Álmok…

A hajnal az értelem diadalával
messze űzi az álmokat.
A tudat féltve takargatja a lélek mezítelenségét,
hisz pőre szépsége értéket képvisel.

Lebegek az ébredés határán…
…zuhannék, hogy megfejtsem magam.

De nem érheti homlokom a csillagokat,
miközben a lábam földbe gyökerez.

Csengődi Péter (csega)

A fodros ruha

A lány még aludt, a fiú puha érintésekkel ébresztette fel. Kinyitotta a szemét, álmosan dörzsölgette a szemeit, próbált észhez térni, és felfogni, hol van, mi történik vele.

– Nézd! – szólt a fiú, a kezében egy ruhát tartott. – Neked hoztam.

– Istenem, ez gyönyörű! – kiáltott a lány, és egy pillanat alatt felpattant. Megfogta a ruhát érezni akarta a kezei között, hogy valóságos, hogynem csak álmodik. – Ez csodálatos! Köszönöm szépen! – Magához szorította, nézte, hogyan állna rajta, miközben ujjaival a fodrokat cirógatta.

– Ó, a fene vinné el! – mérgelődött a fiú, és felemelte a ruha alját. – El van szakadva.

– Nem baj, nem számít – simogatta a lány a fiú letört arcát. – Gyönyörű ez a ruha. Fel is próbálom azonnal!

Már bugyira vetkőzött, amikor egy rendőr odajött hozzájuk, és ordítani kezdett.

– Mit képzelnek?! Itt vetkőzik, mindenki előtt?

– Mi köze magának ahhoz? – üvöltött vissza a fiú.

– Csak fel akarom próbálni. Mégis hova mennénk? – kiáltott a lány is.

– Nem tudom, de most elmennek innen! Tűnés az aluljáróból! – folytatta a rendőr, és elővette a gumibotját. A pár felszedett a földről mindent, amit tudott hirtelen, és a maradékot hátrahagyva a lépcső felé siettek.

Az igazgató

I.

A szokásos reggeli félig halott állapotában matatott a negyvenes korú férfi az szekrényben. Az orrából a takony éppen elcsöppenni készült, a keze reszketett, csörömpölt a kidobatlan, üres üvegekkel, míg végre talált egyet, aminek az alján maradt egy kicsi. A szájához emelte, meghúzta, visszatette az üveget a többi közé. Beleborzongott. A jó pálinkába illik beleborzongani egy kicsit. Elővette a szekrényből a kenyeret, a kést, szelni készült, de a keze nagyon remegett. Letette őket az asztalra, visszament az üveghez, ivott belőle még egyet. Ezután már sikerült vágni egy karéjt. Kinyitotta a hűtőt, körülnézett, hátha talál valami rávalót, de semmi nem volt, ami nem romlott már meg. Visszacsapta a hűtőajtót, és magában kezdte rágcsálni a kenyeret. Ránézett a faliórára. Fél tíz. A kedvenc sorozata most kezdődött el. Benyitott a hálószobába, bekapcsolta a tévét, és hanyag mozdulattal rádobta mázsás testét az ágyra. Az asszony felordított, mert a férfi a karjára esett.

– Te még nem menté' e' dógozni? – kérdezte a férfi.

– Nem.

– Há' mit képze'sz te. He?! – és rávert egyet tenyérrel a nő fájó kezére. – Üres a hűtő.

– Dehogy üres.

– Üres az, és ne feleselj! A számlát se fizettük még ki, ha holnap se fizetjük még ki, kikapcsolják a villanyt, azt nézhetjük korom sötétben a fekete tévét. Na eriggyé'' má'! – sózott még egyet az asszony kezére.

– Nem megyek! – mondta a nő, majd lassan megeredtek a könnyei. – Nem megyek! – mondta újra, de akkor már bőgő hangon.

– Mi van már, na? Alig, hogy megcsaptalak.

– Nem te vagy a baj – fordult a másik oldalára az asszony.

– Hát akkor?

– A Kormoricz.
– Az ki?
– Az igazgató.
– Mi van vele?
– Megerőszakolt.
– Ne viccelj már velem!
– Azt mondta, ha nem hagyom, kirúg a cégtől.
– Azt te hagytad?
– Hát mit tehettem vóna? – kiáltotta az urának – Hát nincs semmink! Ami van, azt meg eliszod! Hát nem akarok én éhen halni! Összeszorítottam a fogam, és hagytam – újra elfordult, és hangosan zokogott.

A férfiben megindult valami. Ő maga is azt hitte, hogy a részeges élet már kiölt belőle minden érzést, de a síró asszony látványát nem bírta elviselni. Majd megszakadt a szíve. Nem csak elérzékenyült, de dühös is volt. Mert az ő asszonyával történt mindez. Az ő asszonyához meg senki ne nyúljon! Visszament a konyhába, és újra hörpintett az üvegből. Most nem borzongott bele. Most elvette a kést az asztalról, és az autóhoz indult.

Az autójával leparkolt, kétutcányira a vállalattól, és onnan gyalog ment tovább. Begyalogolt, és dühös léptekkel ment be az ajtón. Portásokkal találta magát szemben. Meglepődve állt, mert először nem is gondolta volna, hogy a cég bejáratát őrzik. A portások is bambán nézték, mert nem tudták, mit keres ott. Ijedten állt előttük öt percig, aztán köszönésképpen fellendítette a karját, és ugyanakkora lobbal kiment az ajtón. A sorompónál, ahol az autókat engedték be, könnyedén be tudott menni a belső udvarra. Senki nem szólt rá. Egy hátsó kijáratot keresett. Meglátott egy ajtót, a dolgozók előtte cigarettáztak. Amikor odaért az ajtóhoz, éppen újabb emberek jöttek kifelé, akik udvariasan nyitva hagyták neki az ajtót, gondolván, hogy ő is biztosan ott dolgozik. A folyosón kis bolyongás után talált egy térképet, rajta be voltak jelölve a fontosabb helyek, irodák. Az igazgatói iroda is fel volt tüntetve. Lépcsőn ment fel a negyedik emeletre, hátha arra kevesebben járnak, aztán

újabb kis bolyongás után megtalálta az ajtót, amin az igazgató neve állt.

Bekopogott, és azonnal benyitott, egy öltönyös alak bámult kifelé a hatalmas ablakokon.

– Kormoricz úr? – kérdezte jó hangosan.

– Igen? – kérdezte az öltönyös, és közben a férfi felé fordult, aki egy pillanat alatt elővette övéből a konyhakést, és hasába szúrta, felfelé rántotta, majd kivette. A kiömlő, spriccelő vér beterítette mindkettőjüket. Egy dolgozó szintén bejött az ajtón, meglátta, hogy mi történt, és azonnal biztonsági őrökért kiáltott. Az őrök nem jöttek hamar, nem voltak felkészülve, hogy bármi is történne ezen az unalmas munkahelyen, de még ott találták a férfit, a földön ült, a késsel a kezében. Elfogták, nem ellenkezett. Tudta, hogy ezzel neki befellegzett, elítélik, börtönbe kerül, talán jó magaviseletért hamarabb kiengedik. De akkor is megérte! Hosszú évek óta először végre úgy érezte, hogy megtette azt, amit kell.

II.

Egy szürke, sötétített ablaküvegű sportkocsi állt meg közvetlenül a vállalat előtt a parkolóban. A sofőr hezitált, az anyósülésen ülő fiatal hölgy biztatta.

– Fogadd el az állást! Sokkal jobb lesz, hidd el!

– Nem tudod, milyen ember. Nem tudnék vele együtt dolgozni.

– Miért mondod ezt?

– Rémes egy ember. Kihasznál mindenkit. És nem csak az alkalmazottakat. Ki tudja, hányszor csalta meg anyut is. A rokonok sem állnak szóba vele.

– De veled mindig is jól bánt. Szeret téged! Azért akarja, hogy vele dolgozz, hogy könnyebb legyen az életed. Sok pénzt kereshetnél. Nem lenne felettesed.

– Az apám nem bírná ki, hogy ne parancsolgasson nekem. Néztem más ajánlatokat is, nem keresnék rosszul más cégeknél sem. És jobban szeretném, ha független lennék tőle.

– Ahogy akarod – szólt halkan a hölgy. – De finoman mondd meg neki, rendben? Ne bántsd meg! A kedvemért!

– Rendben – mondta a fiú, és egy nagyot sóhajtott. – Akkor megmondom neki.

Kiszállt az autóból, és a bejárathoz ment. Amikor belépett az épületbe, a portások messziről köszöntek neki. Beszállt a liftbe, felment a negyedikre, és az egyik szűk folyosó végén bekopogott egy irodába.

– Szabad! – szólt ki egy mély, erős hang. Benyitott. – Á, te vagy az, fiam! Már vártalak!

– Apa! Öt perccel korábban jöttem.

Az apa felállt az íróasztaltól, és a fiához sétált.

– Attól még várhattalak, nem? Anyád hogy van?

– Egész jól, a múlt héten volt orvosnál, és azt mondta a…

– Remek, remek! – vágott közbe. – És? Várod már, hogy itt dolgozhass?

– Apa, nagyon sajnálom, de…

– Tudom, tudom – szakította meg újra. – Mit akarsz mondani?

– Nincs okod arra, hogy büszke legyél rám – majd lelkesítő hangra váltott. – De végre itt egy lehetőség, hogy segítsek neked! Sétálj egy kicsit körbe, nézd meg, hogy milyen lenne, ha itt dolgoznál! Kérlek!

– Jó, rendben – válaszolt a fiú beletörődő hangon.

– Nagyszerű! Nézd! Nekem most egy megbeszélésre kell mennem…

– Megbeszélést szerveztél, mikor tudtad, hogy jövök?

– Igen… De ez nagyon fontos. És rövid lesz, utána rögtön jövök vissza. Addig is, ideküldöm a helyettesemet, hogy közben körbevezessen. Várd meg itt, légy szíves! Mindjárt jön.

És azzal a lendülettel ki is sietett az ajtón. A fiú először idegesen toporgott egyhelyben, aztán arra gondolt, hogy sosem volt egyszerű a kapcsolatuk, nem is érti, miért is gondolta, hogy ez a beszélgetés majd egyszerűbb lesz. Egy nagyot sóhajtott. Megpróbálta észrevenni a szép dolgokat körülötte. A szép irodai kárpitot, a friss virágokat, a panorámát. Elveszett a szürke felhőkben. Mindig is

szerette a felhők változatos színeit. Kis idő múlva kopogásra eszmélt fel, egy férfi lépett be.

– Kormoricz úr?

– Igen? – kérdezte, miközben felé fordult, és hirtelen éles fájdalmat érzett a hasában. Nem értette, mi történik vele, ahogy lenézett maga elé, csak annyit látott, hogy a saját vére van rajta és a férfin is. Gondolatban sikoltott és kiáltozott, hogy mi történik, és miért, de addigra már megszólalni sem bírt. A földre esett, és elsötétült minden.

Kémia

Az
ember olyan, mint az ion, mert hiányos és magányos,
hozzá illő társat keres, 'ki aranyos és arányos,
idővel a pár megindul, egy másik párhoz csapódik,
alakul a molekula, s ahogy tovább folytatódik,
a csoportból csapat lesz majd, a csapatból pedig csorda,
gyűlik-gyűlik a gyűlölet, végül elszakad a korda,
hömpölyögni kezd az utcán, akár a kiömlött vegyszer,
a tömeg vak, a tömeg vad, a tömeg pusztító fegyver.

Csikós Ágnes (AirunAlMarem)

A hitszegő

...minden csendes
a hitszegő
hitet szegett,
talán
jobb,
hogy minden elveszett...
ha zaj lenne
talán összetörne,
de ez a hangtalan,
büszke dal
mégis, mégis összetart...
vágy helyett, most méltóság feszít
sosem hajlok,
csak roppan a gerinc
elhagyott-üres lélekvesztő...

roncsot mar a rozsda
hanyagul a partra
vetett
közönyöd vihara...

Csizmadia Krisztina *(cocko23)*

Tánc voltál csupán

Halkul a zene, s a szárnyak
repülnek az idővel. Még várlak.
Vörösből fakulnak a fények
– talán még látlak – s már csak fehérek.

Majd színtelenné őrli a forgás
az összes emléket. S nincs tolmács,
aki átadná a néma választ
néma kérdésemre. A csend eláraszt.

Elfogy a hold is a héten,
találgatom, hogy miért nem
bukkansz már elő valahol…
Lehet, hogy rég messze zakatol

veled az idő kereke.
Más karja ölel, s hogy szeret-e,
nem kérdés. Nem is firtatom.
Tánc voltál csupán tűzvörös hajnalon.

Csöndes Csaba *(csaszti)*

Aranygömb

Szépen lassan jött az este,
aranygömb hullt az ölembe.
Szép reménnyel útra kelve,
megérkeztem a végtelenbe .

Az Élet magja

Mint a szél,
sárkány a szívben,
a múltban tűntem el,
hírem sem maradt a mának eddig,
a jövőben vétkezem.

Sírt a jég, viszkető létjel,
felszínre került a végzetem.
Megóvni bármi kéjjel
erre tettem az életem!

Az utolsó pillanat

Az mindegy,
hogy születés vagy halál.
Kiszakadni az egységből,
legellentmondóbb talány.

Az mindegy,
hogy tünemény, vagy saját
adok-kapok kétségéből,
kiábrándító magány.

Dávid József *(csitesz)*

a béka monológja

látom hercegnőm, hogy a te arcodon
is árkokat hagytak a tovaszállt évek.
hajad megőszült, felszedtél pár kilót,
idegeid megviselte ez a faramuci élet.
azért döntő célod nem adtad fel,
mire egész életedben olyan hőn vártál,
hogy hosszú, hiábavaló várakozás után
fehér fátyolra cseréld fel fakuló pártád.
itt ülök előtted, szemem tágra nyitva,
oly izgatottan figyelem minden szavad.
az izgalomtól nehezen veszem a levegőt,
széles mellkasom majdcsak kettéhasad.
gyönyörű hangomon hozzád énekelek,
így trillázok neked sok-sok édes bókot,
teljesítsd szép álmaim, melyek visszatérnek,
és nyomj kobakomra egy cuppanós csókot.
jutalmad megkapod, deli, fess herceg leszek.
összebújunk hevesen, testünk sem marad léha.
hullámzik a csónak a tó tetején, majd rájövünk,
hogy én vagyok egy egyszerű, szerelmes béka.

a küzdelem virága

látod barátom!
életed csatáit többnyire megvívtad.
volt sikeres, volt bukott küzdelem.
akadt, mikor mosolyogva álltál a harcmezőn,
és akadt, amikor te maradtál alul a fövenyen.
az Élet íze már csak ilyen.
hol édes, hol keserű.
keringenek fejed fölött méltóságteljes sasok,
és szaggatja prédáját idelent sok-sok keselyű.
a harcoknak biztosan nincs még vége.
nem tudhatod, hogy a Földön mi vár még Rád.
ezért nyújtom segítő kezem,
benne egy szál kardvirág.

„csakazértis" szonett

keresztünk, mely alatt vállunk úgy görnyed,
a sors furcsa fintora folytán közös.
hullajtunk időnként fájdalmas könnyet
rács mögé zárt vágyak versei között.
tudjuk, mit kapni szeretnénk, másnak jár.
lelkünkben épülnek bánatos dalok,
de másnapra leomlik ez a fura vár,
s maradnak az ég felé nyúló karok.
segítséget így hát föntről remélünk,
mint egy utolsó, egyetlen menedék.
magányunkban halkan imát beszélünk,
remélve, meghallja azt a magas ég.
kaparjuk inkább a ránk hullott falat!
előbb kerül a szánkba ízes falat.

Ott hagyott részeim

(Cseh Tamás nyomán)

Emlékeztek-e még régi lányok?
A múlt ködében, vagy tán azon is át?
Gyűjtöttük magunk köré a jót, és a szépet,
s közben kortyolgattuk a mézes hársfateát.

Emlékeztek-e a sok, apró kincsre,
mely körénk szép lassan összegyűlt?
Kezünk simította a rendet, nyugalom mondta,
hogy jól van, és senki sem volt belül feszült.

Emlékeztek-e arra a percre,
mikor mondtuk, hogy elegünk van?
Másfelé járnak már azok az álmok, szétfutó sínek,
utazol magad, és én magam.

Emlékeztek-e, ami nálatok ott van a polcon?
Könyv, lemez, sok apró kacat.
Porba csomagolt, fakuló képek, mosolyok,
szavak, oly szépek ami csak nálam maradt.

Erica Wolf (anonymm)

Reménysugár

Látod, végre jön a nyár,
Rád is süt a napsugár.
Szemedben csillan a fénye,
Mikor lesz, hogy mosolyogsz végre?

Mint faágat, mikor fújja a szél,
Sírós az arcod, mint aki nem él.
Csak vagy, elsodor az ár,
S nem látod: a boldogság már vár.

Pedig csak körül kell nézned,
S látni: van, ki szeret Téged.
Simítaná arcod,
Letörölné róla a bánatot.

Nézd, a nap egyre jobban süt,
Rázd meg magad, s lásd meg a derűt.
Nehéz az út mi előtted áll,
Vágj hát neki, ne szomorkodjál.

Itt vagyok Veled,
Megfogom a kezed.
Hogy bántsanak, nem engedem,
Hisz Te vagy a lelkiismeretem.
Lélekben Veled vagyok mindig,
Átölellek szorosan, s nem engedlek el.

Gondolatban csókolom a szádat,
Nem tudom, hogy miért, de nagyon kívánlak.
Kisugárzásoddal megőrjítesz,
Ha szemedbe nézek elveszek.
Ha hozzám érsz, megremeg a testem,
Tudom, hogy nem szabadna, de elhagy az eszem.
Ha hozzád érek, érzem, ahogy megfeszülsz,
Ahogy simogatlak, úgy reszket a tested.

Imádom, ahogy beszélsz,
Imádom, ahogy mozogsz,
Imádom, ahogy nézel,
Imádom a tested,
Imádom a lelked
Imádnám, hogy eggyé váljak Veled.

Éjjel

Éjjel, mikor senki se hallja,
Sírok kicsit, és rád gondolok.
Miért is szeretlek, nem tudom,
De letörlöm a könnyem,
És rólad ábrándozom.

Éjjel, mikor senki se látja,
Átlépek egy másik síkba,
Viszlek magammal, és boldog vagyok,
Hogy Veled lehetek, hozzád bújhatok.
Egymás szemének tüzében elveszve,
Semmire és senkire nem gondolva,
Csak egymást látjuk egyre gerjedve,
Fejünkből minden más kizárva.

Testünk forró, s remeg,
Ahogy hozzád érek,
Érzem már: elveszek, végem.
Testünk összesimul,
A vágy nem bír magával,
Őrülten ragad magával.

Átölelve érezzük egymás lüktetését,
Elmélyedünk testünkben,
S mindent kitörlünk emlékezetünkben.
Nincs semmi csak mi ketten,
S a csoda mit átélünk.

Aztán vége, semmi, csend.
Csak a vérem lüktet, s esélye sincs
Hogy hozzád érjek, érezzelek valóban Téged…

Kint lassan a hajnal dereng,
S messze száll az éjjel,
Visz magával Téged…,
S én fáradtan ébredek.
A szomorú valóság marad,
Az ölel át hidegen, fájón,
De majd jön megint az éj, a sötét,
Én ismét szállok, szabadon…
Mikor senki se látja, szerethetlek Téged.

Erdős Pál (sodrelap)

Az otthon édes illata…

Nem vagyok én
semmiképp egy
neves pék,
ám azért sütögetek

kenyeret még,
hogy szeretett
gyermekeimnek
az édes otthon kellemes

illata megmaradjon
az emlékezetükben,
nem titkolom,
abban a reményben,

hogy tüneményes
unokáimat is körüllengje
e különleges
érzés meghittsége.

Emlékszel?

Egyszer csak elkezdtem én hebegni – habogni,
amikor arra kellett válaszolnom, mikor
kötöttem házasságot. Azóta makogni
sincs kedvem erről a témáról, főleg akkor

kínos a helyzet, ha a kisfeleségem is
jelen van e szorult helyzetekben. Legutóbb
annyira váratlanul ért e kérdés, megint
feszengtem, mert nem jutott eszembe – lesújtó

állapot(!) – az esküvőnk időpontja. Nejem
egy kis ideig tétován nézte, hogy nő nagy
kobakon az erőlködéstől, majd csendesen
így szólt: – *Remélem, arra emlékszel, hogy nős vagy?*

„… újfent kezdeném…”

Ma már jól tudom, hiányod több mint testi
vágy, hiányzik az igazmondásod, kis esti
meséid a jóságról, a becsületről,
gyermeki naivitásod az üzletről,

a megélhetésről… Édesem, hiányod
kristályfényében merengvén hintálom
magam, ölemben a gyönyörűszép kréta –
fehér ruháddal, egyedül, elaléltan.

De sebzetten élek, ha nem vágylak, sírok,
ám ha vágylak, nagyon félek. Nincs több szitok,
bezárkózom belülre, rájöhessek végre,
újfent kezdeném az életemet érted…

Szerelem és boldogság

Ott, ahol az igazi szerelem
jelen van, még csodák is történnek.
Jó szeretni és szeretve lenni,
oly érzés, mintha kétfelől sütne

ránk a nap, ezáltal a boldogság
is megszáll, amely olyan kismadár,
mit bezárni, megkötni nem lehet,
nekünk kell úgy élni – kell kitartás –,
hogy mindenképpen velünk maradjon
és elkísérjen egy életen át…

Csodára várva…

Igen fiatalon felismertem, ha kapni
akartam valami jót, szépet az élettől,
az az egyetlen lehetőségem maradt – nincs
azóta se más választásom! – hogy, éjjeltől

nappalig teljesen belevessem magam a
sűrűjébe. Ma már reggelente, amikor
felébredek, én azzal kezdem a napomat,
hogy átböngészek egy listát, amely taszító

lehet talán sokak szemében: Magyarország
száz leggazdagabb emberéről. (Megokolni
felesleges.) Nos, ha nem vagyok rajta – csodák
meg miért is lennének – elmegyek dolgozni…

Fazekas Miklós (mickey48)

A barlang titka

(Apa mesélj!)

Különös titkokat rejt a Mátra hegység.
Száz meg száz ismert és ismeretlen barlangjában megható emberi sorsok kezdődtek, és végződtek. Nincsen ez másképpen ma sem.

Mese-történetem egy ilyen rejtélyes, titokzatos barlangról szól, melyet ma is csak azok találnak meg, akiknek szükségük van rá. Ismeretlen, kutató szemek elől vigyázóan elrejti a természet.

***

Olyan hat éves forma kisfiú lehettem. Akkoriban igazán hideg telek jártak, hiába duruzsolt vidáman Apám által gyártott fűrészporos kályhánk – bár vasköpenye vörösen izzott – a kegyetlen kinti hideg mindenen áthatolt. Igazából csak egy segítséget ismertünk ellene:

Édesapám és Édesanyám összebújva a széles tölgyfaágyon, közöttük – a legvédettebb helyen – pedig én. A hatalmas dunyha minden hideggel képes volt megbirkózni, no és ha még hozzá adjuk az esti mesék izgalmát, hát egészen jó éjszakai hálóhely kerekedett belőle.

– Apa mesélj! – Biztattam Apámat rendületlenül és vég nélkül, hiszen egész nap izgatottan vártam az esti folytatást, ugyanis szinte mindig valami érdekfeszítő mesében voltunk benne valamennyire. Rend szerint egy este sosem ért véget, mert Apám – fáradtan hazatérvén a munkából – kevésbé bírta az éjszakai mesélést, mint jómagam, aki erős, kipihent létére bizony kevesellte az erre fordított időt. De ha Apám egyszer elaludt, őt aztán…

– Apa mesélj! És Ő rendületlenül mesélt, amíg ereje bírta.

***

Valamikor, nagyon régen, egy Mátra menti apró faluban, amely mindössze néhány házból állt – nem is volt ez igazi falu, inkább csak amolyan szénégetőtanyák alkották – történt ez a különös eset.

Pali bácsi, és fia Palika egy takaros kis házban laktak, melyet Pali bácsi és szeretett felesége – amikor még élt – saját maguk építettek szép lassan, ügyesen az erdő fáiból, mielőtt összeházasodtak.

Különös szokás volt ez a szénégetők életében, akik egymástól tanulták, örökölték ezt az érdekes szakmát – már idejét se tudta senki, mióta.

És az is egy különös szokás volt közöttük, hogy amikor két fiatal össze akarta kötni az életét, előbb egy házat építettek maguknak ketten, közös erővel az erdő fáiból. Az volt a hiedelem, hogy így örök időkre egymáséi, és az erdőé maradnak.

Nem történt ez másként Pali bácsiékkal sem. Eszter – a felesége – azonban fiatalon meghalt egy baleset következtében, és Pali bácsi egyedül maradt kisfiával az erdei faházban. Lassan telt az idő felettük, és Palika csodaszép szál legénnyé erősödött a nehéz munka következtében.

Bizony hamar megtalálták egymást Emesével, hiszen itt mindenki már gyermekkorától a szénégetést tanulta. A leányoknak is volt bőven feladatuk a szén zsákolásával, és a szekerek megrakásával. No ne képzeljük ezt valami embertelen munkának, mert a hatalmasan megtöltött zsákok néha még húsz kilót sem nyomtak – a faszén nagyon könnyű anyag.

Emese csodaszép volt, és a fiatalok lassan egymásba szerettek. A két fiatal és Pali bácsi is úgy gondolták, hogy nagyon jó lesz nekik Palikáék háza – így az öreg sem marad egyedül. Így is történt minden.

Békésen és boldogan eléldegéltek az első évben, Bár Emesének mindig valami baja volt Pali bácsival: hol az öreg pipája zavarta, hol a kissé hangos beszéde, gyakran szólta meg a sáros csizmáját is, de Pali bácsi sose szólt vissza ezekre a kifogásokra. Ám Emesét

ez nem nyugtatta meg, napirenden volt Palika bosszantása is az öreg dolgaival.

Ezek a dolgok azonban viszonylag szelíd mederben maradtak egy ideig, de azután – ami, ugye fiatal házasoknál elvárandó dolog – Emese valahogyan furcsa-édesen gömbölyödni kezdett. Lassan valóságos fúriává változott, szinte minden bosszantotta – és persze nagy hangon szóvá is tette a dolgokat – a két férfiember egy percre nem tudtak megállni előtte becsületben. – Mindenben talált kifogást, és a helyzet kezdett kibírhatatlanná válni. Pali bácsi hetven éves korára azután még lassan elkezdett köhécselni is, az idő múlásával egyre sűrűbben és egyre hangosabban.

– Te Pali! – szólt Emese egyik este a férjéhez. – Mi lesz, ha megszületik a pici baba, és apád állandóan felveri a köhögésével? A Gyereknek egy perc nyugalma nem lesz.

A Hónapok teltek, és a fiatalok egyre többet veszekedtek – a téma, szinte mindig Pali bácsi volt. Egy ilyen kicsiny házban természetesen az öreg is hallott mindent, és – bár magába fojtotta – egyre nehezebben viselte.

– Fiam! Beszédem lenne tevéled, mondotta egy szép nyári estén odakint a tölgyesben Palikának.

– Hallgatom édesapám.

– Holnap reggel kiköltözöm őseink barlangjába, ott elleszek én nagyon kényelmesen. Mások is ezt csinálták annak idején.

– Édesapám! – a fiúnak eleredtek a könnyei, de végül is egyetlen érvet sem tudott felhozni az öreg marasztalására. Mindketten tudták ezt az életet így folytatni nem lehet.

– Édesapám! Ellátlak én tégedet minden jóval – mindennapos látogatód leszek! – ígérte a fiú fájdalmas szívvel, de nem ellenkezhetett az öreggel, sosem ellenkezett véle.

***

Hosszú, rejtelmes út vezetett a barlanghoz, Pali bácsi is alig igazodott el rajta, hiszen ő is csak egyszer járt erre, amikor öregapját kísérte ki ugyanide. A szénégetők között ez is egy hagyomány volt – apáról fiúra szálló súlyosan fájdalmas titok: a felesleges ember

nem zavarhatja a közösség életét! Majd elél odakint ősei barlangjában.

Lassan megtalálták a meglelhetetlent – érdekes barlang volt, különös sárga kristályok borították a bejárat fölötti sziklafalat.

– Fiam, te nem jöhetsz tovább, ez őseink hagyománya, holnap ugyanitt, ugyanekkor találkozunk. Kérlek, jól jegyezd meg az utat, el ne tévedj.

– Édesapám, bízza reám, gondoltam erre, jeleket is hagytam idefelé.

Még sokáig hallotta az öreg köhécselését, amely most mintha erősebb lett volna, de nyilván csak a barlang visszhangozta valami különös módon.

Sokáig várt a fiatalember, majd nehéz szívvel indult hazafelé. Otthon felesége szeretettel ölelte magához, és vigasztalni próbálta, de Palika aznap senki emberfiához nem szólt egy szót sem.

Reggel azonban serényen készülődött apjához – minden finomságot összecsomagolt, amire csak az öregnek szüksége lehet egyedüllétében. A barlanghoz elég nehezen talált oda, mintha azok a jelek megváltoztak volna, mintha szándékosan vezetné más útra őt valaki, vagy valami. Végül egy nem várt helyen, egy kis kanyar után feltűnt a barlang bejárata, felette a sziklákon azokkal a különös sárga virágokkal.

Belépve a barlangba azonnal heves köhögési roham kapta el a fiút, néhány lélegzet után szinte fuldoklott a belélegzett kéndioxid hatására. Futva menekült ki a szabad levegőre, és zokogva borult az erdő avaros talajára. Egyetlen pillanat alatt megértette őseik üzenetét, és azt is megértette, hogy idővel néki is könnyű menedéke lesz ez a barlang…

***

Édesapám ennél a résznél már végérvényesen, és menthetetlenül elaludt, én azonban – kisfiú lelkem ellenére – még sokáig feküdtem könnyes szemmel a hatalmas, jó meleg dunyha védelmében.

Tavasz útjain

Nehezen húz a déli harang,
Fagyos még a kötél –
Hisz még alig múlott el a tél.
De a parkban már tavasz csendül,
Kis madarak dalában fürdik a táj,
S odalent a talajon
Ibolyacsapat búvik át a száraz, téli
Avaron – csoda-kék illata száll.
Valami kis sárga is igyekszik már
Kifelé, s lesi lépteim nyomán a fényt.
Most hűvös a pad, ahová pihenni térek.
Ibolyák, és árnyak – régi szellemek – járnak
A park útjain, de nem feled a lélek,
S nem feled a folyó. Kis hídjának
Korlátján át gondolatok hullnak, emlékek,
A múltnak otthagyott dallamai –
Szinte hallani a szénahordó lányok
Kacagását (oly szép volt az a lány,
Ma sem lelni a faluban mását…)
Az út végén a két ismerős fa elköszön.
Ni-csak – madárfészket őriz egy ág,
S odakint csodálatos a fényözön –
A Nap a hegyről lefelé már sétálva jön,
És a sötét fenyvesből Tavasz illata száll.
Oda pedig, a kémény mellé, a fészekbe
Várható az a tavalyi gólya-pár…

Régi képek

Régi képek, már csak
Sárga papírokon élnek,
Kézen fogva járnak –
Mosolygó, nem létező árnyak.
Rég kivágott szilvafák
Védő lombjai alatt
Valahol elveszítettem
Boldog gyermekkoromat…

Akkor még másként sütött
A Nap, s más-kék volt az ég.
Akkor rég – oly más volt az ének,
„Hegyek között – völgyek között”
Zakatolt a dal, tudod, az a sok fiatal lélek…

Oly más volt a vízi-világ,
S oly másként ölelkeztek
A fák, s a gyermek kis napozóban,
Boldogan dúdolt a homokozóban,
Hol komoly homoktorta sült –
Elaludt a szentem, nagy munkába
Szenderült, de tovább sütött álmában…

S a madarak – nem holmi káros,
Elpusztítandó elemek voltak,
Ők dalolták el a szerelmeket,
Ők vezették azonos útra a szíveket,
Kik azután mindig együtt kóboroltak.

A Duna – a nagy kék folyam
Oly békésen ballagott,
De jaj volt akkor, ha valami végett
Megharagudott.
Felette különös illatot hordozott a szél,
Emléke örökre szívembe égett.
Anyám mondta mindig: fiam
A Duna illata – az Élet.

Régi képek, már csak
Sárga papírokon élnek…

Indián nyár

„Még nyílnak a völgyben…”

s már szeptembert kiáltunk –
emlékszel?
nemrég
még
semmibe’ jártunk –
tombolt a nyár,
s ott a parkban,
hajadban,
egy lótuszvirágon
csillant
a napsugár...

fényesi Tóth János (fényesi)

Bennünk a vers

futó árnyék, a lélek szolgája,
megmutatkozni színben nem merő
rejtőzködő én, csupán rímek vagy
rímtelenségek sorai között eszmélő
gyermeki oktalanság. Bennünk a vers
végtelenség vándora, kettéhasadt kárpit
előtt csendesülő pogány indulat, kézhez
törleszkedő kiszolgált hűség, lassan
porladó hazánk földje. Bennünk a vers
harag, tartóoszlopa elveink csarnokának,
szeretni és szeretve lenni próbája, a
létnek ódiuma, megfeszített vászna
egy örökölt képnek. Bennünk a vers
lázongás, a pusztában bolyongó hírhozó,
látomást sejtető csönd, semmivé hordott
remény, tajtékosra hajszolt kényszer, ősi
félelemre szült beletörődés. Bennünk a vers
szavak hiánya, érintések nélkülözése,
zár nélküli ajtók sokasága, tört kenyér,
fehér vászonkendős mosoly, egy kereszt,
önmagunk kálváriája.

Csontig

Sírod leszek, igen, az a verem.
Vagy inkább a deszka! Érezni,
ahogy eggyé válunk, s már
nem fájna a csont szilánkja,
ahogy a deszka szálkája sem.
Senkinek semmi. Belém
süppedne a föld, pórusaimba
ivódna a ledobott virágok
fényemléke, a kéz érintése,
mely öntözött, levágott, és
pénzért fogadott végül utolsó
üzenetnek, az életről a halálba.
De leszek, leszek én tenyered
hús-üressége, ha már csókoltam
itt fent, lennék, mi eggyé szenteli
ott lent, mindörökkön, örökre!

Engem nem ölhet meg már semmi!

Engem nem ölhet meg már semmi, ahogy
téged sem, ki velem égtél Dózsa trónusához!
Porrá lettünk, maró füst. Mitől félnénk, amikor
együtt fulladtunk iszap mélyére, s felettünk
száguldott át mocskos zubbonyában évszázadok
minden hazug története! Magyarként sirattak el
minket mind, az asszonyok! Engem nem ölhet
meg már semmi, ahogy téged sem, hiszen maga
alá temetett engem is a sebesült ló, de még láttalak
holtan! Golyó tépte zászlót vittem Kossuth üzenetére,
s szemfedőm is az lett, honvédként halva. Osztrák
lándzsa szakított névtelen sírt hazafi szívünknek.

Magyarként sirattak el minket mind az asszonyok!
Minket nem ölhet meg már semmi. Mitől tartanánk?

Mégis közönybe fúl a harag, s ott, hol sarokban
szunnyad őseink intelme, s kínt teremt a szűkre
szabott lét, ma két nóta járja! Egyik sem az enyém,
egyik sem belőlem szakad ki, egyik sem dalol, csak
csahol! Ki követi, rágott konc után loholva formálódik
színe, neve, és mindig talál egy arcot, egy másik magyart,
hogy átkot teljesítsen, örökölt, ősi testvérháborút!
Engem nem ölhet meg már semmi, csak elnézem,
ahogy új bőrt növeszt, új ceremóniához, kaméleonként
megül, s fröcsög új kiáltványt szarka seregének egy azok
közül, kinek őse az én ősömmel halt egykor, s magyarként
siratták el mind, mind a kortalan, ráncos szemű, megfáradt
asszonyok. Adjon nekik végtelen hitet a magyarok Istene!

Amikor megszülettem

(születésnapom előtt)

anyámnak vért adtak. Sokat vesztett velem.
Lehetett az bárkié. Munkás volt talán maga
is, tolta az építés szekerét – mert volt mit –, vagy
mérnök, kinek asztalán rajzolt ház volt a cél.

Amikor megszülettem talán hideg volt a tél,
és fázós, semmi ruhába bújt gyermekek mentek
iskolába, hol nevelt a tanító, és tisztelték ezért,
zsíros kenyér volt az uzsonna, és nem volt mp4.

Amikor megszülettem házmester nyitott kaput
az éjjelre érkezőnek kapupénzért, levitte a kirakott
szemetet, szólt a lakbérért, s Áldja meg az Isten! -t
köszönt a muzsikás cigány minden kapott fillérért.

Amikor megszülettem, nagyanyám megköpködött,
hogy boszorkány meg ne igézzen, de valami balul
sikerült, hiszen boszorkány több is elért, az igét meg
ragozom, szót-szóra írok, így is, úgy is futnak felém.

Most köszönöm az ismeretlennek – hogy anyám
felnevelhetett – a kapott vért, apámnak, tanítómnak,
hogy tudom mi a tisztesség! Köszönöm a karácsonyra
kapott labdát, a falra vetítést, forró kakaót, a sírást, ha
rosszat tettem, s kikaptam azért! Iskolai pajtásnak is
a súgást, a hátba verést, annak az első kislánynak a
csókot, a tánciskolás lábremegést! Köszönöm a szép
dalt, mit anyám énekelt, apámnak a feje fölé emelést,
nagyanyám olcsó kölnijének illatát, a mindig megértést!
Köszönöm, hogy volt hitem gyerekként, s lehetett Utam
így felnőtt emberként! Köszönöm gyermekeim kacagását,

apró tenyerét, a Hiányozni fogsz! – elköszönő integetést! Köszönöm minden lány, asszony kezét, a csendes sétákat, s –mert volt olyan is- az összeveszést! Köszönöm minden Istennek, hogy lelkemhez igazította az igét, testemnek az akaratot, hogy mindig ott lehettem, hová rendeltettem én!

Köszönöm most Neked is, hogy várs rám, az odakucorgós zokogást, a kamaszos merengést, azt, hogy meg van benned a szeretet elfogadni, ha olykor nem is vagyok szerethető épp! Köszönöm, hogy van hová ajtót nyitnom, leülnöm, van terített asztal, régi szék, van hol megpihennem, van vetett ágy, ölelés! Köszönöm álmos hangod, a kócos reggeli fényt, köszönöm, mit adni tudsz, hogy Kicsit Veled is élhetek még!

Tegnapi nem

Tegnap nem, nem imádkoztam
semmiért. Csak voltam, ahogy
az imapad megkopott kárpitja,
néma, foszló, létező valóság.

Tegnap nem kértem semmit,
nem is adtam. Így nem is ért
el semmi. Sem magány sem
öröm nem ejt rajtam többé
már sebet. Nincs rajtam hely!

Vagyok értetek is dacos, hallgatag,
kérdezni sem mer engem senki.
Nincs már mit mondanom.
Megéltem mindent. Kihunytam,
fényből a fénybe nőttem.

Megnyugvás mindenek felől

Tudom, majd mindnek egy lesz
a Nap színe, hajlata a torony
kapujának, érintése a föld morzsájának,
s gondolata a Világok teremtőinek.

Egy lesz a várakozás, csak egy
várakozás lesz, és nem bomlik
szálakra majd többé az életfonál,
és megszépül minden szép, végleg.

Nem kér senki, mert adva lesz.
Nem ad senki, mert minden lesz.
Semmivé írják költők a fájdalmakat,
kik értik, bölcsőkké faragják a vágyakat.

Minden vízben megfürdenek, minden
szóval temetkeznek, elfeledett utakon
gyommá szelídül a haszontalan lét
igazsága, lesz újra áldozat, lesz keresztelő,

megnyugvás, mindenek felől.

Földi László (Lacoba)

Könnytelen szonett

Görnyedő hátú pillanatok között ülök.
a délutáni napsütés áttörni készül
a rám rótt akácia koszorút – már örök,
s láthatatlanságában is szívemnek feszül.

Rozoga kapaszkodót keresek – untalan –,
de hamuvá mállik már minden próbálkozás,
hisz az értetlenség lépcsője is úttalan,
mit vérem könnyei közé rejt a zokogás.

Uram! Légy kegyes, fogd kezét újra – könyörgöm –,
épp csupán annyira, hogy jónak lássa a jót,
szépnek mi szép, s marjon jobban a sors – tán – engem!

Harang szólal. Csendes a délután. Börtönöm
arctalan fájdalom – jajong, esdekli a szót,
bár, a nyitni-kékkel elém küldi kertemet.

Belső csörtéim

***

bölcsködöm – röhög a publikum
sírok – kendőzetlen a könny
nevetni próbálok – grimaszra telik
de vajon meddig

***

Te is szoktál gondolkodni? Úgy a valótlan világ helyett,
vagy legalább utána? Féled markodban a tegnap mosolyát?
S látod-e a gyilkot a világ kezén?
Nekem már egyre nehezebb a dülöngélő dézsát tartanom...
Segíts!

***

új országnév – hülyülök – harminc milliárd
köpködni csak annak lehet kinek hátán vaj olvad
rég volt – sok ezer milliárd –
küzdeni küzdjön ki havonta – újra és újra – mínuszról kezdi a számlát

***

vonagló vaginák piacán kukázik az érzelem
lelke tenyészbikák szorgalmán botlik
s a ma szemétdombjának combjai között
halni készül a szerelem

s bár a négyökrös szekér már nem ballag
azért az út még lehet poros
míg a holnap csizmájáról a nyári zápor
talán majd időben lemossa a sarat

Az év fája

Ő ölelt engem, vagy én őt? Már nem is tudom...
S az is lehet: csak álmodtam csupán...
Ám azt tudom, hogy jó volt. Nagyon.

***

...egykor tán, kérges kezek ástak alá pici bölcsőt,
és felhők hátán ringatta az úr kegye - őrzőn,
míg a kicsiny fa a széllel lejtett gyermeki táncot,
s társai közt csak kóstolgatta mohón a világot.

...szállt a dal, és lant pengett búsan, krónika szólalt,
vészjóslón pergett a dob, egyre csak itta a sóhajt,
sírta a szablyáknak vérző sebeit, de remélt, s élt,
akkor is álmodozott a hazáról, hogyha nagyon félt.

...aztán jöttek a táncos lábú, víg nevetések,
s míg szoknyák alján villantak a gondtalan éjek,
ő csak nőtt, nőtt. Sorsok üzentek az ágain új kort,
ám sosem úgy sikerült, s a magyarra szakadt le az égbolt.

...özvegyek, árvák könnyeit itta alatta az árnyék,
jött a török, s megkésve labancként ért a segítség,
jajdult negyvennyolc, zokogott a monarchia sárban,
hogy trianon széttépje, mi még fityegett a subánkban.

...meggörnyedtük a csizmák hangját, a balalajkát,
majd ötvenhatot is kussolta az új hatalomvágy,
és míg szánkba saját szarukat mézként beletömték,
már újévi zsebünket is óvatosan kiherélték.

...kurvapecér a világ! – Ki az? Állj elibém, ne üzengess!
– Mit harsogsz? Te nem ettél? Bamba lehetsz, te szegény.
Hess!
– Itt vagyok, elbújnom, tán futnom kellene? Merre,
s újabb ötszáz évet várnom kelljen a jelre?

***

Ő ölelt engem, vagy én őt? Már nem is tudom...
S az is lehet: csak álmodtam csupán...
Ám azt tudom, hogy jó volt. Nagyon.

ma késtem

Uram, kezembe nyomtad a sok betűt,
papírlapot terítve alá – simát –,
míg lelkemet degeszre tömte
már a tavasz, csak a toll poroszkált.

eltört reggeli sóhajok közt sétálok elém pázsitját
méri az áprilisi nyár s virágot fésül a pár éve
ültetett kis fácskáim hajába – ma késtem – a harangszó
nem szorítja lelkemhez a tegnap fájdalmát de megkísért
a tudat hogy volt tegnap és volt tegnapelőtt mi szerteszórt
néhány virágszirmot – ma elkéstem – a kelő nap sugarát
már csak a gerlepár turbékolása idézi pedig kell
bizony kell a hajnal hogy tudjam lépteim alá porzik még
az út néhány apró reményt – az ember egyre csak azt érzi:
lekésett valamit /vagy lekésett valamiről/ – hiszen még
oly temérdek a tennivaló hogy majd büszkén köphessem a
halál arcába: nem volt hiábavaló s marad belőlem
mi talán tovább él és ölelés nélkül vigyázza karom
a rászorulót s szóm talán megőrzi mit a múlt összegyűrt

Fehéren is rikít a papír, de sír,
ha tollad árkot ás bele – vers helyett –,
s zokog, ha úgy hagyod ledéren,
mert a kegyelmet is elfeledted.

*Képzelt beszélgetés * egy ronda képű angollal*

Egy angol söröző illata piszkosul eredeti tud lenni. A csapóajtós budi légfrissítő parfümje mellett, a tegnap kilottyant ale erjedt életet hosszabbító bűze kész felüdülés. Bár az is lehet, hogy a fekete, füstízű porter-be mártotta az élet kenyerét az alkonyat. Mégis betérek ritkán, ide a kultúra bölcsőjébe, ahol egy „ronda" angol a csapos – aki egyébként negyedik generációs magyar.

– Neked van egy ronda kis országod, Lesly – löki elém a sört, amire egyébként mindennap vendége lennék, persze a whisky önköltséges.

– Még az a szerencse, hogy a te új hazád gyönyörű, Jancsikám – szólítom tudatosan magyarul, mert hiszen ő már John.

– Van az neked miniszterod, az a Puskin, akinek osztan tancolol, te is meg mindenki – hozakodik elő az innét-onnét hallott, összekutyult újabb infóval.

– Janikám, ne hülyülj, a Putyin nem az én miniszterem, hanem az oroszoké, és már nem is az, hanem köztársasági elnök.

– Az van az a mindegy, Lesly.

– Ja, értem. Akkor neked is Putyin a miniszterod?

– Ne vickolj Lesly, nekem itten van nem diktaturo, azt kiralunk nem szereti.

– Most már értem, akkor a királynédnak te mondod meg, hogyan kell majd holnap csapolni az ale-t vagy a porter-t, és mennyit is kérsz, ha a korsóból kisajnálod az 1-2 decit.

–Az van zöldseg, Lesly. Ozt írjo a Observer, hogy Lukasenka, meg a Chavez megy nektek segít, mert ez az minisztor gyerek tanulja diktaturo...

– Igen tudom, meg a makulátlan angol Khon Miska is jó úttörő, ahol tud segít, hogy majd ha először eljut Bjelorussziába, Venezuelába vagy Magyarországra már mindenki fejből fújja majd okosságát, mint az „egyszer-egyet".

– Nem jo ez, Lesly becsap ez a neked miniszterod teged es engemet, meg ozt egeszen Europe.

– Tudod mit Janikám, becsap téged ez a Khon Miska...

– Nem komolyan mondod, Lesly?

– Bizony, komolyan mondom Jancsikám, de az úr megbocsát...

– Tudom, de azt szoljak erre, hogy csak egy evben egyszer van neki bocsánat...

Kiszámolom az aprót, miközben hallom, hogy Jancsi már Johnná avanzsálva vágja a „pubhouse" közönségének a ronda magyartól hallott mondatait, s csak remélni lehet, hogy egyszer el is találja az igazságot.

Gligorics Teru (teru)

Mondd…

Mondd, miért kellett neked pont most visszajönni,
Amikor a feledés szárnya alatt alszik múltam,
S ma este végre illatozó rózsa után nyúltam,
Egek felé fordulva holnapomat megköszönni,
Mond, miért kellett neked pont most visszajönni,
Átölelt a hold, nem látod? Éppen mellé bújtam...

Mondd, miért kellett neked épp ma bevallani,
Hogy léptem most is hallod még a macskaköves utcán,
És mint a tenger, most is elönt sokszor a vágyhullám,
Miért mondod, évek múltán, még most is fáj valami,
Nem! Nem, ezt többé nem akarom már hallani,
Csak nyugalom, csak a csend kell ma már hazajutván...

Mondd, mit akarsz még? A kínzásból sosem elég?
Szerelmedből nyílott egykor bennem a tearózsa,
A rozoga szívemnek már nincs más, csak te adósa,
Mondd, megvárod, míg az utolsó hajtása is leég?
Hiszen nincsen olyan hatalmas szekérderék
Amely elbírná mindazt, ami még nincs leróva...

Menj döcögős utadon tovább, menj békével,
Már nem fáj semmi, sem a közömbösség, sem a csókod,
Letaposlak, mint a kertemben viruló bozótot...
Tetted nem mosod le ártatlan báránynak vérével,
S nem égeted le az áldozó nap fényével
Lesöpörtelek magamról, mint egy undok pókot..

Szeretett unokahúgomnak...

Ha két szívem volna, egyik már régen benned dobogna,
Te édes gyermek, hisz ki tud mosolyodnak ellent állni,
Ha valami formában élne még lelkemben a dogma,
Talán az Isten segítene a módját megtalálni.

Százszor adod vissza mit kapsz, egeknek legszebb angyala,
Bármit hoz a sors, a csapásokat milyen bátran állod!
Ha betegséged lefektetne s felkelni nem hagyna ma,
Mint a kincset, őriznéd, s kezedbe szorítanád álmod.

Te vagy a pihenő, vonatomnak te vagy a megálló,
Tekinteted a nap, s szaporodik rajongóid száma,
Szeretettel fogsz meg, mint ősszel a sarokba szőtt háló,
Édes pókom, szőj be, legyél az én tengerem hulláma...

Ősz hajam felett

Hiába vágyom, amit nem lehet,
Mosolygó arcod őszi szél helyett,
Nem jöttél ma sem, s most itt, egyedül,
Kerül az álom, szinte elfeled.

Az alkonyt nézem és találgatom
El tud merülni úgy a bánatom,
Ahogy a tóban süllyed el a nap.
Tüzed kiégett, s nem kell szánalom...

Ó, ha csak egyszer tavasz lenne még,
S a tűzre lehelne, mely bennem ég,
Fellobbanna tán szívemben a fény.
Nem lesz több tavasz...s az őszből, jaj! Elég.

Hiába vágyom, amit nem lehet,
Szép, rózsás arcot szarkaláb helyett,
Ifjúságom már régen elhagyott.
Hópelyhek szállnak ősz hajam felett...

Üszkös kezek – szeptember 11-e emlékére

Este van. Csillagok ragyognak csendben,
mint fénylő könnycseppek borús szemekben,
s bíboros fellegek siratót fújnak
míg sikongó emberek a mélybe hullnak...
Jéghideg kezeket szorít az árva,
egy utolsó sóhaj a szívébe zárva,
a kialudt szemekben életet kutat,
menne már haza, de nem talál utat...

Egy tenyérnyi földön nincs többé élet.
Tengernyi álom, mely ma semmivé lett,
füstködben kavarog, eget takarva
s alatta kisgyermek fekszik ott halva,
üveges szemében a halálfélelem.
Hogy lehet bírni ezt lélekkel, Istenem...
S esztelen nézem a két üszkös kezet,
két roncsot, mely ma az Istenhez vezet...

Üres papírra

Már egy órája bámulok az üres papírra,
Mint gép, leállt az agyam, nem jut eszembe semmi,
Mond, miért ne borulnék rá zokogva a sírra,
Mikor holnapom már előre ment a kést fenni.

Vak szem pillája tapad rá a sötét falakra,
Mint pók, szalad le és fel, emlék-hálóját szőni,
Nem tudok gondolni már sem csókra sem haragra,
Egyre azt sírom, miért kellett nekem felnőni.

Hogy eljárt az idő, lám megértem a hatvanat,
S azt kívánom, bár a tavasz a fenébe menne
Bárányával, az ő vére is kés élhez tapad,
Jöhet az ősz, a rothadó leveleknek szennye...

Már egy órája bámulok az üres papírra,
Lehet újra írhatnám...de nem jut eszembe semmi,
Mit írjak újra? Minden sor százszor lett megírva.
S ha volna még... anyámhoz szeretnék már csak menni...

Kristály tó vizén

Régóta figyelem kertemben a kíváncsi virágot,
Mind könyörögve nyújtja apró csíráját felém,
Miért nem tudom megváltoztatni nekik a világot,
És akkor a legszebb... a legszebb közülük enyém...

Emlékszel? Mikor hálóba kötöttük azt az álmot,
És ezüst holdfény csillogott a kristály tó vizén,
Azt hittük, végre sikerült kihúzni a nyerő számot,
És mi mentünk, csak mentünk tovább, a sátánigén...

Hogy csillogott az a tó, kis papírhajók úsztak s bennük
Mi voltunk a hajóról mentett egy, bár két személy,
Te odavesztél, és ma már sajnos nem együtt cipeljük
A keresztet, melyhez Jézusnak is akadt segély...

Régóta figyelem kertemben a kíváncsi virágot,
Mennyire kínlódna a napvilágra mind, szegény,
Ó, csak ne sajnálkozna rajtam az, aki sírni látott,
Hófehér keresztfádnak megkopott, mohás fején...

Grigó Zoltán (Grigo)

Fagyott földön

Milyen más lett az íze a kenyérnek,
ismeretlenek a házak, az utcák,
esténként hogyha hallgatom nem értem,
miről beszélnek kertemben a kutyák.

A napjaim is egyre hidegebbek,
mióta itt élek, te tőled távol,
úgy hullottam le messze idegenben,
ahogy őszülő lomb hullik a fáról.

Felkapott a szél, elsodort magával,
most éjszakánként riadtan ébredek,
elmerengek az ablakomnál állva,
de nem látom az otthoni fényeket.

Valami bennem, akkor annyira fáj,
nem tudom elmondani, hogy sajog,
elmondani azt, hogy nélküled Hazám,
fagyott földön csak árva levél vagyok.

A szívemet neked, mégis megőrzöm,
bárhol járjak, hozzád visszatalálok,
ott lesz a fejfám, hol ringott a bölcsőm,
ha eljön értem az utolsó álom.

Anyám napján

Jöttem volna ma is, úgy ahogy régen,
egy szál pogány virággal a kezemben,
neked teremtette Isten a réten,
most én őrzöm meg örökre keblemen.

Olyan messze vagy már tőlem mint a Hold,
ott utazol a végtelen Ég taván,
virág helyett elküldöm hozzád dalom,
felkutat téged bárhol is légy, Anyám.

Ezen a napon nem vagyok más én sem,
csak a kócos hajú, álmodó Fiad,
bár felette is elszálltak az évek,
gyermek maradt, aki még mindig sirat.

Hogyha rád találnak ezek a szavak,
tudom, hogy eljössz és itt leszel velem,
fehérből, újra fekete lesz hajad,
s nevetünk, ahogy a régi képeken.

Árnyék a múltból

Amikor ódon háztetőkről
a városra csorgott a reggel,
láttalak kopott bérházak között
mozdulatlanul, leszegett fejjel,
mint aki az aszfaltba nőtt bele,
úgy álltál magadban tétován,
az arcodról lepergő könnyeket,
felitta magába a félhomály.
Kérges markát nyitogatta a fagy,
friss szelek hordtak tavasz illatot,
fenn az égen még vöröslött a nap,
de már halványultak a csillagok.
Az utak mentén új remény nyílott,
mégis úgy érezted, hogy menned kell,
mert kiégett földeken liliom,
neked soha többé nem terem.

Eldugtad a városban szívedet,
hol krétával rajzoltál házfalat,
még egyszer búcsút intett a kezed,
majd örökre itt hagytad árnyadat.

Elhordja a szél

Csontkezével kopog az ablakon,
karmol a fagy, füstszemű az éjjel,
sötét takaró alatt hallgatom,
hogy ölelkezik kint a csend a széllel.
Görnyedek a szobámban mint aki fél
ha éjfélt üt a falon az óra,
csak kertemben szalad vígan a tél,
nyomokat rajzol rá a friss hóra.
Behunyom szemem, várom a reggelt,
a szél elhordja tán a havat is,
azt ígérted addigra itt leszel,
a csenddel megbirkózom magam is.
Jó lenne, ha jönne már a tavasz,
nem marna tovább, sóként az idő,
hogyha eljössz és végleg itt maradsz,
szemünk fényétől a fű újra kinő.

György Emőke (ekome)

Nógató dal

(Petőfi verse nyomán)

Versre magyar, gyerünk hamar!
Itt az idő ne légy fanyar!
Költők legyünk vagy szótlanok?
Ez a kérdés, válasszatok!
Petőfiknek emlékére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy szótlanok már
Nem leszünk!

Hallgattunk mi mostanáig,
Némák voltak ősanyáink,
Félelemben éltek hajdan,
Véleményt mondtak, csak halkan.
Petőfinek emlékére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy szótlanok már
Nem leszünk!

A sok gyáva, félő ember,
Ki most, ha kell, szólni nem mer,
Kinek drágább a hallgatás,
Mint az ékes rímfaragás.
Petőfinek emlékére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy szótlanok már
Nem leszünk!

A tiszta rím már hanyatlik,
Elvont gondolat magaslik,
És mi mégis rímben mondunk!
Ide költők rím-faragjunk!
Petőfinek emlékére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy szótlanok már
Nem leszünk!

A magyar rím megint szép lesz,
Méltó Petőfi híréhez
Szabad vers, trendi költemény,
De rímeljen a szerzemény!
Petőfi emlékére
Esküszünk.
Esküszünk, hogy szótlanok már
Nem leszünk!

Rímjeink hangosan szólnak,
Az emberek meghatódnak.
Őszinte érzések mellett
Szavalják el verseinket
Petőfinek emlékére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy szótlanok már
Nem leszünk!

Haász Irén (haaszi)

Én hittem

Én hittem a rakpart alsó kövén,
hogy ami ott elúszik előttem
a történelem fátylába merülten,
igaz; bár közhely már, szinte törvény-

szerű, hogy mocsok, folt kenődik rá.
Mégis hittem, hogy igazság, eszme
évszázadok sodrásán kövesztve
megnőhet, s hajt, mint szökkenő virág.

Mert hittem, hogy emberi gondolat,
mely zavaros, bölcs s nagy, mint egy folyó,
ösztönt legyőzni képes. S most fogyó
reménnyel nézve a hullámokat

fecsegő felszínt hallok, elvtelen
s hiteltelen káoszt. Összefogás
hajóvontája messze úszott már,
akár a hit tutaja lelkemben.

Szüret

Még szól, zenél a szerenád,
tücskök éji dala,
de nem hallgatja már tovább,
a Nyár bezárja ablakát,
az ifjú lány elnehezült,
virága hullt, heve lehűlt,
s elhalkult kacaja.

Még tétován, habozva áll,
míg kint az Ősz vigad,
de elrévülten tudja már,
bohém udvarlóján, madár-
füttyös menyegzőjükön túl
reá feledés fátyla hull,
ha új napja virrad.

Rövid udvarlása alatt
az Ősz elé szórta
minden kincsét, mit dúlt kamasz
első szeretőnek fakaszt,
s lakodalmuk, e víg szüret,
hol musttal forr a szürkület,
s diót nyel a torta,

már csendet vetít előre,
hol Tél, a zord após
álmodni zavarja őket,
hóval hinti a tetőket,
vermeket zár, madarat űz,
holt termésekből láncot fűz,
hogy elnémul a jós.

Mámort mámorra

Tavaszodik. Hosszabb napok sorolnak
éjt éjre, áll a köd, s a fenyőcsúcs csepeg.
Roskadó hóba véshetem csak neved,
mert elillansz, s a vágyam fojtogat…

Mámort mámorra, mint kufár a garast
raktam élire szerzett perceim,
lángoló rózsaborral írtam verseim,
s ringatóznék még, ha a Tél maraszt…

De menni kell. Szüntelen körforgásban
elvész az Éden, Sors és Lét hajbakap,
hamvadó tűzben, remények alkonyában

Már nem engednek választásokat.
Elfáradt érzelmek haló porában
sziszegő szél tép kósza álmokat.

Túl vagy már azon

Az élet hosszú távján
lehagyunk ezt meg azt,
szív is törik a pályán,
visszahúz, megakaszt,
s ha nézőink szeretnek,
simább göröngyös táj,
vélt kín sem oly keserves,
lelkünkre béke száll.

Túl vagy már azon, szívem,
hogy valakié légy,
hogy egyet szeress híven,
s pusztítón érte égj!
A szív magányosságát
az oldhatja csak fel,
ha mindennek kitárják,
s mindenkit megölel!

Halk Károly ***(silentium)***

Apa és fia

Apuval hangosat játszottunk.
Ő volt a zaj, én a suttogás.
Ő volt az erős, én a fontos.
Szeretek a fontos lenni.
Anyu nem értette, mit játszunk.
Csak szólt, hogy kész az ebéd.

Család: háborgó lelkek fogsága.
Fogadkozások, fogantatások,
testvéri szeretet szülők között.

Öcsivel bújócskáztunk.
Látlak! – mondtam. Az ajtó mögött volt.
Nem látsz! – mondta. Betakarta a szemét.
Nekifutott az ajtónak. Koppant.
Nem látok! – mondta. Még mindig fogta a szemét.

Nagy tenyérben a kicsi:
pótköldökzsinór.
Érzelemhíd,
apró pókfonálrezgések.

Öcsi meglátott.
Nem látlak! – kiáltott. Betakarta a szemét.
Elfutott.
Pedig nem is bújócskáztunk.

Lét és nem lét közötti
tiszteletkörök.

A test kapu. A test kontúr.
Lélek-manifesztáció
vizuális összegzése.
Visszapillant, ó, a tükör.

Öcsi gyertyát gyújtott fölöttem.
Biztos mókás volt, mert kuncogott.
Anyu nem szeret gyertyázni. Ő sírt.

Monoton morajt megszakító,
pillanatsűrű ítélkezés:
karambol.
Impressziókoncert,
lélekzuhanás.

Apuval hangosat játszottunk.
Ő volt a zaj, én a suttogás.
Aztán belénk jött a kocsi.
Ő elhallgatott, én sikítottam.

Hardik László (ho)

Hó

Fehér szűzen e redőn
meredek előre, a dőre lét előre tekeredő
Csillag halmazaiban bennlévő lá-ra

Dallam-át így ontja dalba ma
Mát megosztva lájk kód a youtube ablakára

Azta mordizomatta
Globális multikulturálisát
ennek a „Világnak”

Vannak még titkaim, de hálisten kivárnak
Bár – dolgaim dadognak
macska köröm „ – ”

Nem olyan pepecek a cuccok szintemen
Részeg holgerantalok gyalulják kacska köröm
meg szinte mindenem
Így megyez de
sebaj, sebaj...

Mert mind1. Lekarmázom
10 Miatyánk és három vakotátkisérek
(ha hinnék a bűntudatban
soha nem lenne vége a misének)

Barkám rétemen simogat
Kedvesen simít a somolygó birsalma
levele
Sandán nézek az égre...
Az a torzonborz kaporszakállú onnan
Figyel-e ?

Annyi jó mindenek vannak
ölelni akarlak
zsongó nyárdélután
– Bounty lázadóinak függőkert zugában –

Fejünk mögé gyűrt cifra palotán
becézni az itt talált odaát
dallamát
Az ablakba karcolt zúzmarában

mesterműű

ez az embertestbe bújtatott kéz ír, ás
magába mélyed
nem csak néz csupán s ha „lát”
a látás az sosem téved
Réved
sörök izén sorok között
Ébred
öbölbéli örökzöld álmok után
ölelve Téged színfalak mögött
halálos bizonytalanban vélve élve
örökkön örökkének
a holtodiglan holtomiglan

Angyal Maugli

Végül is
újra itt a Föld
leestem, ismerős
de szép a sok virág sötétben is
a kertben a fák ágain
sápadt derengésből
mosolyognak rám az angyalok
mozdulni nem tudok
Várok
mert jönni fog
barátom, a Szél
Ígérte, elhozza azt
Ki álmomban elkísér
lebbenő pillangók hímporán vigyázva
hogy fejemet még egyszer szelíd ölébe vonva
álmodni simítsa hunyódó szemem
Amire majd legközelebb
ha zuhanok
vagy ugrok
Emlékezem

Sárkány a sárban

Csirizes hátamon nádkereszt feszül keretnek
az egyik oldalamon Copperfield Dávid varázsol
a másik oldalon versek meg eretnek
Gondolat... ok

Föld jegyem Vízzel
lösz talajon pösz-mösszel bevetve
Dzsungel harcos az aknamezőn
bivalyt hajt maga előtt
gondosan terelve

Egy kezemen megszámlálhatnám
mennyi jutott nekem egyedül
Kis szerelem, néha szenvedés
a Munka Erő Piacon
koldus húz húrtalan hegedűn

Nem érdem a nyomor
Filozófusokkal esemesezni
gravitációs WC-ről
a világban ahol nincsenek titkok
és a ringató PC öl
ápol de többet nem takar
(repüljön aki onnan tud
ha valami magasabbat akar)

Nahh, még egy sáros lábnyommal
gazdagabban magamon
– a díszmagyar mentén –
Röppenek magasra
ha feszül a madzag. Haragom
csurog, papírszalag farkam mentén

Megránt egy kéz
hasam behúzom
alám kap Szelem...

Alejkum Szálem
ahogy az adjon
fogadj Istenem

Hepp Béla (a_leb)

Ázott szívemmel

Árnyékod tört tócsákon gázol,
átfúj a szél, és bőrig ázol,
hitem, hogy lesz ez még jobb, lesz szebb,
ahogy jössz, kerül egyre messzebb,

közöttünk áthatolhatatlan esőszálak
nyílzápora, mint hajtott vadállat
török feléd, és nem tudom még
mi lesz, mielőtt összerogynék,
marni fogok, hogy neked is fájjon
ezer sebem – vagy csak felkínálom
ronggyá foszló, ázott sóhajom
a félve vágyott másik oldalon,

saját fájdalmam görbe tükrét
látom mindenhol, nem töröm szét,
ha akarod, lásd a lélektorzóm
ahogy őrjöng a széles korzón,
a föld alól elkárhozott eretnek
tekintetemmel téged így követlek,
minden pocsolyából én bámulok némán,
mocskos vagyok, kérlek, most ne nézz rám!

A lábam visz, te jössz. A pillanat...
szemedben apró fények játszanak,
áll az idő, és átölel a tér,
„szia”, és bújsz, s az ajkunk összeér...

A semmin innen

A minden mögött a semmi lakik,
mély csöndben lesik meg kis valakik
hogy szív a semmi kürtője mindent,
és hogy lesz mindenből semmi itt bent.

A semmi is vezet valahova.
Ebben sincs semmi, de semmi csoda,
pedig azt várnád, a végtelen
osztozik ott benn sejtjeiden.

Nyolc mécses pislákol asztalomon,
kezemmel egyenként körbefogom
lágyan meglibbenő fényeiket.
A semmin keresztül küldöm neked.

A minden szélén megáll az idő.
Ma senki vagyok, s a fejemre nő,
nem győzöm nap, mint nap meghallani,
hogy harsog, tép szét ezer valami.

Remegő csend, apró fénybuborék,
szállnék a semmin, de nem, nem, ma még
csak nézem az ingó kis lángokat.
A semmin túl majd a minden fogad...

Farkasaim

Fekszem a lét peremén, rohanó kép tart a színen,
kapcsol a kéz, de az agy nem követi a valót,
kinn a sötét toboroz vért lihegő, behemót
farkasokat, tudom én, megesik most újra velem...

felkelek lassan, az ágy szigetén túl rám szabadul
szívdobogásom, a vad, félelem űzte ütem,
kattan a zár, a redőny surran a fémperemen,
vermelem önmagam el temetetlen, itt legalul.

Átfon a kar, megölelsz, hitem aprót rezdül; a kín
összeszorít, nem ereszt árkaiból ez a csend,
múltat idéz, felemészt árnyakat, görbe jelent...
én feladom, csak aludj. Hazavárnak farkasaim..

Alkony

Látod, a szó is elfogyott. Lenn az ég
vérszínbe hajtja foszló széleit,
csend fakad, mi lesz, ki tudja lesz-e még
új idő, lesz-e hűlt parázsra hit.

Csend fakad, pedig de szépen mondanám
összevarrt szívembe bújt kedvemet,
feslik az, kicsit talán az oldalán,
mint az ég, vagy összezúz, eltemet.

Feslik az, mi lesz, megöl vagy felröpít
tudni kellene, de fáj most a csend,
nézem a nyár trombitás virágait;
bólintsatok nekem jövőt... jelent.

Az vagy...

Nézlek. Kinn a csend alá szalad az est,
úgy remeg a fény az ablakon, ahogy
ujj varázsol húrra könnyű dallamot.
Régi sor kel dalra így: kenyér, s a test.

Ős szonett, „Az vagy nekem...”, bíborba fest
ágyamon egy csöppnyi láng, és hallgatod
ezt a sort, az vagy nekem... és az vagyok,
mondanám, amit kerestél, hogy szeresd.

Mégis hallgatok, talán a szó se kell,
most a csend, vörösben ingó gyertyafény
pillanatnyi bája köt, nem érdekel

vallomásom, vak sorokba font remény.
Nem tudom, szíved mi módon értem el,
vagy nekem, s maradj örökre az enyém.

Ki nyújt kezet

Lyukas zsebemre ráfagyott a csend,
nem csendül fém, és nem zizeg papír,
a zseb és én tudjuk már mit jelent
annak aki ma gondol, verset ír
az űr, a koszlott, jéghideg magány,
hány óra telt el így velem, de hány...
a tűnt időben hagyni egy jelet
ki nyújt kezet, ki nyújt kezet neked?

Kopott a flaszter-ugróiskola,
a krétaport megrágta már a kor,
felsejlik apró lábnyomok sora
ahogy a létra-számsoron tipor,
mondóka szól, szökken, repül a lány
hány óra szállt el, Istenem, de hány...
játékaidból hagyni egy jelet
ki nyújt kezet, ki nyújt kezet neked?

A park ölén, a régi fák alatt
a hold százéves fénye megrekedt,
ezüstbe dermedt minden pillanat,
kéz a kézben barangolt kerteket
jár most bennem a fénytelen hiány,
hány óra fagy szilánkokká, de hány...
hunyt szikráinkból hagyni egy jelet
ki nyújt kezet, ki nyújt kezet neked?

A héj alatt még van talán egy új
mese, amit nem mondott senki el
olyan amit nem kell hogy megtanulj,
nem kérdez, és nem másol, nem felel,
nincs küzdelem, se kincs, amit kívánj,
hány óra vár, hogy felfedezd, de hány...
levetni gyűlölt maszkod, jelmezed
ki nyújt kezet, ki nyújt kezet neked?

H. Gábor Erzsébet (hzsike)

Hiányod

Hiányod tátongó űr,
életem egén…
Hol van a varga,
ki összevarrja
úgy, hogy
esőt, szelet,
át nem ereszt?
S ha kell, sátorként
megvéd,
mint puha hó, mely
megőrzi termőföld
nedvét,
vagy anyóka, tűzforró
gesztenye melegét,
télvíz idején,
kályha tetején.
Hiányod érzem
szüntelen,
csak lennél
itt velem,
mert nélküled
fél ember vagyok,
s élni sem tudok,
ha
nincsen nekem
másik felem!
Hát jöjj, és hozd el
sátradat,
takarj be puha

hó alatt,
csillapítsd éhem
tengerét,
hámozva forró
gesztenyét,
mert hiányod tátongó űr,
életem egén!

Karácsonyi kívánság

Az öreg nehezen tápászkodott fel a gyűrött, koszos rongyok közül. Megmozgatta elgémberedett tagjait, aztán értetlenül motyogva, kotorászni kezdett a szakadt kartondobozban, ahol ruháit tartotta.

Lassan felöltözött. Szinte minden mozdulat fájt, bal karja el-el zsibbadt, de nem törődött vele, tudta, hogy nincs mese menni kell, hisz várja az unokája, Karcsika.

Nagyot húzott az ásványvizes-flakonból, majd tenyerébe öntött egy kicsit, és megdörzsölte vele az arcát. Megint megszédült – ez gyakran megesett mostanában – de tudta, hamarosan elmúlik. Nadrágja zsebéből előkotorta az ócska zsebórát.

Sietnem kell – gondolta. Már megebédeltek. Csak ebéd után hozhatja el az intézetből Karcsikát, kéthetente vasárnap. Ez volt az egyetlen öröme, és az egyetlen dolog, amiért képes volt a sors kegyetlenségeit még mindig elviselni, ez a kisgyerek, akinek nem volt az égvilágon senkije, rajta kívül.

– Istenem, ki gondolta volna, hogy az utcára kerül! Mindent megtett, amit csak ember tehet. Muszáj volt segítenie a gyerekeknek, különben hogyan vették volna meg szerencsétlenek a lakást. Ő is odaadta a banknak jelzálogul a kis házacskáját, amit Máriával, a feleségével közösen, szó szerint kétkezi munkával építettek. Az volt minden vagyonuk, de nem is kellett nekik több, olyan boldogan éltek így is, mint egy csodálatos gerlepár. Karcsi volt az egyetlen fiuk. Dolgos derék ember, jó gyerek, akkor meg miért ne segítettek volna. Ki gondolta, hogy közbejön az a szörnyű baleset.

Szemét ellepték a könnyek. Gyűrött zsebkendőjével megtörölte szélcserzett arcát.

Amikor megtudták, hogy a karambolban mindketten meghaltak, azt hitték, hogy nincs tovább, egy szülőnek a gyerekét temetni, iszonyat! Hát milyen ez a sors, nem tudja a dolgok rendjét? De folytatni kellett, hisz itt maradt Karcsika, árván, szülők nélkül.

Nagyon szerették a kisfiút. Még csak hét éves volt, épp hogy csak elkezdte az iskolát.

A baj akkor kezdődött, amikor jött a végrehajtó. Az adósság megmaradt a fiuk lakásán, de az árverezés összegéből nem telt ki a tartozás meg a kamat, hát elkótyavetyélték a kis parasztházat is, hiszen a jelzálogjog rajta volt, nem volt mit tenni.

Mária néni egyik este lefeküdt, és másnap már fel sem kelt. Úgy gondolta, könnyebb, ha a halált választja. Az összes gond, Károly bácsira hárult. Mi lesz most velük? Ott maradt tető nélkül, az unokával, hetven évesen.

Karcsika állami gondozásba került. Nagyon megviselte, hogy a nagyszülőket is elveszítette. Az öreg, télen a hajléktalanszálláson, nyáron meg egy híd alatt rongyokba burkolózva próbálta meg túlélni a napokat. Nehéz volt, de a muszáj nagyúr, tudta, hogy a fiúnak szüksége van rá. Az ő baja az ő dolga, de a gyerek az más! Ő az unokája, és tartozik neki!

Nyáron jó volt. Délutánonként elsétáltak a parkba, leültek egy padra, vett a gyereknek egy fagyit, és csak beszélgettek. Elmagyarázta neki, melyik milyen fa, megnézték a leveleket, a virágokat. A nagy tölgyfa volt a kedvenc. Mindig az alatt ültek, mert a fa tele volt élettel. Több madárcsalád is odarakta a fészkét, és egész nap csak csiviteltek, öröm volt hallgatni a vidám csicsergést.

Karcsika imádta a madarakat. Órákig elnézte, ahogy a madárszülők hordják az élelmet és etetik tátongó fiókáikat. Kora tavasztól késő őszig figyelemmel kísérhették a kis madarak életét, gyarapodását, és az első szárnypróbálgatásuknak is szemtanúi lehettek.

– Milyen jó a madaraknak! – nézett vágyakozva az egyik fészekre. – Finom, meleg otthon, nem kell takaró, mert a szeretetük, meg a puha szárnyuk melengeti őket, és mindig együtt vannak a

szülők, és a fiókák – mondta szipogva – aztán belefúrva fejét nagyapja ölébe, sokáig rázta a zokogás.

Az öreg, remegő kézzel, esetlenül simogatta a gyerek kócos kis fejét, nem szólt, csak nyelte a könnyeit, pedig szíve szerint ordított volna, ordította volna, hogy:

– Miért, mondd, miért minket büntetsz Uram, miért éppen minket?!

– Indulnom kell – futott át az agyán.

Lecsipegette kabátjáról a szöszöket, fejébe húzta elnyűtt sapkáját és sietett Karcsikához. Zsebében megtapogatta a két darab ezrest, kicsit megnyugodott, jóleső melegség járta át. Lassan itt a Karácsony. Vesz valamilyen ajándékot a gyereknek, hadd örüljön, úgyis olyan kevés jut neki a jóból.

Karcsika már az ajtóban várta.

– Hova megyünk? – kérdezte.

– Beülünk egy büfébe, ott megiszunk egy forró teát, vagy kakaót, meg megeszünk egy briót! Jó lesz?

– Jó! – mondta Karcsi. – Jó lesz!

Találtak egy üres boxot, oda bevackoltak. A jó meleg és a finom illatok átjárták testüket. A fürge kis pincérnő készségesen hozta a forró kakaót, brióssal.

– Te nem eszel, Nagyapa?

– Nem, egyed csak, és mesélj mi történt a héten! Ja! És amíg el nem felejtem! Felírtad, mit kérsz a Jézuskától Karácsonyra?

– Fel! – csillant meg Karcsika fekete szeme – és már húzta is elő a zsebéből, a gyűrött kis füzetlapot.

– Itt van Nagyapa, de ne olvasd el, csak ha elmész, és még időben küld el a Jézuskának jó? Nehogy elfelejtsd!

– Már hogy felejteném – mondta az öreg. – Hogy felejthetném el, amit az én drága unokám mondott – és betette kopott kabátja zsebébe a kis papírdarabot.

Amikor elfogyott minden, az öreg kifizette a számlát.

A ropogós hóban visszabandukoltak az intézetbe. Nagy öleléssel búcsúztak.

– Akkor majd vasárnap jövök – mondta az öreg. Karcsika sokáig integetet az ajtóból.

A szél teljesen felerősödött. *Muszáj éjszakára a szállásra mennem* – gondolta – megfagyok, ha a híd alatt töltöm az éjszakát.

Szerencséje volt. Péter odakísérte az egyetlen szabad, kopott plédekkel letakart ágyhoz.

– Jöjjön Karcsi-bátyám itt elaludhat!

Le sem vetkőzött, ruhástól feküdt az ágyra. Zsebéből előhalászta a gyűrött kis levelet.

Remegő kézzel széthajtogatta. A gyér fényben, alig látott valamit. Sokáig nézte az összekuszált apró kis betűket.

A kérdés így szólt, azt ő írta rá: Mit szeretnél a Jézuskától?

A válasz egy rajz volt, és egy mondat:

A rajz, egy madárfészket ábrázolt, ahonnét kikandikált három kis tátogócsőrű fióka, és fölöttük, két madárszülő, amint csőrükben tartanak egy-egy hosszú kukacot. A rajz alatt egyetlen mondat:

„Madárfészket, és bele anyát, apát, engem, meg téged Nagyapa!”

Horák Andrea (Kankalin)

holdfénybe merülten

szende szellő szalad a pusztán
kerti magányra köszön az est
éhes fuvallat borzolja bőröm
hevül az arc és reszket a test
szédülve süllyedek sóhaj-aléltan
holdfénybe merülten – kerülve bár
fátyolos szemekkel csodákra tárva
képzetem keringő dallama jár
bénán bódító büszke szólamokkal
zengő dalban pezsdítő futamok
ölel az Éj már titkok leple alatt
magamba zárom s mélyen hallgatok…

Néha félek

Néha megtalál az Út de ködbe vész,
homályba ránt az élet alkonya;
vasfogán időmnek átkozott nehéz
napok sorolnak; Ámor írja rá ma
ritka perceit, de zár a csend-bilincs;
ért szavad bevonja tört arannyal
éber álmaim ha tóduló a nincs,
a néma vágy vigasztalan belém hal;
ám ragyogva tőled új az ébredés,
letűnt világ lopózik árnyakon;
átsuhanni álmaidba így merész,
de gyógyulást remélek... hát hagyom.
Lágy ölébe vonva bánt az Élet,
úszom árjain, de néha félek.

Röpülni...

Tudod nehéz igába húzni sorsot
hol busong a múlt s a toll is elkopik;
vén időm pohárba tölt egy kortyot,
s az ég a filmbe tegnapot vetít.
Persze színaranyba önteném veled
szökő szavam, de nem tudom mit ér
ha káoszom megöl, s belém reked
dalom mi újuló tavaszt remél;
záporillatot regél a szél... mit ér
neked ha büszke fellegem nyomán
te már megértheted mi fáj s miér'.
Papírok közé veszett idő a nyár...
taszít a tér a süllyedő hajó,
hiszen ma már röpülni volna jó.

Illés Beáta (roadrunner)

(P)Esti esőben

Aprószemű eső veri az ablakot,
menjünk ázzunk meg!
Egymás kezét fogva komótos'
ballagunk a téren,
elcsípünk egy induló villamost.

A fűtés melege
szárítja átázott cipőnk, hiába.
Szállunk már le,
s megyünk a Dunába vezető hídra,
andalgunk a sötétbe.

A Szabadság hídon kelünk által
Budáról Pestre,
ruhánkból már a festék is tova,
de mi csak nevetve,
így este, céltalan rójuk utunkat.

(mert míg a kezem
fogod, egész merész-boldog vagyok.
hangosan kacagok bele
a világba, csókollak a túlparton
az esőben ázva.)

Árnyjáték a tavon

Csendben ülünk egymás mellett,
nézzük a tavat, mindkettőnket
elvarázsol két fodrozódó árnyalak.

Az egyik egy nő, arcát csókra tartja,
a másik kedvesét pajkosan vonja
karjába. Akár egy szürreálomban.

Kéz a kézben pihenünk a padon. Fejem
a vállad gödriben. Szeretem így ezt:
összefonódva veled, hangtalan, nesztelen.

Évek óta így: szívünk egy ritmusra ver,
S nézzük büszkén, vénen, szerelmesen,
ahogy ifjú árnyékaink szeretkeznek a vízen.
Csendben ülünk egymás mellett,
nézzük a tavat, mindkettőnket
elvarázsol két fodrozódó árnyalak.

Az egyik egy nő, arcát csókra tartja,
a másik kedvesét pajkosan vonja
karjába. Akár egy szürreálomban.

Kéz a kézben pihenünk a padon. Fejem
a vállad gödriben. Szeretem így ezt:
összefonódva veled, hangtalan, nesztelen.

Évek óta így: szívünk egy ritmusra ver,
S nézzük büszkén, vénen, szerelmesen,
ahogy ifjú árnyékaink szeretkeznek a vízen.

Elgurult gyöngyök

Évekig szőtt álmaim úgy gurultak szerte,
mint ahogy szakadó láncról a gyöngyök hullnak.
Párat megleltem, de a legtöbbet elcsente
a Sors. Tán, ha szépen kérem ad majd újakat-
(ereim közé szívkoszorúba fonhatom.)

Tejfehér ködbe veszel

Előttem állsz, de nem érlek el, nagyon
akarom, de hiába nyújtom karom,
csak szemed mélykék-örvényébe esem,
megfulladni benne volna jó nekem.

Ott állsz, de tőlem egyre messzebb kerülsz,
könnyezve nézem, ahogy tovarepülsz.
Sziluetted halvány; csak odasejtlek?
Nem tudom. Könnyfátylam nem lebbented fel,

hogy láthassam szikrázó szemed, nem lépsz,
felém sem nyújtod a kezed. Csak vagy ott,
én itt, s lábam gyökerek bilincselik.

Lassan végleg tejfehér ködbe veszel,
s én sírva-sikítva ébredek. Bele
a valóságba, hol nem is létezel…

Kajuk Gyula *(trendo)*

Hófehér szirmok

Habkönnyű, hófehér
ez a sok szirom,
egyszerre szűzies, ledér;
csak bámulom
mint Degas képén
a balerinákat
alattomban,
fátyolként lepi el
szívemet a bánat…

azon a temetésen
a halott kishúgom
kezében is ilyen
virág lankadt,
jól tudom.

Fehérben temették,
jó szokás szerint
és hullott a sok szirom
a díszes ravatalra;
zsenge menyasszony
feküdt kiterítve, halva...
törékenyen, mint
a légies, égi lények…

bánatfelhőzötten
mélyedtek magukba
a mindig heccelődő,
éretlen kislegények.

Rozsdatemető

az elmúlás mérge már vérembe szivárog
a Nagy Rozsdatemető istene és őre
bűneim szögét már körmöm alá verte
most rozsdapor szitál az ócska tetőre
mely alatt meghúzhatom még magam

pikkelyekben hámló emlékek, szokások
alatt már széjjelmart vaslemez a lelkem
csak a szívhegek sajognak érdesen;
hiába mondták mindig mások
nem fog fájni az elmúló szerelem

a halálban egybeforrt apa és anya
emléke szívem még úgy szorítja;
elrozsdált tanításaik hosszú sora
életem vázát drótként összetartja,
de már hámlik, pattog rólam a máz
mállik a festék és múlik a régi láz
a feltáruló csupaszság már nem aláz...

rozsdamart lelkemre ne karcold neved
ha reveként bevetnek az izzó kohóba
sorsomat, versemet úgyis feleded

Pornófilmforgatás – reloaded

– Nekem akkor szóljatok,
ha minden glédában áll már,
mint a zászló!
– harsog az asszisztens, a Leslie
(korábban még csak László)
– Lámpák, kamerák és a kellékes!
És ne most gyertek, hogy
kéne egy kis mellékes…
Legyen bevilágítva az ágy,
s a lepedő is legyen tiszta!
Túl korán ne kezdje az Ágit
bemelegíteni a Kriszta!
– Na tessék! Megint áll a stáb!
Mi az, hogy nem áll a Kellék?!
Ennyi furulyaszó mellett
én már áriát énekelnék…

Na végre, megvan minden!
A jupiterlámpák izzanak,
mögöttük borostás férfiarcok
izzadnak, szemek parázslanak;
mert ami ott zajlik,
a meggyötört ágyon,
az maga a Pornó Vágyálom!
A színrelépő új díva,
a női főszereplő
testén és játékában
nincsen semmi szeplő
s míg partnere
a szép testen elmatat
kukkoló szempárok futkosnak
fel s alá, mint a svábbogarak.

– Nem semmi, mit tud ez a kis szuka!
Elszórakoznék véle éjszaka!
– súgja a díszletes, a rendező meg
fáradtan int …
– a fiúkat kedveli alkalmasint.

Mindenki izzadtan lesi,
hogy bírja-e végig a pasi?
De lankadni kezd, s a rendező
magában már tervezi,
hogy kirúgja a lehervadt palit,
de aztán mégis így szól:
– Oké, jöjjön a másik snitt,
lássuk a nagy nyali-falit!
És világítsátok be gyorsan
a konyhát s a nappalit!

Azért még csípősen beszól:
– Figyelj, öreg, feledjél
csúzt, köszvényt, podagrát,
ha másként nem megy,
szedj E-vitamint, vagy
négy adag Viagrát,
mert ha nem tetszik a hecc,
bármikor elmehetsz,
vagy a fiús szekcióban
a vén köcsög te lehetsz
egy csüggedt erekcióban.

Ám kárpótol mindenért
a friss hús, a kis szőke luvnya,
kinek minden porcikája
már génszinten mindazt tudja,
mi a paradicsomi Éva tudománya!

Ahogy a csaj a vánkoson kavar
abban aztán nincs semmi zavar,

lemegy egyben a teljes jelenet
szinte leszakad az egész emelet
s mikor a végén faggatni kezdik:
Mitől lett ily csodás
a kerek csípők tánca?!
– pirulva bevallja,
bizony irritálta
kényes bőrét
a kispárna ránca.

Titkok, csodák, nosztalgiák

volt valami végtelen
valami sejtelmes
valami érthetetlen
és mégis értelmes
valami gyönyörű
hullámzó és selymes
titkokat tudó
ódon és rejtelmes
és friss, fiatalos;
letisztult, szelíd
és csikó-szabados;
valami végtelen
tudás abban
a szembogárban…
valami csoda rejlett
abban a tűnt nyárban

Kamarás Klára (Si)

Jávorfából furulyácska

Mint vizbefúló ázott szalmaszálba,
úgy kapaszkodom versbe, rímbe hátha
megtart a cél, hogy van miért. Kinek
hiányozna, ha végleg elmegyek,
a ki nem mondott végső gondolat?
Elmondhatnám, talán egy perc alatt,
de mindent elmondani nem szabad.

Hol van a nádihegedű, a fűzfasíp,
a mesebeli szóló jávorfácska,
hogy síromon is hangosan kiáltsa,
ha majd alatta fekszem holtan,
hogy ha nem is királylány voltam,
de azért én is voltam, voltam... voltam.

Búcsú, remény nélkül

Anyámat megcsókolta. Engem is.
Fején kalap, kabátján sárga csillag,
és mintha kis bőrönd lett volna nála.
Azt hittük visszajön…
Aztán lehervadt minden hit, remény.

Anyám ajkán kihűlt a kacagás.
Én nem értettem, milyen isten az,
aki ilyen sorsokban leli kedvét…

Anyám köténye

Emlékek között foszló kelme…
de szép is volt anyám szerelme!
Soha nem járt ő feketében,
pedig fagy fészkelt bús szívében.
Köténye tele volt virággal,
százszorszéppel és szarkalábbal.
Fekete éjben virágillat,
viharfelhők közt is volt csillag,
mert bánatát szívébe zárta,
ne lássa senki, milyen árva.
Jól emlékszem, hitt benne végig,
hogy fel fog szállni, fel az égig,
s két füstös felhő fenn az égen
összefonódik újra szépen.

Álom

Úgy hullott rám az éjszaka,
mint kripták néma bársonya.
Futnék előle, nincs hova,
itt fény se rebben már soha.
Valami hajt, tovább, tovább...
Most osonok egy bolton át...
Állványok közt lapulva még
megfojt e dohos, sűrű lég…
Kapaszkodnék, de nincs mibe,
karom kinyúl a semmibe,
...s akkor rám dől egy polc selyem.
Fény villan, álom nincs ilyen!
Piros, kék, zöld, arany brokát
hasítja át az éjszakát...
Káprázat ez a ragyogás!
A vekker szól. Nincs folytatás.

Napfogyatkozás

Miért nem szólnak újra a szavak
csobogva, mint sziklák között patak?
Nem kérek többé aranytrombitát,
csak hangja legyen bársony, vagy brokát
annak ki felolvassa verseim,
s születne bennem gondolat, de ím,
lassacskán már a nevem sem tudom.
Minden hiába, ha gondolkodom,
csak képek bukkannak fel, és előre
tudom, ez rosszabb lesz jövőre,
ha élek még. Ugyan! Ha elkerülnek
a csengő ritmusok, minek örüljek?
És öröm nélkül már minden hiába!
Mit kiálthatnék bele a világba?
Hogy minden fáj, a karom és gerincem,
hogy minden elmúlt, mind, amiben hittem?
Kutyám ugat, mikor felnéz a holdra.
Az ő dala. Nekem is elég volna?

Brumi kutya levele Prézli Alfrédhoz

Kedves Morzsa Frédi!

Ha valaki kérdi,
ki lehet e kutya,
mondd, hogy a kert ura,
Klára kedvenc ebe,
mely nem nyugszik bele,
hogy a mócsingokat
más ebe megegye.
Féltékenyen őrzöm a tálam,
alapvető erkölcsi kérdés ez nálam!
Ha nincs szó kajáról,
szívesen ugatok nagykutyák bajáról,
vagy ha érdekelnek a helybéli pletykák,
neked elmesélem,
ha találkozunk kinn, ott, azon a téren,
amely címen lakom.
Aztán jelet hagyunk egy lámpaoszlopon.
Így, ha keresnének a tüzelő szukák,
kik az ismerkedés más módjához buták,
ne töltsék az időt hasztalan szimattal,
hanem ránk leljenek, mielőtt a hajnal,
és a sintér minket észrevenne,
mikor a kocsmába betér egy felesre.
Látod, a hétvégi program nálunk tuti.
Csahosan üdvözöl új barátod:
Brumi.

Káli László (Captnemo)

Valami mindig hiányzott

Valami mindig hiányzott. És ez nem jelenti
azt, hogy ne lett volna az egész teljes, mert
dehogy nem! Csak valahogy mégsem volt
teljesen egész. Tudod, mintha borús éjjelen
felnézel, és nem az égboltot hiányolod, csak
a csillagokat. (Még ha az ég le is szakadna!)
Igazából azt már meg nem mondanám, hogy
az, ami mindig hiányzott, megvolt-e valaha,
és csak elveszett később, vagy sohasem volt,
éppen ezért (ettől) hiányzott olyan veszettül.
Nem a szeretet, még csak nem is a gyűlölet!
A féltés és a félelem is létezett ott legbelül!
Valami apróság volt, ami mindig hiányzott.
Valami „holnapután is”, vagy „mindhalálig”.
Esetleg az örökké, meg még tán az után is…
Az otthonunk? Amiben azért Te hagytál itt.

Régi nyár

Most meg az a nyár jutott eszembe.
A Tisza part, az égbe nyúló fákkal.
Ahogyan a szikrázó napsugarakat
csillogó szemed tükrében láttam.
Óvatosan léptünk, mintha attól
kellene félnünk, felriad az álmunk,
aztán térdig érő valóságunkban, éles
kavicsok között kell utunkat járjuk.
Akkor még nem tudhattuk, halott
gyermeket ringat karja közt az álom,
S hogy a boldogság, mint a rég volt
papírsárkány elszállt, sosem látom.
Nyár jön megint. Napfény, viharok,
új szivárvány. Halad útján a Világ,
és így van jól. Mint az, hogy nem
éli túl születése napját a tiszavirág.

Kétségbeesett remény

Azért van abban valami kétségbeejtő! Valami
eszelős képzelgés, ahogyan az ember végtére
tíz körmével (ha nem mind a hússzal persze)
ragaszkodik kétségtelenül utolsó reményébe.
(Mármint amit jómaga akkor utolsónak vél.)
Miként jó Csokonai fohásza házalt félszeg
földiekkel játszónál. (S végül, mint egykor
a jászolnál Háromkirályok, vissza se nézve
mondtak Istenhozzádot.) Akárcsak jómagam,
hányszor szántottam papírra vers-sorokat,
s ültettem belé reménymagokat! Várva arra,
hogy valami Istenverte tavaszra majd azokat
szárba szökkentetné egy kisebb csoda. Vagy…
esetleg egy nagy. Vagy még nagyobb! Ha már
álmodom, legalább nagyot! De mint köztudott,
a remény csalfa, csak cserben hagy leginkább.
Most mégis! Mint ki ötven évet haldoklott,
élni vágyom! Feltámadni akár! Nem, mint
ama Főnix madár! Nem! Csak még legalább
egy keveset. Már nem a mindent, vagy semmit
elv vezeti lépteim régen! Morzsákkal beérem!
Csak állj elém te tépett, rongyosra szakadt
remény! Nem kell hozsanna, a nagy miséből
csak egyetlen kis csepp szenteltvíz ha akad,
térdre rogyok, úgy mondok hálaimát a remény
oltára előtt. Csak most ne hagyj el kérlek!
Azért van abban valami kétségbeejtő! Valami
eszelős félelem, ahogyan most utószor kérek.

Régi tavasz

Most arra a régi tavaszra gondolok. (Melybe tán bele is őszültem a hosszúra nyúlt télben.) Persze, mondhatnád: tévedsz Kedves, hiszen akkor javában nyár, s nem tavasz volt éppen! De mit számít kalendárium, vagy más, egyéb okosság a szív ellenében? Amikor az tudhat nyarat hozni a legnagyobb télbe, vagy akár vaksötétben utat fénylő szivárvánnyal mutat. Persze, az is igaz, akár csikorgó fagyot is tud csempészni a láng közepébe, megdermesztve azt is, aki közelébe érne! A legszebb virágot pedig éppen pompája teljében halálra sebezze. De én most csak a tavaszra (a régire persze!), arra gondolok. A madárdallal, mosoly-arccal hajnalba induló napokra. Mikor nem tudtam mi lenne velem nélküled. És nem is akartam. Jó lenne már valami tavasz megint. Vagy nyár! Valami véget nem érő tánc, valami "sosem volt, és sosem lesz már" mese. Vagy csupán… valami álom… Olyan könnyű, hol volt, hol nem volt. Lassan múlnak az órák, a napok. Az idő mégis gyorsan száll felettem. Talán soha nem jön már tavasz , szerelmünk, az az égi, utolsó dobbanás, melyre szilánkokra tört könnyeinkből köd száll.

A Sokadik Csend

És aztán csend lett megint. A Sokadik Csend
néhány kimondott szó után, ami nem is volt
más talán, csak hangos gondolkodás, annyi
idő, amíg teli álmodtam pár üres papírlapot.
És mikor felébredtem, már csak az állomás
volt ott… Vagy buszmegálló? Nem is tudom.
Csak arra emlékszem már, hogy ott álltam,
a fázós aszfaltra terítettem halvány árnyam,
vállamra terített kabátom üres ujjai a szélben,
mintha csak szárnyam nőtt volna, csapkodtak
csattogva. Pedig hát kiderült az egész régen,
nem tudok repülni, hiszen sohasem tanultam.
És akkor eleredt az eső. Előbb csak pár csepp
fröccsent a járdán, aztán hirtelen, mintha csak
a nagy ég szakadna a nyakamba, ömlött széles
patakokban, csíkokat rajzolva fáradt arcomra.
Még integettem magam után, szinte láttam,
ahogy lehunyt szemmel belesüppedve bújva
valamelyik ülésben, úgy középtájon, ahol
mindig is ültem, ha utaztam. Hiszen az tudva
levő, hogy mindenben s mindenütt középen!
Középszerű, középkorú, épp csak közepes,
majdnem csak hogy elégséges. És aztán…
hátat fordítva távolodó önmagamnak, üres
állomásnak, busznak (vagy vonatnak), aztán
elindultam valamerre. Mindegy, merre megyek,
mindenképp elérek majd a semmi közepébe,
ahonnan elindultam egyszer, úgy fél száz éve.

Azért…

Azért… Van abban valami kétségbeejtően
szomorú, hogy ma már a legtöbb mondatunk
azzal kezdődik: Emlékszel még? S a felelet:
Hogyan is feledhetném? Valahogy így alakult.
Emlék lettél, s én a múlt. Ma már azon jár
az eszem, hogy is volt, amikor így, vagy úgy
találkoztunk valahol, és hogy hol. És nem
pedig, hogy így, vagy úgy, de találkoznunk
kellene. Valahogy ez mégis természetes.
Mint az is, ahogy az ember (természetesen,
és természeténél fogva) tiltakozik ez ellen.
Legalábbis egy darabig. Úgy az eleje fele.
Meg közép-tájon. És engedi, hogy fájjon,
ahogy a napok kiszakadnak, egy-egy darabját
lelkének magukkal cipelve. És ahogy fogy
az idő, mert egyre kevesebb, ami előttünk áll,
úgy lesz az ember egyre több. Egyre több
emlék. Mégis, a lelkében csupán mint árnyék,
ha játszik a fénnyel, úgy dereng a kérdés:
Emlékszel? Arra, ott? S mintha arra járnék
megint, szinte magam előtt látom, ahogyan
a fény hintázik faágon ledéren az erdőszélén,
s csillan milliónyi levélen apró harmatcsepp.
Azért… Van ebben valami szomorú szépség.

Király Csilla *(KiralyCsilla)*

Az okos pesti vidéken...

Akkor történt ez az eset, amikor még a disznók húsból voltak. Mi növesztettük őket igazi kukoricával, és moslékkal. A takarmány és a többi disznóba való töltelék sokkal olcsóbb volt. Megérte állattartással foglalkozni. Évente 5-6 malacot vettünk, és neveltünk fel. Igaz, sok munkával járt, nagyon lekötötte az időnket. Ha azt akartuk, hogy gyorsan nőjenek, naponta háromszor kellett etetni őket. Jaaa! És persze az ólakat is ki kellett takarítani. Télen csak kicseréltük az ágyneműt, jobb időben viszont ki kellett slagolni az ólakat a szagok enyhítése végett. Azt hiszem itt lettünk disznóhoz kötöttek. A gondoskodást viszont meghálálták, mert fél év alatt 110-120 kilósra cseperedtek. Kettőt eladtunk, a maradék három így lényegében ingyen volt.

Éppen egy ilyen disznóeladásos projektet hajtottunk végre.

Úri pesti népség vidéken disznót vág. Már a kezdet is érdekes volt.

Megbeszéltük, hogy reggel hat körül várjuk őket szeretettel... ...ennek ellenére nyolc körül állítottak be. Meg is jegyeztem, hogy Pesten biztos később kel a Nap. Nemigen tudták miről beszélek. Lehet, hogy ott még a Napot is másképpen nevezik.

Tehát elkezdődött a disznóvágás... Szegény disznó már nagyon türelmetlen volt. Személy szerint én is, mert nem szeretem ezeket a gyilkolászásokat. A disznó sem, mert ahogy a három erős férfi rávetette volna magát, futásnak eredt. Az életéért futott szegény.

Hosszú kergetőzés után, mikor már mindenki kellemesen elfáradt, szegény állat megadta magát. Leszúrták. Nem nagyon örült neki. A hosszú hajsza után vendégeim megéheztek. Az előző disznóvágás alkalmával gyártott kolbászból sütöttem nekik, bár ez nem volt benne a megállapodásban. Nem is ez a lényeg. Asztalhoz ültek, jócskán szedtek a kolbászból.

Erre a fiatalember cinikusan így szólt:

– Meg sem merem kérdezni, hogy van-e kecsapotok, hátha azt itt vidéken nem ismeritek. Mi a városban mindenhez azt esszük.

– Ááá! Nálunk olyan nincs… …nálunk csak kecsöp van, de azt ti biztosan nem szeretitek. – válaszoltam én.

Szerették... ...fél dobozzal. Kár volt megemlítenem nekik.

Azután, hogy gyorsabban menjen a munka, vendégeink bevonultak a szobába videózni. Előtte viszont a fiatalember megkérdezte, hogy szoktam-e takarítani, mert rajta fehér zokni van, és nem akarja, hogy koszos legyen.

Erre én így feleltem:

– Takarítani? Dehogyis... Mi trágyázni szoktunk.

Azért nem lett koszos a fehér zoknija.

Szépen, csendben nézték a tévét! Délre nagyon megéheztek, gondolom a sok munka miatt. Ebédet készítettem nekik, saját húsból, mert hát az övékét haza kellett vinni. Megebédeltek, újra pihi. A mi rokonaink meg dolgoztak az ő disznójukon.

Kis idő múlva a húsz év körüli városi kis angyal megkérdezte, hogy megnézheti-e a kertet. Természetesen igent mondtam, mivel nagyon büszke voltam a kertemre, nagyon szépen rendben volt tartva. Sokféle gyümölcs, zöldségféle volt ültetve. A borsó éppen virágzott... Nagyon megtetszett a lánykának. Meg is kérdezte, hogy adnék-e neki egy csokorra valót a vázába. A lélegzetem is elállt. Nagy nehezen, rajzokkal illusztrálva elmagyaráztam neki, milyen növény is a borsó. Ő ilyet addig csak üvegben látott, konzerv ként. Megúszta a borsó, hogy lakásdísz legyen belőle. Tovább haladtunk a kertben.

Az eper is nagyon szép volt. Virágok és kis zöld eprecskék voltak rajta. Ez is szemet szúrt az én kis városi vendégemnek. Meg is kérdezte:

– Te Csilla! Ez vajon milyen növény?

– Hát ez kedves, eper – válaszoltam én.

– Ez biztosan új fajta, mert én még ilyet nem láttam - mondta ő.

– Igen, új fajta... Még zöld! – válaszoltam én, de már a röhögőgörcs kerülgetett!

Szerencsére hamarosan befejeződött a munka, készen lett a hurka is, kolbász is. Végre összepakoltak és elmentek.

Napokig nevettem a buta kérdéseken. Az is lehet, hogy én voltam a buta, mert ugye vidéki vagyok.

Jól elfáradtam az utómunkálatokban, de legalább volt egy kedves élményem okos városi emberekkel!

Kis-Mezei Katalin *(kismezei)*

Századok tanúja

Ágaim között a vén idő megpihen
Rigó – és vadgalamb fészket ringatok
gyökeremhez búvva sündisznó telel,
s tágas odúm mélyén születnek mókusok.

Sok tél és tavasz múlt, amíg növekedtem,
terebélyes fává érleltek századok,
gyermeknemzedékek mászták ágaimat
– régen messze tűntek, de én még itt vagyok.

Lombom alatt láttam sok vidám ünnepet,
felhőtlen örömöt és néha néma gyászt,
ifjú, vad szerelmet, búcsúkönnyeket,
és néha – igen, néha – láttam a halált.

Emlékeket őriz minden ág és levél,
vén törzsemhez dőlve talán hallhatod,
miről mesélnek csöndes nyári éjben
a kérgembe égett évszázadok.

Még állok

Nőként vagyok nő
és nőként férfi
ezer élet súlyát
tartom a vállamon
nem oszthatom meg
le sem tehetem
s mi megválthat engem
nincs olyan hatalom.

Állok, mint a szirtek
állok, mint a tölgyfa
szilárdan, keményen
vetem meg talpamat
de egyszer, ha megbomlik
a kő és a kéreg –
ha egyszer megindulok
a jég is lángra kap.

Syrah

Lehetnél, mondjuk, nemes óbor
Sopron szürke földjén termett
testes, száraz, vörös.
Nagy ünnepen venném elő
évek porával borított
gondosan, fektetve tárolt üveged
óvatos gyöngédséggel húznám ki
enyhén penészszagú öreg parafadugód
és értő füllel hallgatnám
a metszett kristálypohárba csorgó bor
bariton-kotyogását.
A fény felé tartva csodálnám
bíbor ragyogásod
s mélyen beszívnám fűszeres
illatod, melyben érezném
régenvolt tőkék szelíd sóhajtását.
Aztán csak ülnék
álomként áramló ízeddel a számban
és örülnék
hogy néha kezemben tarthatlak.

Nem viszek

Nem viszek virágot
nem ejtek könnyet
régen sírtam már
hidd el, nagyon
nincs értelme, hogy
zokogva üljek
márványtáblád előtt
egy kopott padon.
Nem vagy ott, jól tudom
nem vagy sehol
– hitem szerint nincs is túlvilág –
nem hiszek mennyben
újjászületésben
csak azt tudom, itt

bennem élsz tovább.

Kiss Péter *(kisssp)*

Esti tüskék

Maródi testemben otthon a fájdalom,
álmatlan éjszaki-mozdulat halványul,
hajnali falakba ütközik hangtalan
gondolatcsobogás, hulláma parttalan.

*

Rúzs-gondolatom melegítője voltál.
Lassan elhalnak a szélbe csókolt szavak,
korhadó tüske lettél lelkemben immár.

*

Csónakos közeleg, csobban az evező,
szürke-kék folyóban árnyékot fodroz,
mellükön lyuggatott lelkeket hordoz,
távol a partoldal, messze a Teremtő.

Tavaszi…

Tavaszi napsugár
kertem aljában jár,
muskátlis ablakom
szegletébe fogom.

Vidámságom ma már
karodban megtalál,
kezed az ajkamon,
szemem betakarom.

Harangos napsugár,
kalapomba tűzöm,
telemet, rossz hangút,
temetőbe űzöm.

Májusi villanás

Méhcsapat akácvirág között,
lánykakórus lomha ágakon,
illathalmaz bávatag köszön,
fecske villan puha árnyakon.

Égbe nyúlik gyenge almaág,
fűbe toppan réveteg bokor,
szirmát veszti halvány hangaszál,
május hajnal harmatot szagol.

Harsány fénnyel csillan fel a nap,
távol-messze száll a vatta-nyál,
sárgarigó fuvolára kap,
dél felől ránk kopogtat a nyár

Elmúlik...

Elmúlik a nyár.
Az árnyak hosszan kúsznak
a fonnyadt bokrok között.
Nem is kék, inkább türkiz
az égbolt immár.
Halványak a csókok is,
puhák az ölelések,
a szellők az elmúlást
fülünkbe súgják.

Az emlékek gyakrabban
kopognak az ablakon,
ágyat vet az esti szél.
Szűk már a magány.
A tél itt vár a gáton,
kabát korca vállunkon
koptatja ronggyá az őszt.
Messze jár a nyár.

Kovács Daniela (Vorosliliom)

Kósza gondolatok a hűségről

Tudod, Kedves, amikor a világ édesnek látszó hívószava olyan a fülnek, akár a vágytól duzzadó zene, s lábunk megindul, olyankor nincs az a szó, mely visszatarthat... menni akarunk, menni, menni... olyan színes álmok lebegnek a valóság perifériáján túl, melyek igazában nem tudunk, nem akarunk nem hinni. Úgy kergetjük őket, mint gyerek kergeti önfeledt izgalommal a frissen kifújt szappanburokékokat... s néha égeti csuklónkat a visszarántó kéz, olykor fájnak a hű arc vonásai, a könnyes tekintete annak, ki hitetlenkedve viszolyog álmaink rikító, csalogató színeitől. Fájnak a szavak, melyek ujjongva mutatnak a néma, sötét mélybe... hosszú hetek, hónapok fáradhatatlanul igyekeznek bizonygatni, hogy szikla-szájon egyensúlyozok, és egyre fogytán a visszarántó erő. Még idejében oszlott föl a rózsaszínű ködfátyol... a megritkuló sűrűség mögött már tisztán látom én is az éles hasadék mélyét. Felzokogok... engedelmeskedve követem a völgy felé kísérő kristály-sugarat, képes vagyok felismerni újra a régi ízű tájakat. Tanul az ember... hibáiból még inkább... Köszönöm, hogy hittél bennem akkor is, amikor én már képtelen voltam rá. Most már tudom, mit jelent a „jóban-rosszban együtt”. Oly könnyű együtt örülni a holdfény játékának házunk teraszán, a május habos felhőjének langyos tavaszokon, csodálni, ahogy fiatalságunk felhevíti az egymásnak, apró figyelmességként papírra vetett vallomásokat, ám oly nehéz kitartani a másik mellett, amikor szívünk szerint elkószálnánk mámoros-vígan egy idegen, más világ felé... Köszönöm, hogy megtanítottad az együvé tartozás lényegét... boldog vagyok, hogy idejében ismertem fel a veszélyt... könnyen megeshetett volna, hogy menteni futsz, odaérsz: s már csak hófehér tollam marad meg utánam, meg az a pár vércseppem, melyet a sziklaperem fűszálain hagytam volna hátra, amikor későn felismerve a veszélyt, még utolsó erőmmel próbáltam volna visszakapaszkodni kettőnk valóságába.

Te szép versekbe vágyó

Hová rohansz így Te ősz, Te szűz arany,
nem látod veszted a túlvilág ködében?
Jaj, kár zokognom, általatnom magam,
csak foszló köd int vissza sújtottan, sötéten.

Miért sietsz így Te ezerszínű álom?
Nyomodban borzong a Körös-parti sás,
s úgy hullámzik végig járásod e tájon,
akár betegekben a szörnyű elmúlás.

Miért nem maradsz még? Csak pár röpke percnyit,
dőlj csak le napos oldalán a kertnek,
még él ott egy rózsa, mely virít, s ha elnyit,
majd indulhatsz – neki az ismeretlennek.

Én maradok, elsiratlak, majd mélyemben őrzöm
rőtpettyes fényét gyönyörű szemednek,
Te szép versekbe vágyó csodaszép őszöm,
csendülő rímeim hant-ölébe temetlek.

Még utolszor hiszlek

Szélcsöndben még a vihar utánad zokog,
az égen furcsa bánat csillan fel remegve,
s míg múltunk pogány öröme rám vicsorog,
én átadom magam a röpke táncú percnek.

Még utolszor hiszlek, majd hullhatsz föld porába
veled együtt temetem a fázós bánatot,
hogy ne kelljen többé letagadnod, Drága,
hagyom, hogy elragadjanak a messzi távolok.

Hisz ki vagyok én, hogy utadban álljak,
ha vágyad karjai a végtelenbe nőnek?
Csak menj, és hagyj, hogy békémre találjak,
míg Téged átadlak a feledés ködének.

Kováts Péter *(skorpio)*

Óda a bulvár olvasókhoz

Ki nektek ír
Az feszüljön keresztre,
Legyen izgató homály
Minden sora
Üljön lelkén tort
A világfájdalom
Vagy legyen legalább
Apja gyilkosa.

*

Versében ott virítson
Vér, veríték s halál,
A halál fekete legyen,
Meg durva és kegyetlen.

*

Az dőreség tinéktek,
hogy van fehér és szép halál,
A szerelem nem gyilkos indulat,
mely mellőzi a pornográfiát.

*

A fájdalom – ordító legyen,
Hogy fájjon a vers minden sora!
A világ sivár és kietlen,
Ki szépet ír, az mind ostoba.

Most már nyugalomra vágyom

Vége már a szenvedélyes
lázas ívű szócsatáknak,
melyben magunkat hittük
az igazság bajnokának.

*

Hitem is megkopott,
el is hagyott talán,
mint fejemet a hajdan
göndör hajkoronám.

*

Véleményem, mi van,
nyugodtan mondhatom,
ki rám figyelne, most már,
nincs az a hatalom.

*

Gerincem mely alázattól
sohasem volt görnyedt
most idő úr kezétől
lesz rajta majd görbület.

*

Harcot vívtam magam ellen,
így formálódik a jellem.
Sorsom sosem hagytam másra,
magam vigyáztam sodrára.

*

Lesüllyedtem egész mélyre,
a kiskorcsmák bűvkörébe.
Kergetett a rendnek őre,
komoly baj nem lett belőle.

*

Majd felívelt karrierem.
Lettem sok embernek példa.
Barátoknak támasz voltam,
ellenségeimnek szálka.

*

Evilági dolgaimat,
immár majdnem elvégeztem.
A rámszabott jót és rosszat,
talán mind elkövettem.

*

Maradt még néhány szép,
beteljesületlen álom.
Nem keresem őket már rég,
most már nyugalomra vágyom.

Csillagfény

Találkozni szeretnék Veled,
Hogy a két szememmel lássam,
Híven őriztem-e, az emlékedet.

*

Mert láttam, hogy ki voltál.
Hunyorgó, távoli pulzár.
Egy a milliárdból, csillagfény,
Táncoltál egy fekete lyuk peremén.

*

Nézem ki lettél általam.
Lángoló szuper nova, éltető nap.
Sziporkázó fényzuhatag.

*

S látom, ki leszel nélkülem.
Hunyt csillag, fénytelen salak.
Emlékeim elfogyó ködében
Felderengő homályos árnyalak.

*

Erre gondolj, búcsút intvén,
csak én látom majd, hogy ott vagy,
a végtelenség távoli szegletén.

Kun Magdolna (lena1)

Sorsom könyve

Néha visszalapozok sors írott könyvembe,
s a vastag betűs gondolatban megkeresem anyám.
Az ott éledő képeken, még mindig olyan szép,
mint akkor, mikor megszerette szelíd arcú apám.
A hajtogatott sorok között emlékek tolongnak,
ifjúkori ábrándok és meg nem ismert csodák.
Rózsaszín szirmú, sudár cseresznyefák,
melyeknek termését, oly sokszor lehúzta
a gyümölcsöktől roskadozó földig leért faág.
Tovább hajtogatom múltam könnylapjait,
melyekben meggyűrt papírsarkokról
fürkész szemek néznek,
egy végtelenbe összeérő csillagközi pontra,
hol az ifjúkori vágyak, még csók tüzében égtek...
Ma már ősz hajszállal tarkított a gyorsan múló élet,
miből örök időt csen a lopakodó végzet.
Mikor a könyvlapok legvégére érek,
ahol tollal írott részein, élénk kék a tinta
és a szabályossá formált betűformák is,
miket ráncos kezek róttak,
elgondolkozom – vajon mennyit ér a beteljesült jóslat –
mi létem értelmét valón ábrázolja,
mert a sors könyvében meg van írva, minden perc és óra,
s minden tiszta ércű, szép dallamú hangjegy,
mi valaha álomba ringatta csitító dalával,
ezt a fabölcsőben vonagló, sírdogáló testet…

Az igazság útja

Ne hívd ki a sorsot magad ellen fiam,
mert lesz még olyan nap is,
mikor kezed ráncán nyomot hagy az idő
és fiatalos arcéled öregség karcolja.
Mikor szemed tükrén átvillan majd,
egy könnyes emberarc,
kinek nem volt jelene, sem visszatérő múltja,
mert egész életében egy dolog volt fontos,
hogy minden lopott szilánk-percét
egyedül csak reád, csak érted áldozhassa,
akkor is, ha mindvégig sejtette és tudta,
ezt az önzetlen szeretet
soha de soha nem kaphatja vissza.
Tanulj meg fiam te is így szeretni,
ne keresd soha a magad igazát,
mert az igazság útját sosem leled meg,
hisz az nem a földön van,
hanem odaát

Száguldó évek

Látod,
lassan elmúlik a tél is,
és minden múló nappal
rövidebb az élet.
Hiába fékezem
leheletnyi időm,
s hajtom igába
villanásnyi perceim,
egyre másra fogynak
az évszakok,
s az évek.
Nézd,
hajam is megkopott,
ezüstszál tarkítja,
nem fényli már vissza
a nyárérlelő nap,
nem úgy, mint egykor,
mikor lángvörös izzása,
színeibe olvasztotta
az alkonysugarat.
Kezem ráncossá vált,
szemem sem a régi,
járásom lassú,
és néha ingatag,
de, tudom,
amíg valaha volt
érzéseim,
ölelő kar védi,
felőlem száguldhat az idő
és múlhat pillanat,
öröknyár bolyong
roskatag szívemben,
és örökifjú vágy is
– amíg velem
vagy

Már nem rólam szól

Nem szólnak többé tündérmesék rólam,
szálló képzeletként emlékezel rám,
árny leszek csak a titkos kicsi tóban,
mikor az alvó hold ezüst fényútján

csillagálmok róják éjkörútjukat
s játékos láng-varázs lobbant tüzeket,
melyeknek parázsló régi múltjukat,
nem védelmezhetik megtört szívjelek,

sem fákról tépett levelek hajtása,
melyekre néhány gondolatot írtak,
sem érdes kavics összekoccanása,

mikor elárvult könnyeit elsírja
egy-egy vérkarcolt törtüveg szilánknak,
mit bús-szél temet, eső verte sírba

Hűség

A nap éltető ereje már lágyabban melegítette át a terasz ablakait, de a nyárvégi sugarak még ugyanolyan szelíden simogatták a kert virágait. Lassan ősz közeledett és ilyenkor az elmúlás kesernyés gondolatai is, mélyebben ívódott az udvaron ülő idős férfi elméjébe.

Mindennap hosszú órákig töprengett múltján, miközben lábához dörgölőző kutyáját simogatta. A kutya alázattal nyaldosta a megmegremegő, erektől duzzadó kezet, és gyermeki daccal kereste gazdája pillantását. Az öreg különös fényt látott azokban a kutyaszemekben, olyan megmagyarázhatatlan földöntúli ragyogást, mely talán valamiféle üzenet volt odaátról.

A férfi nyolcvan év körül lehetett. Borostás arcán még észrevehető volt az a fiatalos, sármos mosoly, mely annyi női szívet meg-

dobogtatott valaha. Arcvonásaiból ítélve nagyon jóképű férfi lehetett.

Magányosan teltek napjai. Felesége meghalt, gyermekei pedig ritkán látogatták a túl nagy távolság és a folytonos időhiány miatt. Az évek semmitmondóak és céltalanok voltak számára. Egyetlen igaz barátja az a mellé simuló kutya volt, akit kölyökkorában talált egy elhagyatott út mentén.

Rég befejezte volna mindkettőjük e földi pályafutást, ha a hűség nem tartotta volna őket rabláncon. Ők tudták csak igazán, milyen mély volt az-az érzelem, mely kettőjük között szövődött.

Sokszor rátört az öregre a köhögési roham, ilyenkor a kutya is úgy érezte, neki sincs sok ideje hátra.

Nem ragaszkodott már egyikük sem az élethez, mert a folytonos betegség borzalmasabb volt számukra, mint a halál.

Esténként együtt tértek nyugovóra és reggel együtt ébredtek.

Elválaszthatatlanok voltak.

Egy késő őszi napon, mikor a csillagok már pironkodva bújtak el a felhők mögé és a horizonton megjelent a napkorong narancssárga fénye, a kutya éktelen szűkölésbe kezdett, mert hallotta a szobában fuldokló ember halálhörgését. Mivel az ajtó zárva volt, nem tudta a szerencsétlen állat mitévő legyen, így csak eszeveszettül forgott körbe-körbe saját teste körül. Mikor körbefutotta a házat, látta, hogy az ablak félrésnyire nyitva van.

Egyetlen nekirugaszkodott ugrással benn termett az öreg mellett, akinek, akkor már leállt a légzése és karjai erőtlenül hanyatlottak az ágyra. A kutya szűkölése vonyítássá változott, de olyanná, hogy a többi ház lakóit is ébredésre késztette. Fájdalmában odavonszolta magát az öreg mellé és sóhajtott egy nagyot.

Talán abban a percben szíve szakadhatott. Szeméből valamiféle emberkönnyekhez hasonló cseppek hulltak, melyek egybeolvadtak az öreg arcáról lepergő hidegverítékkel. Mikor a szomszédok betörték az ajtót, már csak két élettelen testet találtak. Meghatódva nézték a szorosan egymáshoz simuló hűséges barátokat.

Végtelen nyugalom áradt belőlük, mert a hűség és a szeretet együtt kísérte őket át a túlvilágra.

Találkozás

Úgy érkeztél,
mint aki menni készül,
fázósan és könnyesen.
Hajadban az ősz hajszálak
összebújtak csendesen.
Pillantásod más volt,
mint a régi, megszokott,
s tudtam, megváltoztál,
mert, szemedben a fény
már nem úgy ragyogott.
Mikor hozzám értél,
fejed lehajtottad,
csak álltál szótlanul,
s én tudtam, bármi lesz is
a távolodás oka
a szívünkben lapuló
érzés nyoma,
örök marad bennünk
változatlanul

Ligeti Éva (LEKA)

Mégis örök

Idehúzódzkodom melléd,
hol átölel puha árnyék,
s karod – közelítek feléd
ajkammal – sóvárgó szándék...
érintve izgat, ingerel
a csók – keveredik a nyál,
az érzés, vibrál mindenem...
S ahogy tüzesedik a nyár,
perzselő parázsként éget,
szalmalángként lobban a vágy.
A hergelő közelséget
felfedezve, már nem talány,
hogy testünk mivé idomul...
Hömpölygő veríték csorog
bőrünkön, arcunk kisimul,
árnyunk remegve támolyog...
Még átkarol a nyári fény,
az arannyal font gyönyörök
tűnnek, mint űzött szökevény
– a szerelem mégis örök.

Pipitér

Nap felé forduló pipitér
Ha szél fúj, előle ki- kitér
Szoknyája króm-sárga
Sprőd spárga a lába
Tánc közben tudni meg: ki mit ér

Hittem az érzés megmarad

Pipacsot ringat nyári rét,
szél fújja szirmát szerteszét,
vörösét nyújtja alkonyat,
keresem benne arcodat.

Lángoló tüzed elemészt,
akarom mégis ezt a vészt,
élvezem ölelő karod,
s amikor csókom akarod.

Tajtékzó, lázas pillanat,
elbűvölsz néhány perc alatt,
viruló érzés fénye ég,
azt hiszem, ebből nem elég.

Árnyat vet felhő hirtelen,
parazsam oltja - szívtelen...
foszlik az álom és a vágy,
hamvába hull hitvesi ágy.

Hűvös a nap, fázik a nyár,
szénát sodor sivár határ,
kalász törik, ha bú arat,
– hittem az érzés megmarad...

Megkoptak az érzéseim

Megkoptak az érzéseim
Ahogyan a cipősarok
Apróbbak a lépéseim
S már nem tudom, mit akarok

Kopognak az utcakövek
Léptem nyoma is megfakul
Árnyék kísér, folyton követ
Míg félelmem bennem lapul

Holdfény, hogyha hozzám kísér
Már csak sejtem milyen lehetsz
Pillantásod bár mit ígér
Érzem, hogy már másként szeretsz

Lőrinczi L. Anna *(Anna1955)*

Mondd, miért!?

Uram, ma éjjel ketten vagyunk a lelkemben,
és szeretnélek ismét érezni valahol.
Kereslek, de csak a fájdalom hagy bennem,
könnyekkel áztatott mély nyomot.
Tudom, sokszor megtagadlak, dacolva
haragoddal – majd én megmutatom!
Megölted a lelkem... pedig a copfos
kis Panka, boldogan öledbe bújt még egykoron.
Mennyire nehéz ma bennem az érzés,
jó lenne tudni a döntések miértjét:
szeretet – barátság – emberség... nagy szavak
lennének csak, a nehéz lét peremén?
Hallom, ahogy korholsz – hol van a hited!?
– és a Tiéd? – megvan-e még? – bennem...
Miért sújtod a jókat fájdalommal, s miért
kell szenvedni annak, aki szeret...
Miért engeded bántani a védtelent, s miért
a gonosz az! – aki a végén mindig nevet!?
Miért árul el a „barát”, s miért
csal meg a szerelem,
miért válik a múlt értéktelenné,
s miértjeimre mondd – miért nincs felelet?

Sötét szobámban, síri mély a csend,
lelkem keresztjei egyre csak gyűlnek.
Ma éjjel, ismét ketten vagyunk csak,
s szeretném tudni, hol vesztettelek el...

Ma sírtam egy kicsit...

(Kislányomnak végtelen szeretettel)

Ma sírtam egy kicsit...
...mert szeretlek,
fájdalmad mélyen szívembe mar!
Veszíteni tudni kell – hallom halk szavad –
lelked rettegése, keresztemben csavar.

Ma sírtam egy kicsit
...mert szeretlek!
Falra hányt imát üvöltök – Isten! Átkozom terveid!
Félek, nincs tovább erőm viselni terheim,
csak porban kúszó hitem díszíti oltárod termeit.

Ma sírtam egy kicsit
...mert szeretlek,
ahogy szeretem a természetet megszülő tavaszt.
Bánatod mélyéből lelj utat, haladj a fény felé,
könnyed cseppjei keltik életre a lehullott avart!

Az ember lánya soha nem tudhatja...

Ezt én határozottan alátámaszthatom.
Válságban vagyok. A TV, az internet, minden, ami közvetíteni tud a mai világban, ezt harsogja.
Válság van!
Alátámasztom.
Vannak súlyos gondok, és vannak még súlyosabbak, de természetesen mindenkinek a magáé a legsúlyosabb.
A szomszédban a nyolcvanhat éves Joli néni is mondta tegnap reggel – mikor a válság jeleit látta rajtam elhatalmasodni – kedvesem, tudja, ezért járok én még ma is két keréken – igazát nyomatékosítva bólogatott *(persze az is lehet, hogy csak a Parkinson kór miatt)*, viszont fürgén felpattant, a még 1962-ben gyártott Csepel kerékpárjára, és sejtelmes mosollyal az arcán, eltekert mellettem...

Nos, az én válságom oka, legújabb autóm szeszélyessége.
Persze, most tudom, mit gondoltok, és valószínű Joli néni is ezt szokta gondolni, mikor az ablakból lesi ténykedéseimet.

Az autómra a legújabb jelző használata félrevezető lehet, mert tizenöt éves múlt a kincsem... még pár évvel ezelőtt.
Azóta nem számolja a korát... Ő sem...
Tudtátok, hogy ennyi idősen már lelkük van ezeknek a szörnyetegeknek?
Bizony... Pont mint nekem.
Kiszámíthatatlan reakcióra képes.

Kapcsolatunk átlagosan indult, mondhatnám hétköznapian.
Én ugye megszabadultam elődjétől, életem legnagyobb szerelmétől – persze nem önszántamból...
– tudjátok, a válság miatt.
Rezignáltan nyugtattam a lelkem, hogy ilyen érzéseket soha többé nem fogok táplálni, mert a búcsú fájdalma, az emlékek soha nem múló elevensége..., szóval nem részletezem.

Ismerkedésünk váratlanul történt, és elementáris erővel hatott rám. Ez a helyes megfogalmazás.

Jó-jó, lehet, hogy az is benne volt, hogy rövid idő alatt randiztam vagy harminc lepukkant, unalmas ronccsal, s miután sebeim nyalogatva, már feladtam, és fontolóra vettem, hogy Joli néniről kellene példát vennem, megtaláltam őt...
Meglátni és megszeretni...
Csillogott a napfényben, csodálatos bőre szinte körülölelt, ahogy az ölébe huppantam.
– FullExtra... – sóhajtottam.
– Bizony az – mondta a tulaj, és nem hazudott, mert ezernyi kis kütyü és gomb kacsintott rám a műszerfalról. Én nem is kérdeztem semmit, aláírtam a papírokat, és boldog voltam, boldog...
– egy viszonylag problémamentes hétig...

Aztán játszani kezdett velem életem csillaga.
Úgy döntött, megmutatja, hogy ki az úr a háznál.
Ismertek? Szeretem a kihívásokat. A kesztyűt felvettem, és elkezdődött valódi ismerkedésünk.

Első, és nem kevéssé sokkoló összecsapásunk, egy hideg és esős éjszaka történt. Felejthetetlen volt...
Én élveztem a meleget, a duruzsolást, és csendesen néztem ki a fejemből – mivel nem sokat láttam...
Az ablaktörlő gyorsan törölt, majd mint akinek elege van abból az unalomból, hogy csak le-föl járkál az üvegen, megállt – szívdobogásom felgyorsult – mire ő lassabban folytatta, és csak minden ötödikre mozdult egyet.
Nem bántottam, tudtam, nem sokra mennék vele.
Meresztettem a szemem az útra, és minden törlést örömmel nyugtáztam.
Akkor még hittem a csodákban, és reménykedtem, hogy kapcsolatunk kezdeti viharos volta, csendesülni fog, nem utolsó sorban legkedvesebb szerelőmnek köszönhetően.

Az alapos karbantartást követően, valóban úgy tűnt, hogy konszolidálódik a helyzetünk.
Már csak azzal kellett kibékülnöm, hogy nem én döntöm el, mikor van nappal, vagy este, mikor megyek országúton, vagy városban, mivel a lámpák működésének irányítását, soha nem adta ki a kezéből, egyetlen percre sem.
Ha este volt, tuti, nem világított, viszont mikor beálltam a garázsba, mindent felkapcsolt, lekapcsolhatatlan csökönyösséggel.
Ilyenkor mérgemben magára hagytam, és rácsaptam az ajtót. Ugyan megfordult a fejemben, hogy túl messzire mentem – vajon az akkumulátor meddig bírja? – de ő kitartott... csak ha ismét beültem, és betettem a kulcsot, és vártam... akkor volt hajlandó elaludni.
Végül ezzel is megbékéltem, hiszen csak a rituálét kellett fejben tartanom, és ahhoz tartanom magam.
Leállás, kulcs ki, kiszállok, bezárok, távozom, majd vissza, kinyitom, beszállok, kulcs be, várakozom, és hipp-hopp a lámpa lekapcsol...
OKÉ... volt benne kényelmetlenség, de a szerelemért sokat megtesz az ember.
No de nem mindent!
A reggeli találkozás Joli nénivel – és a benzin kutas affér – végleg kijózanított.
Életem csillaga túllőtt a célon...

A történet úgy kezdődött, hogy kiálltam a garázsból, és vissza kellett mennem a lakásba valamiért. Bezártam hát a kocsit, futottam, mert siettem volna tankolni. Mikor visszaértem, és ki akartam nyitni az autót, a központi zár csak a túloldali ajtót nyitotta ki. Hiába próbáltam sokszor, csak azt nyitogatta, csukogatta. Sebaj, átfutottam a másik oldalra, és ott próbálkoztam, mire az összes ajtót bezárta...
Újra nyitottam, lassan, érzéssel, magamban néhány imát is elmormoltam. Ennek azért volt hatása, mert ekkor végre kinyitotta a számomra szükséges ajtót a vezetőülésnél.
Felsóhajtottam, megbocsátottam, és futottam át oda... viszont mire odaértem, hogy beszálljak, visszazárta.

Kezdődött előről, nyitás és futás – ekkor jött Joli néni – én lihegve válaszoltam, hogy nagyon igaza van, és tovább futkároztam körbe-körbe.
Nem sikerült legyőznöm, így feladtam, és egy túloldali megnyílás alkalmával beszálltam a másik oldalon, majd átmásztam a kormány mellé.
Csak reménykedtem abban, hogy a szemben kukucskáló szomszédnak nem lesznek maradandó károsodásai a röhögéstől.

A benzinkúthoz érve, kicsikét aggódtam, de úgy döntöttem, miután belülről kézzel kinyitom a kocsit, nem lehet gond, majd nem használom a kulcsot.
A kutas mosolyogva állt a kocsi mellett, míg én kilibbentem, és várakozás teli pillantással nézett rám.
Én bájosan visszamosolyogtam, és közöltem, hogy tele kérem. Ő bólintott, és közben udvariasan felhívta a figyelmemet arra, hogy számára végtelenül megkönnyíteném a helyzetet, ha a tanksapka nyílását is kinyitnám.
Ettől az események felgyorsultak.
Kénytelen voltam a kulcsot használni, amely következményeként kocsim bemutatta a végtelen variációs lehetőségek sokszínűségét.
Közös tornagyakorlatunk a kutassal, nem sokáig tartott, mert eszembe jutott, hogy van egy madzag a csomagtartóban, amit ha meghúzok, állítólag kinyitja a tanksapka fedőt.
Magamban diadalittasan konstatáltam, hogy nem győzött le az autó, és gyorsan megnyomtam a gombot, amely a csomagtartót nyitja.
A benzinkutas, mire figyelmeztethettem volna, hogy NEEE! rutinosan felnyitotta a csomagtartót, és már be is hajolt keresve a madzagot. Az ajtó hatalmas erővel csukódott a fejére. Ha jól hallottam, valamit még mondott a nyekk előtt, de miután kihúztuk a csomagtartóból, és kis segítséggel magához térítettük, úgy láttam nem haragudott nagyon.
Győzelem, mert a tanksapka fedél feltárult.
Tankolhattam végre – persze egyedül...
A fizetést követően, nem kevés humoros elemet is tartalmazó indulás következett, melyet ekkor már elég sokan figyeltek.

Természetesen, hősiesen megőriztem higgadt büszkeségem, és mikor kincsem úgy gondolta indulhatunk, távoztam.

Már csak az miatt aggódom egy csöppet, hogy a biztonsági kamerák felvétele, nem lesz-e díjnyertes a youtube-on, az „őrült nő autóval” kategóriában.

Lyza Zsolcai (Lyza1)

Távol tündökölsz...

Tegnap is velem volt kedves hangod,
bár nem kerestelek…
Akaratlanul beléptél leszűkült világom
templomcsöndjébe.
A fák, virágok, fények dalaival
szememre visszacsaltad a csillogást,
az ifjú éveket.
Pedig nem kerestelek…
Olyan távol tündökölsz a fények csúcsán,
hogy csak az éj sötétje
takarja ki személyes titkaid.
Nem hozzám tartozol,
mégis úgy érzem,
szívemnek annyira hiányzol!

Hulló könnyek

Mint egy ragály, úgy ragad el a magány,
az utamat nem kíséri kegyelem.
Még parázson táncolok, s éget a tűz,
létem bilincsbe vert rab a pokolban.

Új kínokat küld a sötétség árja,
sóhajtva imára kulcsolom kezem.
Elhulló könnyek áztatják a jelent,
a gondolatom a jövőt idézi,
megfáradt, meggyötört tekintetemben.

Magával ragad a mélység nyugalma,
gyengülő hanggal mondom e szavakat:
Fordítsd vissza távozó arcod tükrét, hogy,
boldognak lássalak, s így lássam önmagam!

Tavaszt álmodnak

Tavaszt álmodnak a fák, hisz’ fáznak.
Üvegbe öntött gallyak közt a szél,
pörög, mint nyelén forgó kaszaél.
Porhóból hasít suhogó vásznat.

Patyolat gyászba von, kertet, házat.
A kerítésre ráfagyott a dér.
Nyárnak emlékét, szigorú fehér
szögesdrót őrzi: Dermedt alázat.

Kint az udvaron púpos farakás,
ajtó előtt pár ott hagyott dió
vacog a faágon: Kihűlt lakás.

Tedd meg nekem, ha megtérsz kedvesem,
rakj tüzet. Virraszt roskadó parázs.
Nem alszunk mi, én itt, s otthon te sem.

Tőrbecsalt madár

Szerelmünk,
tőrbecsalt madár vergődése,
bordák közötti rabság.
Én az izzást, a lobogást keresem,
tűzmadarát az ölelésnek.
Minden, minden csak ráadás a jajra,
és megbukik az erőszakos remény.
Vágyunk féktelen és megkövült,
s jön a páncélos magány,
rémület fűrésszel.
Fellegek tevehátán úszik el álmunk,
s kínlódunk tehetetlen.
Aztán reményt vesztve indulunk útra,
bomlasztó vagy tiszta
lángokat keresve,
egy új Golgota vagy
egy új kalit felé.

Maszong József *(Samway)*

Tisza lépcsőjén

Lustán hömpölyög szőkeség a medrében
vele tart útján lomhán az idő békésen,
partján ülünk s csak a szél rezdül alant
a hatalmas víztükrön fodrok versenyt futnak.

Súlyos a csend ő lett a harmadik társunk
közénk telepszik hallgat maga módján ásít,
a lélek polcairól találomra leemelt képek
felidézik a búskomor emlék rongyokat.

Amott egy pecás veti horgát a habokba
a víz rejti a szerencsét ez rég hasztalan,
hiába próbál mindent a bőség a múlté
csak a bársonyos csend jutalma mindenért.

Emberek jönnek hangosak és csendesek
van ki csak egy italt fogyaszt s tovább megy,
másikat ölelésre és csókra biztatja párja
közben a Tisza dolgát teszi hátán uszályt úsztat.

S ott lenn a bozóton túl a füzes rejtekében
a fény az árnnyal játszik az ágak közt lesben,
boszorkányok letűnt hírére terít homályt
elvesztette minden kincsét ki bokrai közt hált.

Ma még itt vagy

Még van ma, s talán egy rövidke holnap,
de a jövőt már más írja és más olvassa,
a könyörtelen csörgeti a pokoli láncokat,

Sápad beesett arc rajta tompa gyötrelem,
közelg' a hosszú sötét végtelen éjszaka,
a vergődő lélek kifosztva tűr csendesen,

Szörnyű harc lángja, mely belül emészt,
angyal szárnyán a mennybe emelkedik,
ismeretlen üstökösként az égbe repít,

Csillogón ott ragyog az éj kék bársonyán,
míg Tied a horizonton kóborol a végtelenben,
a szem könnyel teli, ha látja hulló csillagát,

Földi létben utánad űr, amit a gyász tölt be,
engedd magadhoz Istent mielőtt jő a végzet,
benned legyen temploma az erőt ad neked,

Búcsút s Istenhozzádot oly nehéz mondani,
mert a torkot és a szívet markolja vasmarok,
könny megül, mint harmat a fákon hajnalom,

Késő a megbánás annak ki vétett ellened,
buzgó hívő módján dobálja magára kereszteket,
mert most Ő Júdáskén küzd könnyei felett,

Igaznak keze most is nyúl utánad barátunk,
fény hintóján suhansz az örökkévalóságba,
hisz tudjuk késő minden, nagy a bánatunk,

Hitem

Lombok alatt járom utam fenn gally reccsen,
eltévedt bagoly huhog valahol vészesen,
az avar alatti nép meghúzódik remegve,
mert...
Fut a szél borzong a falevél az ágakon,
mint elhaló fájó sóhaj ér az erdő mélyére,
tőle nyög jajongva zokog e zord vadon,
mert!
Összevonta szemöldökét a hűvös ősz,
helyet követelve elkergette a forró nyarat,
léptek zajától visszhangos lett az utca,
mert!
A nyárliget a szélben remegve hajladoz',
elmúlt az éj és szívem együl üdvözli a napot,
erőm oly kevés, mint a pislogó mécses kanóc,
igen!
Mert hittem, Ó én balga álmodozó magyar,
urakat neveltünk a nyakunkra húsz év alatt,
nem érdekli az sem, hogy közben inunk szakad,
ezért!
De egyre hangosabb az utca s elsápad a gaz,
varjak károgásától hangos a parkban minden fa,
fut, rohan a szél sepri a lehullott rozsdás avart,
ezért!
Valaki, valaki hozza vissza hitem ebbe a hazába,
bús énekem kapja fel a vihar s repítse a világba,
mert tudjátok meg, már fakad az új élet csírája.

Lélektánc

Tépjem ki szívem, hogy megértsd mint fáj,
átkot mért rá az idő gyógyulni sem engedett,
– vagy benn hallgatod mily sebesen kalapál?

Nehéz vasat s csörgő rabláncot font köré,
száz közül egynek képét rejti földi titok,
kiért kész elkárhozni és tűrni a kirótt átkot,

Mosoly csatát vívni miközben a lélek dúl,
a sárba tiport selyem szirmot felemelni,
békét mímelni mikor a harc már elfajult,

Hínár folytja a mélységbe rejtett vágyakat,
tüzes szekerén száguld tova a boldogság,
megfoghatatlanná lesz vágtájában, fénye odavan,

Még nem volt ily bánattal terhes zord világ,
minden szentebb lett, mint az igaz becsület,
csak a gőg s a pénz hajtja a gátlástalan embert,

Nyögve csörgeti láncát a nép, de táplálja a tüzet,
nem oltja hevét a szó, párbajra hív a nemzet,
ott, már a távolban égő fátylában dereng a becsület,

Eddig meglapult, mert róka járta dézsmálva a határt,
féltve őrizte azt a keveset mit meghagyott az úr,
most hangját szélbe ereszté' s hallatja magát,

Féktelen buta kapzsiság megássa saját sírgödrét,
kitörli szeméből a sok kisemmizett a könnyét,
s meggyújtja fáklyáját és rendezi saját jövőjét.

Mayer Edit Julianna (Julianna)

Kölcsönnel nyomorítva

Elindultam egy számomra teljesen ismeretlen helyre. A tizennyolcadik szülinapom így lett emlékezetes. Pénztárcát még nem szereztem be, a zsebem pedig üres volt. Ja, ne felejtsem bevarrni, lyukas is a farmer nadrágom egyik zsebe. Az összes vagyonom belefért az iskolai táskámba. Egyszer Ilonka nagynéném megajándékozott egy készlettel, amelyben minden található volt, amire egy magam féle lánynak szüksége volt, tű, cérna kisolló, kiskés stb. Őriztem is a készletet, kedves volt ez az ajándék, drága emlék Ilonka nénitől, aki nemrég távozott az élők világából. Ilonka néninél még kislány koromban is a vigaszt, a békességet találtam az otthoni viszályoktól menekülve. Ilonka néninek köszönhettem, hogy bekerülhettem a Szakközépiskolai kollégiumba, azután az iskola elvégzése után egy falusi könyvtárba pályázat útján nyertem meg az állást. Leszálltam a vonatról és elindultam a falu irányába. Körülbelül két kilométert mentem, mire elértem az első házat. Az udvaron tevékenykedő parasztasszonytól kértem további útbaigazítást. Elég simán ment minden. A hivatalos dolgokat még aznap sikerült elintéznem, az irodában tevékenykedő hölgy elvezetett egy albérletbe, azután kinyitotta a könyvtárat, átadta a kulcsokat és jó munkát kívánva távozott. A jelekből látszott, hogy a könyvtárnak régen nem volt gazdája. Összesen két szekrényben voltak bezsúfolva a könyvek, rendszertelenül. Egy óra múlva megjelent egy hölgy, bemutatkozott. Jelenleg ő klubvezetőnek számit, csak még a klub nem működik, renoválása nem készült el. Hosszan tart ez a munka! A faluban a hölgyet Éva néninek szólították, neki is volt a könyvtárhoz kulcsa, és ő kölcsönözte a könyveket egyszer vagy kétszer egy hónapban. Miután engemet kineveztek könyvtárosnak, Éva nénivel leltárt kellett készíteni és szabályosan átadni nekem a könyvállományt. Közben ő hangosan bosszankodott. Mert otthon is lenne sok fontos dolga, ő pedig itt ilyen haszontalan dolgokkal foglalkozik, mint a leltárkönyv lapozgatása. Éva néni mint klubve-

zető is szerepel, de ritkán akad dolga, pláne azóta, mióta nem működik a klub, ő ritkán mutatkozik a falu központjában. Volt miért most elégedetlenkednie. Formálisan is én könyvtárvezető lettem. Rövid idő alatt a kis faluban nagy változások történtek. A könyvtár mindennap néhány órán keresztül nyitva tartott. Elkészült a Művelődési Otthon. Éva néni nem nagy kedvvel, de kénytelen volt a klubban gyakrabban tartózkodni és velem együtt programot összeállítani. Régebben negyedévenként volt a faluban bál, és akkor cigány muzsikusokat hozattak a harmadik faluból, a leányok csak gardimamával jöhettek a bálba. Velem együtt egy időben fiatal orvos is a faluba költözött. Őt is bevontuk a falu művelődésügyi dolgaiba. Szombatonként a klubban zene szólt, a környező falvakból is jöttek fiatalok a discoba természetesen gardimamák nélkül. Előadásokat szerveztünk, amelyeken szép számmal hallgatóság is volt. Minden csodálatosan folytatódott volna, ha... Az albérletem egy családnál volt. Középkorú házaspár a három éves kislányukkal. Velük lakott a feleség testvére is, aki nem ment férjhez, talán az is az igazi oka mindennek, hogy egyengetni kellett a húga életét. „Olgika, nem úgy kell! – Olgika, ezt ne tedd! – Olgika, megmondtam neked, hogy..." – és ez volt hallható állandóan ebben a családban. Természetesen a férj halálosan unta ezt és igyekezett valahogy vígabbá változtatni az életét. Az én fülemig is eljutott néhány pletyka. Első látásra egy komoly férfinak tűnt. Hiszen a téesznél vezető állásban volt és mutatni kellett jó formát a nép előtt. Kis idő múlva megismertem az igazi énjét. Már említettem, hogy az otthoni körülményeim, gyermekkorom nem volt valami ragyogó. De egy levél az anyámtól teljesen elkeserített. Apám halálos betegen nyomja a kórházi ágyat, közben kiderült, hogy nem kevés adósságot csinált, anyámat naponta fenyegetik a hitelezők. „Majd megbolondulok,... Ilonka néném pénze is elment, a gyerekeknek nincs mit enni adnom... Segíts rajtunk, lányom!" Még világos volt, a hosszú folyosó végében még egyszer elolvastam a levelet és elsírtam magam. „Hogyan is tudnék segíteni a családomon? Kevés a pénzem, téli holmikra kellene nekem is, még erre is kevés a pénzem. Mit tegyek?" A háziaknak szégyellném bevallani a szegénységemet. Álltam és akaratom ellenére potyogtak a könnyeim. És ekkor a hátsó udvar felől megjelent Antal a férj. „Miért sírsz,

kislány?" – letegezett a férfi. Én zokogva röviden közöltem vele a keserűségem okát. Valakivel közölnöm kellett a bánatomat, pláne azután, hogy megkérdezte. És én dadogva el is mondtam. „Ne sírj, kislány, segítek rajtad!" Egyik kezével körbeölelt, nézett a szemembe, mosolygott nyitott szájjal. Észrevettem, hogy csúnya a felső fogsorja, még hozzá kiállnak elől a fogai. A férfi közelsége kellemetlen volt számomra, de nem mertem ezt kinyilvánítani. „Holnap kapsz tőlem kölcsönt. Ha lesz sok pénzed, majd később visszaadod". – mondta Antal. Másnap markomban volt a nagy összeg. Hétvégén el is vittem a szüleim házába, odaadtam anyukámnak. Ő rettentően boldog volt. Olgi a héten kutatott valamilyen takarék könyv után, de én el voltam foglalva a saját dolgaimmal, később elsiettem a könyvtárba. Este valaki kopogott a szobám ajtaján. Antal volt. Bejött, leült ő is az asztalhoz és különböző kérdéseket tett fel, a hogylétemről, a családomról, a munkámról. Én tisztelettudóan válaszoltam, hiszen ő a házi gazda, és jóval idősebb nálam. Nem is feltételeztem, hogy hátsó szándékkal közeledhet hozzám. Éppen ezért a következő kijelentése engemet úgy érintett, mint a villámcsapás.

– Kislány, tudod, hogy a kölcsönért meg kell dolgoznod. Én várakozóan ránéztem. A feleségemmel ritkán jövök össze, – folytatta a férfi. – Most tőled várom, hogy kedves legyél hozzám. Nehéz leírni az érzést, ami elfogott engem. Az arcába vágtam volna a kölcsön kapott pénzt. De az összeg már nem volt nálam. Nem tudtam, mit is csináljak. Összeszorítottam fogaim. – Ha jó leszel, – már a fülembe súgta, – a pénzt nem kérem vissza. Az ellenszenv iránta erősödött, kedvem lett volna a lábamat is használni, de adósa lettem. Úgy éreztem, mintha leláncoltak volna, bénán tűrtem a megaláztatást. És ez néhány hétig így folytatódott. A két asszony talán kezdett valamit sejteni, mert furcsán néztek rám, nem beszéltek jelenlétemben. Ha otthon volt a férj, csak veszekedéseket lehetett hallani a szobámból. Egy napon, mikor haza értem a könyvtárból, az összes holmimat a folyosón találtam kihajigálva. Az asszony meglátott és a visító hangjával torokszakadtából ordította: Takarodj a házamból, te kis kurva. Neked a férjem kell? Mi? A testvére is csatlakozott hozzá és mindketten szórták a fejemre a mocskos szavakat. Igyekeztem eltűnni onnan. Gyorsan összeszed-

tem a kevés holmimat, és az éjszaka számomra a hűvös könyvtárban telt el. El is hagytam hamarosan a kedves kis falut, a könyvtárat, amelybe nem kevés munkát fektettem. Egy másik helyen kezdtem az új életemet. A bírósággal is meg kellett ismerkedtem. Nem kevés energiámba került bebizonyítani, hogy én a volt szállás adóimtól nem loptam el a takarékkönyvüket, amivel vádolt egy bizonyos Kerekes Antal. Van még adósságom, de azt kamatostul vissza fogom neki fizetni. Megígérem!

Márffyné Horváth Henrietta
(Amarilla)

Csütörtökön

A nap besüt a csíkosra törölt ablakon,
a porszemek keringve érnek célt a pamlagon.
Vaksin hunyorog a szemüveg a félbe hagyott könyvön.
Pörkölt kávé gőze csiklandozza orrom, kiöntöm
a fületlen csészébe, mely vádlón mered rám,
mint bűnösre ki rémtettet követett el egy délután.
A levegő akkor besűrűsödött, fojtogatott.
Nem volt a világ szókészletében olyan példány mi lenyugtatott
volna, görcsbe rándult az elme.
Hosszú évek sejtbe ivódott fegyelme
megszökött, elhagyott.
A leheletem apró kristályokká fagyott.
Kezem, mint idegen végtag tőlem függetlenül
lendült, s az apró kék mintás porcelán majdnem sértetlenül
pörgött a tengelye körül a kövön.
Csak a füle, és a nyugalmam hagyott el azon a csütörtökön.

Most úgy érzem erős vagyok...

most úgy érzem erős vagyok
nem tépázhatnak meg a fagyok
meleg szívemben gyökerező jégvirágok
cseppenként hullajtják tirátok
szirmukat, mint megannyi könnyet
ha szemedbe nézek minden könnyebb
karod ahogy féltőn átölel
a rossz eltűnik, s ha a vég közel
én nem félek, csillagunk felragyog
most úgy érzem erős vagyok

Máté László (winner)

Könyörgő

Miért a szó, miért is átkozom,
mikor talán szavam sem értenéd?
Mit ér az énekem neked, s zeném,
ha meg nem érted. Ó a szív sajog!

Talán a vágy sebezte lelkem ég?
Talán nem érzed azt, mit álmodám?
No itt a vers mit írsz nekem! Sután
dicsérem, s így kevés a szó, mi szép.

Mit ér a szó? Mit ér, ha nem remél
fület, mely értené hibám s imám.
Mikor hiszed szavam, mi bár sivár,
de tudd te azt, hogy érted élek én?

A jó, a rossz kever'g, de félted-é
hevülve szívemet, mely álmot ád?
A legnagyobb öröm, s remény, ha várasz,
s az ajkad ajkamon pihegve ég.

Kedvesem titka

Nagyon meglepődtem. Tudtam, hogy valamit titkol, vagy inkább csak éreztem. Azt éreztem, hogy megváltozott. Mégis annyira meglepett a dolog, hogy hirtelen nem is tudtam, mit kezdjek a felismeréssel.

Azt hiszem legjobb, ha az elején kezdem. Kedvesemmel lassan hét éve élünk együtt. Na igen, erre mondják, hogy a hetedik év a kritikus. De mi nem vagyunk babonásak, ezért ez a hetes szám az ügy szempontjából teljesen mellékes.

Szóval hét éve élünk együtt és egy kezemen meg tudom számolni hányszor vesztünk össze. Nem az egymásra morgásokra gondolok, hanem az igazi kenyértörésig fajuló összeveszésre. Ilyen szerencsére nem sok volt. Ezért is mondják a barátaink, hogy ideális pár vagyunk. Remekül összeillünk.

Ilyen előzmények után váratlanul ért, hogy szembesülnöm kellett a ténnyel, amit felfedeztem.

Az történt, hogy reggel elaludtam, jobban mondva elaludtunk. Kapkodva készültünk. Általában ő kel fel előbb így a tennivalók egy részét kihagyva viharzott el a munkahelyére. Mivel én a munkám nagy részét otthon végzem, ráértem. Reggeli után nekiálltam dolgozni, azonban épp csak elmerültem teendőimben, mikor valami szöget ütött a fejemben. A bizonyíték ott volt reggel is, csak nem vettem észre. Valahogy átsiklottam felette. Gondolom ő is a kapkodásban felejtette elől. Amikor újra megnéztem, és alaposan megvizsgáltam, minden kétséget kizárva bizonyította kedvesem hűtlenségét. Mi mást bizonyíthatna? Annyira egyértelmű.

Délelőtt telefonált a kedvesem és negédesen érdeklődött, hogy minden rendben van-e? Én persze hűvös voltam és kimért, amit így a telefonon keresztül is megérzett és próbált faggatni. De nem hagytam magam, úgy éreztem, ezt nem lehet telefonon megbeszélni.

Igyekeztem dolgozni, de nem ment, az agyam egyre csak járt, teóriákat állítottam fel pro- és kontra. Egy férfiember nagyon a szívére tudja venni, ha rájön, hogy megcsalják. Itt azonban többről volt szó, mint egyszerű félrelépésről. Kedvetlenül ebédeltem és a

délutáni munkám ugyanúgy egy fabatkát sem ért, mint a délelőtti. Végül nem küszködtem tovább, fogtam magam és elmentem hazulról. Csatangoltam az utcán, beültem egy moziba, de nem tudtam a filmre figyelni. Agyam egyre csak zakatolt. Kerestem a miértet, és a hogyan továbbot. Majdnem nyolc óra volt, mire hazaértem. Kedvesem mosolyogva de aggódva fogadott. Istenem milyen kétszínű! Hogy tud így alakoskodni?

Mikor látta, hogy valami nagyon bánt újra faggatni kezdett. Magamban persze elhatároztam, hogy nem fedem fel a kártyáimat. Kíváncsi voltam, hogy meddig színlel, és mikor vallja be a bűnét.

Este az ágyban hozzám akart bújni, de elhárítottam a közeledését. Fáradtságra és fejfájásra hivatkoztam. Tisztára úgy viselkedtem, mint egy nő. Persze az elutasítást zokon vette és megsértődött. Na hiszen – gondoltam – még ő van megsértődve!

* * *

Másnap reggel tüntetőleg nem keltem fel. Kedvesem szokásos módon készülődött, és mivel látta, hogy nincs bennem hajlandóság semmire, a reggeli kávémat az éjjeliszekrényre tette. Elmentében puszit nyomott az arcomra és közölte, hogy később jön, mert egy kis dolga van.

Mint akiben egy kést forgattak meg úgy ért a felismerés. A szeretőjével találkozik. Mondani akartam neki valamit, de mire megfogalmazódott bennem, már elviharzott. Talán jobb is. Ez a nap ugyanúgy önmarcangolással telt el, mint az előző. Csatangoltam az utcán, mert éreztem, semmi értelmeset nem tudnék alkotni. Megebédeltem egy olcsó étteremben, majd egy kocsmában megittam egy felest. Jól be kellene rúgni, – gondoltam, de elhessegettem a gondolatot. Nem bírom az alkoholt, már ennek a felesnek is éreztem a hatását. Elmúlt öt óra mire hazaértem, de még nem volt otthon. Nem csodálkoztam, hiszen mondta, hogy később fog jönni. Magamban azonban elhatároztam, hogy tiszta vizet öntök a pohárba.

* * *

Most itt állok az ablak előtt és lesem a kedvesemet, amint a villamosról leszállva siet haza. Nézem a magabiztos, boldogságot sugárzó járását. Na igen, neki megvan az oka a boldogságra, hiszen elérte, amire vágyott. És én? Velem mi lesz? Eldob, mint egy rongyot?

Nagyot sóhajtok, ahogy nézem. Végig gondolom egész eddigi kapcsolatunkat. Milyen boldogok voltunk mikor összeköltöztünk! Mennyi közös emlékünk van. Volt – javítom ki magam gondolatban.

Nem tudom elképzelni nélküle az életemet. *Pedig barátocskám, meg kell barátkozni a gondolattal*. A vacsorát csöndben költjük el. Érzem, hogy vibrál körülöttünk a levegő, végül nem bírom tovább és megkérdezem.

– Hol voltál?

– Később akartam elmondani, de ha már így a rákérdeztél – néz rám sugárzó arccal. – A nőgyógyásznál voltam. Állapotos vagyok – mondja valami földöntúli boldogsággal.

– Tudom!

– Tudod? – kérdezi döbbenten. Válasz helyett az asztalra teszem a terhességi tesztet.

– Ez hogy került hozzád?

– Tegnap reggel a fürdőszobában felejtetted.

– Kerestem, de azt hittem kidobtam.

– Magyarázattal tartozol, nem gondolod? Ki a gyerek apja?

– Mi az, hogy ki a gyerek apja? Hát te! Te lökött.

– Nem lehetek a gyerek apja, te is tudod – horkantom egy szuszra. – Megmondta az orvos, hogy nem lehet gyerekem. Vagy már elfelejtetted?

– Nem egészen ezt mondta! – csattan fel. – Azt mondta gyógyszeres kúrára van szükséged és akkor lehet gyereked. Fel is akarta neked írni, de te elutasítottad. Az a nagy férfiúi hiúságod nem engedte.

– Na, látod. Most elismerted, hogy nem tőlem van a gyerek.

– Ki a fészkes fenétől lenne? Azt beismerem, hogy én nem vagyok olyan fafejű, mint te. Felírattam a gyógyszert és három hónapja minden reggel szépen megiszol tíz cseppet a kávéddal együtt.

Nagyon buta képet vághatok, mert csak áll és valami elemi erővel tör ki belőle a kacagás.

– Ó te szamár! Te nagy szamár! Lehet, mégsem kellene ez a poronty, mert, ahogy így elnézlek teljesen alkalmatlan vagy még az apaságra.

Hirtelen megvilágosodott minden, *hiszen akkor mégis én vagyok a gyerek apja? Vagyis, hogy akkor ő mégsem…* Felkapom és pörgetem, csókolom, ölelem.

– Na, na! Vigyázz! Még kinyomod belőlem ezt a kis emberkét – kiáltja nevetve.

Óvatosan teszem le, hiszen tudom: egy kismamára nagyon kell vigyázni.

Nyári vers

Pünkösd hava
Májusi nap kacér mosollyal hív,
s a hónap végén már a nyár köszönt.
Szerelemre gyúlva dobban a szív,
nincs álca, a lélek nem mímel közönyt.

Nyárelő hava
Június köszönt rám mézédes illattal,
még csak ízlelgetem perzselő hőségét.
Kinyílik a nyár tiri-tarka színpada,
s kék bolygó önzetlenül kínálja bőségét.

Szent Jakab hava
Július perzsel, s korty víz a balzsam,
kövér Nap lóg fent az ég peremén.
Tikkasztó napok sorjáznak lassan,
száradva halódik a kiégett rét.

Kisasszonyok hava
Augusztus egének ezer csillagát
nézem, s vígság, mulatság lészen a kincsem.
Még nevetve élvezem a nyár illatát,
de jó az őszi szél, s cibálja már az ingem.

A kenyér íze

Gyerekkoromban a vakációt mindig vidéken töltöttem nagyszüleimnél. Szerettem nagyon ezeket a nyarakat. Valahogy a szabadság érzését adták, pedig mai ésszel visszagondolva semmivel sem voltam szabadabb, mint odahaza a szüleimnél. Sőt állíthatom, hogy nagyszüleim szigorúbban fogtak. De nekem akkor, gyerekfejjel a falu ezer csodát tartogatott, és valami hallatlan felszabadult érzést is. Városi gyerek lévén rácsodálkoztam mindenre, ami a nagyvárosban nem volt. Állatra, növényre egyaránt. Nagyapám végtelen türelemmel magyarázta, melyik növény micsoda, és miként kell gondozni, hogy jó termést hozzon.

A helyi termelőszövetkezetben volt állatgondozó, és amikor elvitt megmutatni az általa felügyelt jószágokat, na annál nagyszerűbb élményt el sem tudtam képzelni.

Falun a beosztás és az előregondolkodás sokkal szükségszerűbb, mint a városban. Odahaza, ha valamit elfeledett anyám, csak leszalajtott a boltba. Falun hiába is küldtek a kicsiny vegyesboltba, mert a kedves eladó néni rám mosolygott és közölte: „Csillagom, hát az nincs minálunk! Meg kell rendelni, és akkor hozatok”.

Számomra az is élmény volt, hogy a kenyeret nem a boltban veszik, bár egy héten kétszer ott is volt friss, de a legtöbben háznál, otthon sütötték a ropogós pékárut. Nagyszüleimnél kedd volt a kenyérsütés napja. Nagyanyám előző nap elővette a fateknőt. Igen csak elcsodálkoztam, mert ilyen szerkezetnek még csak hírét sem hallottam. Az előkészített lisztet a dagasztóteknőbe szitálta, és éjszakára a kemence közelébe rakta, ahogy ő mondta – szokja a konyha melegét. Ezután langyos vízbe áztatta a kovászt. Majd hajában megfőzte a krumplit, és számomra csodálatos gyorsasággal, még forrón lehúzta a héját, megtörte, megsózta és a lisztbe keverte.

Másnap hajnalban kezdődött a kenyérsütés. Mivel ilyet sosem láttam, az csak természetes, hogy én is kipattantam az első szürkületi fényre az ágyból. Azért ilyen korán, mert így is csak délre sült

meg a kenyér. Mire reggelt kukorékolt a kakas, minden készen állt a dagasztáshoz. A dagasztás csak látszólag könnyű. Mikor egy kis fateknőben én is kaptam egy darab kenyértésztát, boldogan nekiláttam a munkának. Azonban a kedvem hamar alábbhagyott, mert igazán emberpróbáló fizikai munka. Hiába kérdeztem nagyanyámat:

– Nagyikám jó lesz már?

– Csináld csak angyalom, mert ez bizony még nem megfelelő.

A legtöbbször persze az lett a vége, hogy elvette tőlem, és ő fejezte be.

A megkelt kovászt langyos vízzel és liszttel kell összedolgozni. Először tíz ujjal markolászva, azután, amikor már látszik, hogy milyen az állaga, ököllel nyomkodva, majd a hüvelykujj és a marok közé fogva, meg-megcsavarva, mindaddig, míg a tészta össze nem áll egy darabba.

A dagasztás végére már nem éreztem a kezemet. Folyt a hátamon és a homlokomon az izzadság. A nagyikám mondta is mindig:

– Akkor jó a tészta, ha a padlás már gyöngyözik. Padlás alatt ő a homlokomat értette.

Ezután a tésztát letakarta és hagyta pihenni, közben felfűtötte a kemencét. Mikor a tészta jól megkelt, nagyjából két-három óra alatt, következett a kiszakítás. A tésztát lisztezett deszkára tette és annyifelé szakította, ahány kenyeret sütni akart. Kerekre formálta és kilisztezett szakajtóra tette, majd letakarta újra pihentetni. Amikor a tészta elkezdett kigömbölyödni, akkor rakta be a forró kemencébe. Azonban a sütésre váró kenyereket, bevetés előtt – így nevezte nagyi amikor a kenyeret a kemencébe helyezte – még megkente, ahogy ő hívta kenyérlakkal. Ez összekevert kecsketejből és tojásból készült, és ettől lett ropogós a kenyér. Majd pedig három vágást ejtett a tején, hogy ne repedjen széjjel sütés közben.

Ahogy visszagondolok arra a mennyei ízű kenyérre, amit nagyanyám sütött, mindig összefut a nyál számban. Azóta sem ettem olyan fenséges ízű kenyeret.

Tizenhárom–tizennégy éves lehettem, mikor egy nyáron a heti kenyérsütés napján, reggel a szomszéd egy cetlit hozott a postáról. Akkoriban nemhogy mobil, de vonalas telefon is csak a postán

volt. Ha valaki telefonált azt a postáskisasszony feljegyezte, és az üzenetet elküldte a címzettnek. Ezen a reggelen a nagyi testvérének rokonsága telefonált. Az üzenetben az állt, hogy az Ilonka néni – így hívták a nagyi testvérét – rosszul lett az éjjel, és kérte értesítsék a nagyit. Az én nagyikám idegesen téblábolt. Ment volna szegény a testvéréhez, de a sok dolog meg itthon várta. Siránkozva mondta:

– Itt a sok tennivaló, kenyérsütési nap van, a háztájit is el kell látni, de hát lehet, most látom utoljára a testvéremet.

– Menjél nyugodtan nagyikám, nem lesz semmi baj – győzködtem.

Végül felülkerekedett benne a testvéri szeretet. Sebtében összepakolt, nekem kiadta a feladatokat, tyúkokat megetetni, disznót ellátni, és már szaladt is, hogy elérje a buszt. Nagyapám huszonnégy órázott, ahogy ő nevezte mikor egy egész nap a gazdaságban volt, mert a jószágokat éjszaka sem hagyták felügyelet nélkül. Én pedig ott maradtam vigyázni a portát. És akkor megfogalmazódott bennem a nagy terv. Meglepem a nagyszüleimet! Megsütöm a heti kenyeret! Hiszen ott van minden, ahogy lenni szokott. A liszt, beletörve a főtt krumpli, letakarva a teknőben a kemencepatkán pihent. Mellette a kovász, és a többi kellék. Szépen előkészítettem hát mindent, ahogy számtalanszor láttam nagyanyámtól, és nekiveselkedtem a munkának. Tudtam mire vállalkoztam, mégis ezerszer elátkoztam magam mire kidagasztottam a kenyértésztát. Mire elkészültem, és olyan lett amilyen nagyanyámnál is szokott lenni, nem éreztem a kezemet. Beletettem a kenyértésztát a szakajtóba, letakartam, hogy megkeljen, és szaladtam, mert el kellett látni jószágokat. Magot szórtam a baromfiknak, tápot a két süldőnek és már inaltam is vissza a konyhába. A kemence már igen csak szórta áldó melegét, én kiszaggattam a megkelt kenyértésztát. Megformáztam és nagyon büszke voltam magamra, mert semmiben sem különbözött attól, amit nagyanyám csinált. Nem feledkeztem megkenni nagyi féle kenyérlakkal, és persze bevagdalni sem. Mikor így megvoltam, zsupsz, mehetett a kemencébe. Innentől már csak várni kellett, hogy megsüljön. Nem is csalatkoztam. Gyönyörű, kerek, aranybarna kenyereket vettem ki a kemencéből, betekertem

fehér vászonkendőbe és eltettem pihenni, ahogy nagyanyám is szokta.

Este hat óra után ért haza nagyapám. Mikor megtudta, hogy mi történt Ilonka nénivel, láttam igen nyugtalan lett. Ennek kézzelfogható jele, hogy a saját főzésű mézes pálinkájából három kupicát is lehajtott. Sőt, nekem is felajánlott egy gyűszűnyit. Azóta tudom, mert erre is ő tanított, mértékkel inni férfiembernek muszáj, de tudni kell, hogy hol a határ.

Nem sokkal sötétedés előtt hazaért nagyanyám. Láthatólag megkönnyebbülve ült le a konyhába és szinte egyszuszra mondta, hogy szerencsére a testvére sokkal jobban van, bár nagy volt a baj. De az orvos szerint akár már a jövő héten hazaengedhetik.

– Hanem ám te gyerek, elláttad-e a jószágot? – kérdezte nagyanyám.

– Reggel igen, az esti etetésre még nem volt időm.

Nem szólt semmit, de láttam nem tetszik neki, hogy csak a munka felét végeztem el.

– Na megyek, megetetem őket – mondta nem kis bosszúsággal a hangjában. – Aztán a kenyérsütést megejtem holnap – tette hozzá.

– Azt ugyan nem kell – feleltem büszkén. – Megsütöttem a kenyereket.

– Mit csináltál? – fordult vissza az ajtóból. De erre már nagyapám is felkapta a fejét.

– Te megsütötted a kenyeret?

– Igen! – válaszoltam és a fehér vászonba tekert dagadó halmokra mutattam.

– Szűz Máriám, te gyerek! – nevette el magát. – Te tényleg megsütötted a kenyeret! – azzal egyenként az asztalra tette a csomagokat és óvatosan elkezdte kibugyolálni.

– Az áldóját! – rikkantott nagyapám mikor meglátta az aranybarnára sült friss vekniket.

– Kóstoljuk meg – javasoltam. Nagyanyám kést vett elő és mosolyogva megszegte a kenyeret. Hersegett a kenyér, ahogy szelt három szeletet. Kiosztotta és én áhítattal haraptam bele az általam sütött friss, ropogós kenyérbe. De a mosoly azonnal lehervadt a számon. Néztem nagyszüleimet és meglepettem láttam az ő arcuk-

ra is furcsa vonások ültek ki. Éreztem, hogy valami nagy hibát követtem el. Nagyanyám szája lassan mosolyra görbült majd hangosan nevetni kezdett.

– Te gyerek! Ebbe nem tettél sót.

Csak álltam ott leforrázva, majd látva, hogy nagyapám is nevetni kezdett, én is furcsa megkámpicsorodott mosolyra húztam a számat. Végül mindhárman úgy nevettünk, hogy a könnyünk is kicsordult.

Molnár József (farao)

Megfakult

Hogy az ember miért ragaszkodik a megszokássá
vált megszokások görcsölt, még kibogozhatatlan
szálaihoz, mikor már fenyegetően viszi a temetői
szél is, s a könnyű falevélként le –, s föl tántorgó
gyászkeretes életében sosemvolt erejét igyekszik
visszalátni egy totálképes, nagyfelbontású cél-
keresztben, valahol fent, vagy feljebb, a kilátás-
talanság kilátóján túl, ahol már nyűg-évei egyre
sűrűbben megcsapolják a kifehéredett gyógyszer-
függő-hintába lepedőzött testet, ki már a sziklák
szakadékai fölött függő ringó-ágyán dadogni sem
mer, mert örökös rettegésében maga alatt tartja a
székrekedését is, s a nyitott ablakon beköszöntő
ismeretlen egyenletben a zárójelentés kő-hideg
számai, mint lottósorsolás tárgynyereményei
gurulnak át benne, az egykor volt tágas téren, ki
szétcincált ákom-álom hajóját keresve szédülten
kóválygog a sosemvolt jelen kikötőiben hagyva, s a
többezer voltos feledésben, mit egy gombnyomással
elérnek, hátrahagyva egy üveggömböt, hol porrá
őrölten a végeredmény megpihen, a végtelen
halál-lő-réseken a kiollózott régi fényeket egy
mára már megfakult fényképen nézi.

A megrogyott elmén túl

Már én is repülnék, akár a gondolataim, de már
a mindenek feletti szerepet is átadnám a kórházi
ágy forró ölelésében fekvő Édesanyámnak, ki-ki tudja
már hányadik életmentő műtétére vár, hogy

megálljt parancsoljanak végre a szenvedésnek,
a mindig kiújuló örökös rettegésnek...Csak
néz nyitott szemmel a hátamögött hagyott
élet kibogozhatatlan szálai közt vergődő
életére, csak próbálja megfejteni a még
számára is megfejthetetlen feladványok közé
szorított talányokat, csak kiutat keres a szűkké
vált labirintusból, ahová kétségbeesett
szülei zárták, születése óta, s ahonnét azóta
sem tud kiszabadulni. Most itt van az újabb e-
sély, s a számtalanul átgondolt variációk közül
a legfényesebbet fogja majd választani, ha
nem választott volna már – tudom. „Most szívte-
lennek tűnik a perc is, amint a síri csendből szó-
lok, de döntésem véglegesítve-hitelesen szerető
pecsétjeitekre vár, ne haragudjatok, ha már
elmennék innen, hol annyian, s annyiszor dédelgető
kék egetek között voltam, hol annyian, s annyiszor
hívtatok vissza... Most mennem kell, ne várjatok
vissza, ne hívjatok vissza, hívjátok az Angyalt, ki
eddig vigyázott rám, ki lejegyzett rólam mindent, s
most benyújtották a számlát; Majd látjátok a távozó
Fényem, majd áthaladok egy réten, majd integetek
serényen...” S amint ott fekszik az ágyon, a
forró, még ki nem hűlt ágyon, hol mozdulatlanul
alszik, nyitott szeme tükrében még tollászkodik
az élet, hogy várja az új életrementő műtétet, a
múlt álarcait levető emlékek megrohamozzák, s a
mi fog történni velem? kérdéseivel összeütköznek...
Megrogyott elmével elézuhan az eseményeknek.

Molnár Szilvia *(aphrodite)*

Zárvány

Bársony-kék fodrokra reggel
Aranyos gombokat ölt a Nyár-lány.
Lenge a szél, kedve vitorlát hergel,
Aki ma rest, parton maradva járkál -
Tikkad a béka is, árnyékot nem lel.
Ont ezer örömöt a magyar Márvány,
Napjaid emléke langy-puha zárvány.

Fagyott fák alatt

Sziszegő, csalfa vidéken jársz,
ágon sanda dér dorombol,
vigyázz, mikor alatta vársz,
vad módjára nyakadba kóstol.

Nagy Csaba Attila (Attila61)

Nem jár...

Hadd öleljelek, engedd még,
éljünk meg újabb szép mesét.
Semmit sem adtam, maradtam.

Láncokat téptem, nem értem.
Kivet magából a világ,
hiába nyílt a sok virág.

Falamat ma fejbe verem,
forog a természet velem.
Nem jár már nekem szerelem.

álomba ringat...

álomba ringat magányos szobám csendje,
fátyol alatt szerelmem bársonyos teste,
pillám lecsukva, hallom kedvenc dalomat,
rózsaszín köd fedi a rosszabb napokat,
rég volt ily sötét égbolt, ennyi jut nekem,
szerelem , boldogság, félelem, kegyelem,
lennék társad, de nem ez az élet rendje,
álomba ringat magányos szobám csendje...

Tudom szeretlek

Múltamba hulltam, de tudom szeretlek,
feltúrnék érted dombokat, hegyeket.
Verd bilincsbe bolond, érző szívemet,
szeretném vérrel rávésni szép szemed.

Érdemes…

Érdemes megállni, mindjárt odaérek,
lejárhat lassan az evilági bérlet.
Miként is éltem, mérleget vonok,
eltelt majd ötven év, tanulás és dolog.
Voltam rossz és jó, esett rám eső és hó,
hátamra Nap tűzött, volt, hogy rendőr űzött.
Vétkeztem is sokat, majd lettem áldozat,
sorsom remélem nem pokoli kárhozat.
Előre nem tudom merre vezet utam,
bírám majd te leszel, irgalmazz, ó Uram!

tündérmese

...egy tündérmese, kezemben kezed
huncut mosollyal simogat szemed,
tested megremeg ujjaim játéka után
hangod finom selyemként borul rám,
aztán összefonódik az éj csendjével,
bújom hozzád, finom bőrödet érzem,
pillád csukódik, csókom arcodon terül,
álommá szenderül, ami már nem hevül,
várom a hajnalt...

Fohász

Erősíts meg Hitemben Uram!
Nem magamnak kérek, én annyit nem érek,
barátomat vigyázd, ki egész életében húzta az igát.
Jó ember, segít másokon, ki a bajtól el nem oson,
kiállt az igazért, a gyengét karolta, most betegágyán fekszik, kórtól tiporva.
(Tudom tetted már, az a beteg nyár,
könyörögtem és Te adtál, belőlem embert faragtál.)
Hallod fohászom tudom, fogd meg kezét a göröngyös úton,
sokan tanulnák tőle a jót és szépet, segíts hát! Kérlek!
Erősíts meg Hitemben Uram!

Nagy Gabriella (blue)

Kavargó érzések

Most kavarog bennem
a szürkére festett világ,
ahogy képzeletem,
mint az óra körbejár.
Napsugár ezer arcát mutatja
fénye égboltot ragyogja
fák levelén árnyék csillan
ezüst-gyöngye járdán koppan.
Álmodom a sziklás hegyeket
a végtelennek tűnő perceket,
míg várok rád, és csókod ízére
ölelésed vágy-tengerére.
Most kavarog bennem
a szürkére festett világ
sápadt fénynél alszik
a koszorúba font holdsugár.

Nagy Ilona (pirospipacs)

Fontos voltál...

Mondd...!
Mikor ér véget a múlt,
s hol kezdődik a jelen...
mert a tegnap még bennem él,
s a holnapot nem lelem.

Mondd...!
Merre tűnik el a fény,
mely áttör az ablakon...
s fukszia színű hajnalon,
meglapul az ágyamon.

Mondd...!
Hová lett a tiszta víz,
mi csermelyként tovafolyt...
csak néhány kavicsot hagyott,
melyet az ár elsodort.

Mondd...!
Mikor ér véget a múlt,
s hol kezdődik a jelen...
mert a tegnap még bennem él,
túl fontos voltál... nekem.

Jégvirág

Bezárta bimbóit hangtalan,
csillogott fehéren, hamvasan,
nem volt illatos, kábító...
csak gyolcsfehér, mint a hó.

Vakított mint a gleccserek,
egyre nőtt, mint a kisgyerek,
megrajzolt apró bokrokat,
csipkézett álomszép fodrokat.

Gyengéden nyitotta szirmait,
üvegre karcolva titkait...
leolvadt némán, csendesen,
s eltűnt a téllel... teljesen.

Ha egyszer mégis visszatér,
megismered, mert cinkfehér,
nem volt más, csak egy jégvirág,
de benne volt a fél világ.

Elengedtelek...

Elengedtelek...
mint fényt a csillagok,
s nem tudlak követni, mert erőm elhagyott.
Úgy engedtelek el...
mint csend a sóhajom,
könnyekbe fojtottan, tűzpiros hajnalon.

Elengedtelek...
mint ma a tegnapot,
tulipán a szirmát, mit porba hullatott.
Úgy engedtelek el...
mint levele a fát,
alája terítve szeretet paplanát.

Elengedtelek...
mint árnyék a Napot,
nehogy eltakarja, inkább utat hagyott.
Úgy engedtelek el...
mint csodás pillanat,
magamba zárva, mint ládikát a lakat.

Elengedtelek...
mint éjszakát a csend,
hogy elgurult gyöngyként csillogjon a rend.
Kérlek hát ne félj...!
van még ki Rád vigyáz,
hiszen csak én engedtelek el... senki más.

Csak perceket lophattam...

Megint, csak perceket lophattam a nyárból...
úgy hagyott itt most is, mint eső a cseppeket,
újra fázni félek... a lucskos, őszi sártól,
ha nem találom benne szerető kezed.

Lásd, mellettem is csak elosont az élet,
mint sunyi tolvajok a sötét, szűk utakon,
s mire rádöbbentem, már rég nincsenek fények,
csak az ősz kopog be ködrejtett ablakon.

Kócsagfehér felhők intenek most búcsút,
és bokron átlopódzó, bujkáló sugarak,
eszembe juttatják, mi nem volt... s ami elmúlt,
s lassan köröttem is mállanak a falak...

Nemes István (Metellica)

Az álmom te voltál

Álmom volt ma este, egy gyönyörű táj,
rét, hűs patak, egy tó, erdőszéli ház,
sétáltál a parton, lépted csupa báj,
rád nézek, s tekinteted megbabonáz.

Átölellek, ajkad mint nyíló virág
várja, hogy megporozza méz ízű csók.
Megborzongok. Oly régóta vágytam rád,
nektárod hűs ízétől enyhül a szomj.

Tested puha, bársony gyepszőnyegére,
fáradtan lehajtom fejem. Gyengéden
simogatlak, és örömtől remegve

eggyé válunk vad szenvedély hevében.
Ezt az érzést élném meg minden este.
ÖRÖKKÉ! Várva a megváltó véget.

Vágyódás

Szeretném bebarangolni a tested,
Felfedezni minden rejtett zegzugát,
Őrülten kívánni, s várni az estét,
Csókolni meredő hegyvonulatát.
Tintafoltfolyamként hajad szétterül,
Rétillatát magamba szívom mélyen,
Hűsítő forrásából szomjam enyhül,
Patak csörgedezik lomberdőd mélyén.
Vágytól felajzott barlangod mélye vár,
Kíváncsi énem lassan belé hatol,
Forró, vad szenvedéllyel magába zár,
Fogva tartasz, nem engedsz el magadtól.
Eggyé leszünk, s talán megfogant a mag,
És génjeink örökké megmaradnak.

A felragyogó múlt

Csábító mosollyal köszönt rám a múlt,
kacér szemében vadul izzik a vágy,
szunnyadó vulkántüzem most lángra gyúlt
forrón éget, mar a szerelemláng.

Szeretném őrizni álmod minden éjjel,
méz ízű csókod nyelvemen érezni,
ölelni tested forrón, szenvedéllyel,
minden este veled vadul vétkezni.

Ősz van. Arcomra mély barázdaredőt
szántott félévszázad bánata, búja,
deresre festi hajam már az idő.

Átélem a múltat, most hogy vagy újra,
borús, szürke életembe, tündöklő
napsugárfényed ismét nyarat hozza.

nemtom

Cukorfalat

A férfi gondterhelten nézegeti magát a tükörben. Nem és nem, ebben már nem lehet emberek közé menni. Nincs mese, új kabátot kell csináltatnom.

A ragyogó napsütésben kilép az utcára.

Milyen előrelátó! gondolhatná az ember, de nem, neki ez a munkaruhája. A kabát, a hosszú fekete kabát, belül sok-sok zsebbel. Egyre csüggedettebben járja az üzleteket. Nyáron hosszú kabát, sok-sok zsebbel – ilyen nincs.

Az előzőt egy kollégájától örökölte, amikor az bevonult a börtönbe. De az a kabát már tönkrement a kemény munkával eltöltött évek során. Hát persze, munkaruha! Akkor irány a munkaruházati szaküzlet.

– Jó napot kívánok, miben segíthetek?

– Speciális nyári télikabát kellene – rebegte.

– Uram, mi ebben a speciális?

– A bélésébe szeretnék vagy harminc zsebet.

– Milyen színben parancsolja?

– Hagyományos feketét szeretnék.

– Ezt tessék megpróbálni.

– Köszönöm, ez pont jó rám, megveszem.

– Uram, ha ajánlhatnék az egyik oldalra, a zsebek fölé, egy cukormentes matricát?

– Igen, kérném.

A férfi elégedetten lép ki az üzletből új kabátjában. Már csak egy apróság hiányzik, hogy munkába mehessen. Az édesség. Megveszi. Harminc nyalóka, ebből a fele cukormentes. Fontos az egészséges életmód. Vigyázni kell az ifjúságra.

Most már határozott léptekkel indul a gimnázium felé. Mindjárt kicsöngetnek.

Megáll a kapu előtt, és széttárja a kabátja szárnyait. A nyalókák szépen elrendezve kandikálnak ki a zsebéből, ahogy egy pedáns szatírhoz illik.

A diáklányok futó pillantást vetnek rá, majd közönyösen továbbmennek. Nagy sokára az egyik végigméri, és lekicsinylőn beszól:

– Nem a ruha teszi az embert.

Németh Zsuzsanna (Lukrécia)

Első nap

A férfi egy padon ülve, csukott szemmel élvezte a kora őszi napsütést. Egy pillanatra hagyta magát elfeledkezni a keserű valóságról, és elmerült a kellemesen nosztalgikus hangulatban. Szeptember első napja volt. Valaha ezt a napot szerette a legjobban az évben, szinte már babonás makacssággal szerencsét hozó napnak tartotta. Új tanév, régi és új tanulók, kollégák, az ismerős zsibongás a folyosókon, a kávéillat a tanáriban...

Mélyet sóhajtott, és szemét kinyitva kényszerítette magát, hogy visszatérjen a valóságba. A szemközti padon három fiatal beszélgetett. Látszott rajtuk, hogy gólyák, most ismerkednek egymással. Két fiú volt, és egy lány.

– Én egy kicsit félek a matektól. Tudjátok, két éve érettségiztem, azóta sokat felejtettem a gimis anyagból – mesélte éppen a magasabbik fiú.

– Én nagyon szeretem a matekot. Várom már az első órát, kíváncsi vagyok, milyen tanárt kapunk. Ha gondolod, szívesen segítek, ha jól látom, ugyanabba a csoportba kerültünk – válaszolt mosolyogva a szőke lány.

A férfi szíve megremegett, ahogy lopva ránézett. Az ő kislánya is ennyi idős lehet. Vajon hogy nézhet most ki? Több, mint tíz éve, a válás óta nem látta. Az emlékezetében még mindig szőke copfos kislányként él, aki kacagva mászik az ölébe. Sokszor eltűnődött már, hogy mit mesélhetett róla a felesége. Talán azt, hogy összeállt egy másik nővel? Vagy hogy meghalt? Mindegy. A valóságnál bármilyen légből kapott történet jobb. Elsüllyedt volna szégyenében, ha a lánya megtudta volna az igazat. Persze az is lehet, hogy a felesége azóta összeállt valakivel, és a lány immár azt a férfit tekinti apjának.

Ismét becsukta a szemét, és sóhajtva hátrahajtotta a fejét a padon. Ritkán engedte meg magának azt a luxust, hogy a múltjára gondoljon. Túl fájdalmas volt. De most eszébe jutott Kriszti kisis-

kolásként. Együtt mentek vásárolni, együtt kötötték be a könyveket. Maga előtt látta a lányát kis elsősként, az első napon, ahogy kézen fogva sétálnak az iskola felé. Komolyan, felnőttesen lépett be az osztályba, hátán a táskája, kezében a sonkás sajtos szendvicset rejtő uzsonnás csomag. Délután pedig csillogó szemekkel szaladt ki az iskola kapuján, és kijelentette, hogy ha nagy lesz, tanító néni szeretne lenni.

Aztán sorra eszébe jutottak az ő első napjai is. Ahogy megismerkedik egy új osztállyal. ...ahogy fellép a katedrára... a sok érdeklődő, tudásra éhes szempár. Később már fáradtak, figyelmetlenek, többen lemaradnak. Azonban az első napon mindenki tiszta lappal indul! Aki előző évben még bukdácsolt, az az első szeptemberi napon kipihenten, buzgón figyel, jegyzetel, megfogadva, hogy idén bizony nem fogja elveszíteni a fonalat és minden órára készülni fog. A kollégák is nyugodtabbak, türelmesebbek még ilyenkor.

A férfi halványan elmosolyodott, ahogy eszébe jutott néhány egykori kollégája. Vajon mi lehet velük? Ha most találkoznának, vajon megismernék őt? Dehogy ismernék. Az utcán töltött évek megváltoztatták a külsejét. Becslése szerint legalább húsz évvel tűnhetett idősebbnek a valódi koránál.

Fáradtan kinyitotta a szemét, és a szemközti padra nézett. A két fiú már elindult vissza az egyetem felé. A lány a kezében tartotta a szalvétába csomagolt szendvicsét, de nem harapott bele. Az egyik fiú visszafordult.

– Kriszta, nem jössz? Lekéssük az előadást! Még előtte meg akartuk nézni a tesitermet.

– Nézzétek csak, majd jövök én is! Előadáson találkozunk!

A férfi legnagyobb döbbenetére a lány megállt előtte. Vérvörös arccal, egyik lábáról a másikra állva, zavartan nyújtotta át a szendvicset.

– Remélem nem sértem meg, de el tetszik fogadni? Sonkás sajtos.

A férfinak torkára forrt a szó, ahogy a félelmetesen ismerős szempárba nézett. Némán elvette a szendvicset, arcán egy könnycsepp folyt végig. Mire újra felnézett, a lány már eltűnt. Megbabonázva meredt a kezében tartott szendvicsre.

Lehetséges lenne? Szerencsét hozó első nap? Lassan elmosolyodott, és komótosan bontogatni kezdte a szalvétát.

Mázli

A nő komoran meredt a mélybe, miközben lassan belélegezte a jeges Duna illatát. Úgy érezte, beszél hozzá a folyó.

– Gyere csak, bátran. Én megoldom minden problémádat!

Fázósan összehúzta magán a kabátját. Körbenézett, de sehol nem látott egy teremtett lelket sem. Január első napja volt, még mindenki másnaposan fekszik otthon. És különben is, ha meglátná valaki; kinek mi köze hozzá, hogy ő kivel beszélget? Ha egy folyóval, hát azzal. Az önmagával folytatott rövid eszmecserétől kissé megnyugodva válaszolt a Dunának.

– Várj még. Gondolkodnom kell.

– Ne gondolkodj. Tudom, hogy már döntöttél, különben nem lennél itt.

– Nem tudsz te rólam semmit.

– Azt hiszed, nem ismerlek? Nagyon tévedsz. Tudom, hogy többször nézegettél már engem sóvárogva. De akkor még volt kivel beszélned, ezért nem hallottál, pedig már akkor is szóltam hozzád. Tudod, engem csak az hall, aki már régóta nem beszélt emberekkel. Kihez szóltál utoljára?

A nő ezen elgondolkodott. Aztán diadalmasan kibökte:

– Pár napja a boltban köszöntem a pénztárosnőnek!

– Ne játssz velem, tudod, mire gondolok. Mikor beszélgettél utoljára olyan emberrel, aki ismer?

A nő nem válaszolt. Tudta a választ, de még magának sem merte bevallani: több, mint egy éve. A férje egy fél éve hagyta el, de már rég nem szóltak egymáshoz. Akkoriban veszítette el a munkáját is. Barátai egyáltalán nem voltak, a családja meg... azt inkább hagyjuk.

– Mit érdekel az téged? Te csak egy folyó vagy – válaszolt a Dunának dühösen.

– És az egyetlen lény, akivel momentán beszélgetni tudsz.

– Miért vagy ilyen gúnyos? Egyáltalán mi közöd hozzám?

– Semmi, csak érdekel, ki akar már megint belém ugrani. Tudod, elég vegyes itt a társaság. Szerelmi bánat, depresszió, pénzügyi gondok, drogos mámor...régóta várok már valakire, akivel kellemesen lehet társalogni. Tudod, mióta folyok én itt? Van fogalmad róla, hogy mennyire unatkozom? - fakadt ki a folyó dühösen.

– Ne haragudj, erre még soha nem gondoltam. De nem baj, ha várok még egy kicsit?

– Kérlek, én igazán ráérek. Jobb is, ha alaposan átgondolod. Tudod, hányan vannak itt, akik megbánták amikor már késő volt? Borzasztóan unom már a siránkozásaikat hallgatni.

– Én biztos vagyok benne, csak nem szeretném elsietni.

A nő némán nézte a Dunát. Most félelmetesen gyorsnak tűnt a sodrása. Világ életében félt a víztől- úszni is csak alig tudott- most mégis úgy csábítja a folyó. De tényleg beszél hozzá, vagy csak képzelődik? Tulajdonképpen mindegy is. A folyó úgy látszik, megunta a várakozást, mert ismét megszólalt.

– Na jól van, segítek. Gondold át, hogy miért akarsz meghalni.

– Ez könnyű kérdés. A férjem elhagyott.

– Szomorú, de rengeteg nővel megesik. Mi van még?

– Elveszítettem a kisbabámat. Még meg sem született, amikor már el kellett tőle búcsúznom!

– Őszinte részvétem, de csak ismételni tudom magamat. Ez sajnos rengeteg nővel megesik.

– Várj, még nincs vége. Úgy történt, hogy még terhes voltam, amikor a férjem elhagyott. Aztán elveszítettem a kisbabámat, akire olyan régóta vártam...és aztán a munkahelyemről is kirúgtak.

– Akkor mire vársz? Tudod, miért vagy itt. Tudod, miért hallasz engem. Gyere!- kiabált rá a folyó sürgetően.

A nő egy kicsit habozott, aztán kibökte, amitől tartott:

– Fájni fog?

– Igen. Nagyon hideg vagyok, de emiatt gyorsan fog menni, ne félj. Gyere már! Ugorj!

A nő a híd korlátját kezdte vizslatni, amibe éppen kapaszkodott. Hol másszon át? Már éppen átlendítette az egyik lábát, amikor a bokájánál hangos szuszogásra lett figyelmes. Ijedten fordult vissza.

A lábánál egy foltos, keverék kutya állt farokcsóválva. A szája nyitva volt, mintha nevetne. Boldogan vakkantott egyet, és finoman meghúzta a nő nadrágszárát. A nő önkéntelenül is rámosolygott a kutyára és simogatásra nyújtotta a kezét. A kutya gazdája, egy kocogáshoz öltözött férfi kifulladva állt meg mellettük.

– Remélem, nem ijesztette meg.

– Dehogy, nagyon szeretem a kutyákat. Mi a neve? – kérdezte még mindig a megmentőjét simogatva.

– Mázli.

A nőt furcsa nyugalom szállta meg, ahogy felegyenesedett, és hátat fordított a korlátnak. Ahogy a férfival beszélgetve lassan lesétáltak a hídról, még visszanézett a Dunára. Az némán hömpölygött alattuk.

Gyöngymadarak

A vásári forgatag nyüzsgését hirtelen felharsanó trombitaszó szakította félbe. A hevenyészve felállított színpadon lassan összeállt a zenekar, és karácsonyi dalokat kezdtek játszani.

Az ősz hajú asszony egy bódé mellől figyelte őket mosolyogva. Tetszett neki a zenekar. Igaz, a magyar nótát kedvelte igazán – de most mégis jó volt itt állni; a hátát kellemesen melegítette a sültkolbászos bódéból áradó meleg, és igazán hangulatos volt ez a muzsika is. Szemét behunyva mélyen belélegezte a levegőben terjedő isteni illatokat. Forralt bor, kolbász, kalács... az asszony nagyot sóhajtott. Lassan elszakadt a zenekartól, és elindult a bódék mentén.

Eleinte a tömeggel sodródott, aztán már célirányosan haladt. Tudta jól, hogy amiket itt árulnak, azt ő nem tudja megfizetni. Nem is ezért jött. Hanem ötleteket gyűjteni. Karácsony estéjén szép ajándékkal szeretett volna kedveskedni a lányának és az unokájának. Egy percig sem voltak illúziói az árakkal kapcsolatban, és tudta, hogy a lánya nem is várja el tőle a drága ajándékot. „Csak

magadat hozd, anyu, nekünk az a legnagyobb ajándék" – mondta mindig, ha az asszony puhatolózva rákérdezett, hogy minek örülnének.

A bódék valóságos kis utcácskákat alkottak a téren. Volt olyan pult, ahol nem is lehetett látni a portékát, olyan sokan nézelődtek előtte. Az asszony tüzetesen megnézett mindent. Az árusok felajánlott segítségét szabadkozva hárította el: „Csak nézelődök" Volt itt minden: kovácsolt vas, szőrme, cserép. Aztán illatos szappanok, gyertyák. Minden kézzel készítve.

Az asszonynak megdobbant a szíve, ahogy elérte a következő utcácskát. Ez érdekelte őt igazán: gyöngy ékszerek, gyöngyökkel kivarrt ruhák, táskák borították a pultokat, és a bódék előtt álló állványokat. Az asszony óvatosan a kezébe vette a holmikat; igazán szép, minőségi anyagból varrták őket. Már látta is maga előtt a szabásmintát. Egyáltalán nem nehéz ezeket a dolgokat megvarrnimár persze ha van miből. Világéletében szeretett kézimunkázni.

Ahogy nézelődött, hirtelen úgy érezte, figyelik. Megfordult, és egyenesen a szemközti pult mögött álló férfi szemébe nézett. Volt valami furcsa ebben a kis bódéban. Az emberek úgy mentek el előtte, mintha észre sem vették volna. Pedig gyönyörű dolgok voltak kirakva a pultra: hímzett kelmék, és gyöngyök. Furcsa, hogy eddig nem vette észre, pedig azon a soron egyszer már végig ment. Az árus mosolygós tekintetének engedelmeskedve az asszony odasétált a bódéhoz.

– Jó estét. Javasolhatom ezt itt?– kérdezte a férfi, miközben egy csomag gyöngyöt rakott az asszony elé. Ő felvette, és a fény felé tartotta a kis csomagot. Ilyen szép gyöngyöt még soha nem látott- és ha az árcédulának hinni lehet, egyáltalán nem volt drága. Ezt talán megengedheti magának, gondolta. Gondolatban máris tervezni kezdte, hogy milyen fülbevalókat fog belőle készíteni.

– Köszönöm, nagyon szép. Fülbevalóhoz való akasztója is van?

– Igen, egy csomagban két pár van.

Az asszony gyorsan gondolkodott. Annyi pénze éppen van, hogy megvegye a csomag gyöngyöt, és az akasztókat, és akkor két

pár fülbevalót tud készíteni- egyet a lányának, egyet az unokájának. Már előre örült, hogy alkothat. Az csak hab a tortán, hogy a lányok örülnek is neki. Elővette a pénztárcáját, és kifizette a két kis csomagot. Az árus gyors mozdulatokkal papírtasakba csomagolta a portékát, majd átvette a pénzt. Mosolyogva nézett az asszonyra.

– Az a legnagyobb ajándék, ha az embernek megadatott az alkotás képessége. Biztos vagyok benne, hogy nagyon szép fülbevalókat tetszik majd készíteni. Boldog karácsonyt kívánok.

Az asszony zsákmányával a kezében, mosolyogva sétált tovább. Észre sem vette, hogy megkerülte a teret: ismét a zenekar előtt állt. Itt erősebb volt a világítás, ezért felbontotta a kis csomagot, hogy gyönyörködhessen egy kicsit a frissen vásárolt gyöngyökben. Ahogy azonban belenézett a papírtasakba, kis híján felkiáltott a döbbenettől: abban vagy öt csomag gyönyörű, egymáshoz illő gyöngy volt különböző akasztók, zsinórok és csatok társaságában. Visszafordult, hogy szóljon, tévedés történt; de nem találta meg a bódét. Eltévedtem volna? Nem, biztos vagyok benne, hogy itt voltgondolta ijedten. Keresztbe- kasul körbejárta a teret, de a kedves árust a gyönyörű portékájával együtt mintha a föld nyelte volna el.

– Nagyi, ez csodaszép! Nagyon, nagyon köszönöm!

– Nahát anyu, hogy te ilyet is tudsz! Ez a gyönyörű, páva formájú bross... és ez a nyaklánc!

– Nézzétek, a fülbevalóm is madár alakú. És milyen szépen csillog!

Az asszony büszkén mosolyogva figyelte a kis családot. Az ajándékba kapott gyöngyökből egy egész ékszerkollekció kitelt, és ki tudja milyen indíttatásból, mindre madarat mintázott. Unokája izgatottan rendezgette az asztalon az ékszereket.

– Egy egész fészeknyi gyöngymadarunk van! Nagyi, megtanítasz engem is?

– Nagyon szívesen. Elkészíteni legalább akkora öröm, mint viselni őket. – mondta, ahogy eszébe jutottak az árus szavai: a legnagyobb ajándék az alkotás képessége.

Az asszony mosolyogva figyelte a gyöngyökkel ügyködő unokáját. Ezen az estén maradéktalanul boldog volt. Az asztalon, a gyertyák fényében pedig ott csillogtak a gyöngymadarak.

Nyolcas József *(estelente)*

Körúti rondó

Volt az a szent csók hajnala, volt az a vágyott pillanat.
A házak völgynyi árnya közt egy vékony fénysugár eredt,
és a felsepert körútról – szűk villamossínek felett,
távoli tompán, álmosan – útjaiból kélt forgatag
új hada szállt fel messzire, míg idelenn rád várt a Nap.
Láttalak lépted mosolyán, s blúzod rám nevetett.
Volt az a szent csók hajnala, volt az a vágyott pillanat.

Kéken, az aszfalt lombjain, ablakok égszín csillaga
pályáján érkezett buszunk. Szusszant, míg találtunk helyet
– burokként egymással szemben – s a még bújó szavak helyett
lent a cipők víg orrai súgtak el izzó vágyakat.
Volt az a szent csók hajnala, volt az a vágyott pillanat.

Nézz a Napra!

nézz a Napra
milliárdnyi-milliárdnyi
szent sugár
indul útra ott
át a semmi húrjain
át az ívelő idők fagyán
végtelenbe hullva rója
végzetét

küldetés mi
két szemedben
fénye csillan

Péter Erika *(Eroica)*

Tegnapi sziluett

Óriás árnyékká
nőttem a falon,
amorf madarakká
torzultak a tárgyak,
rám ült a sötét
minden árnyalata

– a csönd a halál közeli rokona –

a néma hangok mindig
feketében járnak,
ezért hát beszélek,
hogy emlékezzem,
lebegek az emlékekben,
meggyászolva azt,
ki még én voltam
és aki nem lettem,
így bizonyítom be nektek,
hogy élek,

időnként az árnyak felé nézek,
s közéjük sorolom magam.

Roráté

Szárnyas meghívóit
küldi a harang;
ébredeznek apró,
lehunyt szemű házak,
hajnalt köszöntenek
angyali misék,
imbolyognak álmos,
ünnepélyes árnyak,
tétova léptektől
moccan a vidék.

Idősek szökkennek ki
hűlt ágyaikból,
hogy gyertyák lángjánál
melegedjenek,
a templomban együtt van
család, s hajléktalan
– mint hajdan a próféták –
várják a Gyermeket.

S megtelik a szent ház
könyörgő szívekkel,
nincs zsivaj, sem reklám,
sem vásárlási láz,
telítődik lelkük
fénnyel, szeretettel,
mindenki jobb máért
s holnapért mond imát.

Megfagyott emlék

Szecessziós ékszer
a várandós faág,
bimbója Tiffany-
tükörbe fagyott,
pár napos tavaszát
jégbe zárva őrzi,
opálcseppbe rejtve
a boldog tegnapot.

Krétával körberajzolt

Körvonal, ahonnan
elvitték az Embert,
árnyéka nincs többé,
de szelleme ragyog,

ő lett bűneinknek
igazmondó tükre,
amit halálakor
örökül hagyott.

Piró M. Péter (piroman)

Velem vagy

Már selyembe öltözött
fellegek terítenek
estebédre kis ködöt,
még a déli domb meleg.
Vé alakba' vadludak
húznak el, ...velük megyek.

Fűbe fekve reptetem
őszi fénybe álmomat.

Bús idő a múltamon,
ám a csendes alkonyat
lángokat szakít nekem,
tűzvirágokat kerít,
nézi majd lehunyt szemem,
s karjaidba átsegít.

Menj, de ne szólalj

A zord időkre várván
takartalak be hóval,
ha új tavaszra várnál,
menj, de ne szólalj.

Az úton ott a kincsed,
s a rest idő a tolvaj,
ha kell ma is keresned,
menj, de ne szólalj.

Te álmodozva ébren,
meg én a néma gond/dal,
ha tűz lehetsz a szélben,
menj, de ne szólalj.

Ha rád eső esik majd,
vihar morog, hogy: – Ó, jaj!
Ne félj, a könny se bánthat
már..., se a sóhaj.

Enyhe idős szonett

Te vagy ma még a fény az őszi égen,
a fán akadt levél, ha szélbe libben,
lehullva írt dalom, rövid mesém,
a zöld idők imája és
szelíd zeném.

A nyár után repülni, ebbe" hittem,
– de lombkupacba söpri majd az Isten,
ki nem jutott a templomán elé –
nos, így... Ne szólj, maradt elég
aranyra réz.

Ha macskaborzoló sötétben ébredsz,
feküdj le újra és öleld a szépet,
lehet, hogy az nem is kevés,
...nem is nehéz.

Örök legyél, ha véget érne minden,
ne bánts nagyon, ha bronzra vált a szívem,
ne szíts vihart, te enyhe tél:
csak az legyél.

Cseresznyés szonett

Reménytelen szakad, s ha végzett,
szitál tovább, olyan serényen,
hogy elborulni kész a lélek,
pedig ma langy időt reméltem.

Habár... van egy kevéske május otthon,
marad, ha tiszta víz az ablak,
helyén a spájzban, ott a polcon,
lehet csak ez, mi megmaradhat.

A négy üveg cseresznye lekvár,
eszembe juttat édesen majd,
milyen derűs az ég, ha nyár vár,

hisz érti mind a titkainkat,
hogy én jöhettem és te vártál,
cseresznye íz, cseresznye illat...

Őszi/kék szonett

(Kajuk Gyulának)

Hej, Tesóm... a lomb nehéz a fán,
hull a szép, a jó, a sors szakad,
– míg padod felén a hely szabad –,
száll a dér, s gereblye kell ma már.

Dús halomba húzva súg a nyár,
bár borod kevés, de itt a korty,
s egy törött bagó a sufniból
nézi azt, mi még gyufára vár.

Fáj a szép, a jó, ne is tagadd!
Elveszett, de nem lehetsz szegény,
fojtja torkodat, de ez maradt,

...és a füst a bús Dunán henyél,
versed ég az őszi kék alatt:
sárga és piros juhar levél.

Diós szonett

A hó előtt sunyít az őszi szél,
kemény a téli úr, fagyos kezén
fehér bütyök, hajába fonva dér,
levél, s gyümölcs: előtte földre tér.

Sötét rigó mereng, de nem fütyül.
Magamba zár a táj, alig vagy itt...,
kutatva és zörögve jársz, amíg
a versem és a csend az ágra ül.

Te bejglihez szeded, mi szemre szép,
s nem is figyelsz, pedig van egy titok,
hogy íze csontburokba rejtve él.

Amíg lehet, ma válogasd a jót,
rigóknak és nekem maradt elég:
sok őszi szél,... s az elgurult diók.

Ricza István *(tavinarcisz)*

Kell az a ponton

Kell az a ponton, lesni viharban, hogy jön-e reggel,
várni, ha néha soká tart is az éjszaka bár!
Jól kikötözném gyönge hajómat drótkötelekkel,
hogy le ne tépje a szél, el ne sodorja az ár.

Jóslat

Senki se várja a néptől, lelkendezve kiáltsák:
Éljen a nagy vezető, általa telt meg a tál!
Úgy hiszem, az nem egyéb lesz, mint pünkösdi királyság,
mert ki ma szembe dicsér, holnap esetleg utál.

Letagadhatnám

Hajdani meghitt randik az apró városi parkban,
nagy fogadalmak a zöld lombok alatt a padon,
hogy haragudtál rám, ha a csóknál többet akartam,
s véget is ért az egész, látod-e, nem tagadom.

Nyár van

Nyár van, ilyenkor a múzsák
mind lepihennek, aránylag
nem csoda, hogyha kihagy
néha melegben az agy.
Mondd, az a nagyvonalúság,
hogy mire vége a nyárnak,
száz lapot írj tele, vagy
néma poéta maradj?

S. Farkas Zsuzsanna (naiva)

Éjben csavargó…

Esteledik a város huzatos szélén,
balzsamos illatot hoz a hűvös levegő.
Fekete váltja fel az ég sötétkékjét,
az éjszaka uralma álmot hozón eljő.

Kinek otthona van, már régen hazatért.
Kihalt az utca, lépteim lelassítom.
Varázslatosan vibrál felettem a lég,
ezüstbe öltöztetnek hideg csillagok.

Úgy borzongat a hűvös, szeptemberi est,
mint lázas gyermeket a nedves lepedő.
Az éjszaka ölébe hajtom fáradt fejem,
párnám a Hold, ágyam a harmatos fű.

Takaróm a csillagpettyezte őszi ég,
óvón beborít, boldogan belébújok.
Ám csavargó lelkem testembe visszatér,
s útját majd holnap folytatja – a Tejúton.

Néha a fák is félnek...

Hozzád szólok most Ember, ki itt állsz hatalmas lombkoronám alatt, lenyűgözve nézed vastag törzsemet, szerteágazó, égig érő ágaimat, árnyat adó leveleimet...

Tudod, hiába vagyok ebben a kis országban a legnagyobb platánok egyike, hiába éltem meg ötszáz évet, bizony néha én is félek. Amikor orkán harsog körülöttem, villámok cikáznak a fekete égen, s a kisebb fák a földig hajolnak a szélben, bennem is ott bujkál a félelem. Láttam a hosszú évszázadok alatt villám-hasította fákat magam körül, lángjuk bevilágította a vihartól elsötétült világot. Sokan voltak, kik itt korhadtak el mellettem, mert a szél tövestől csavarta ki gyökereiket… Velem már nehéz dolga lenne, de a villámtól még mindig félek.

Volt idő, mikor ágyúdörejtől remegtek meg ágaim, később bombák zuhantak körülöttem. Hallottam, hogy repülőgépek húznak el felettem, és a távoli robajlást, amint gyilkos terhüket az ártatlan világra zúdították.

Féltem akkor is...

Olykor tőled is félek, Ember! Évszázadok alatt növesztett törzsemet éles szerszámokkal hasogatod... Tudom, a szerelmes ember szeretné mindenhol megörökíteni szívbe rajzolt kedvese nevét. Fáj ez nekem, kérlek, ne karcolj, ne véss belém jeleket!

Sokáig nyugalomban éltem, csendes kastélykertben, vidám emberek között. Szívesen megpihentek árnyékomban, melengette szívemet a szeretet. Sok-sok szerelmes szónak és csóknak voltam tanúja. Ó, hogy élveztem a gondtalanul nevetgélő, bolondozó fiatalok boldogságát! Képzeld el, még mosolyogtam is! Ha melegük volt lágyan meglengettem ágaim némelyikét, ha áztak, sátorként borultam föléjük.

Szinte észrevétlen szálltak el az évek... Évtizedek... Évszázadok. Hatalmasra nőttem, nem pusztított el sem a természet, sem az ember.

Öregségemre egyre nehezebb napok vártak rám. Kevesebb idő jutott a pihenésre, zajos, harsány lett körülöttem a világ. Én csak arra vágytam: élvezhessem a nap melegét, a hűsítő esőcseppek üdítő illatát, a kéklő égen felragyogó szivárvány ölelését, vagy télen, csupasz ágaimon a vakító hó fehér bundáját. És vártam, izgatottan vártam minden évben a tavaszt, a megújulást, tetszhalott létemből a feltámadást! Zsenge leveleim új életet hoztak, virultak egészen őszig. Fájdalmas volt megválni tőlük, de tudtam: az új tavasszal majd újra előbújnak, zöld ruhába öltöztetnek, és nevelgethetem őket hosszú hónapokig.

Most úgy érzem, kicsit kellemesebbé vált körülöttem az élet. Mint matuzsálemre úgy vigyáznak rám, hisz egy kisváros, Letenye jelképe, büszkesége lettem. Most is járnak hűsölni lombsátram alá az emberek. Megcsodálnak, sokszor átölelnek, és ez jó nekem. Néhányan talán érzik bennem az élet lüktetését, hallják, hogy leveleim évszázados titkokat suttognak. És a szerelmesek, ők örökké megtalálnak! Boldogságuk engem is azzá tesz.

Szeretnék még élni, félelmek nélkül, nőni tovább az ég felé...

Vigyázz rám, Ember!

Élőlény vagyok, történelem, múlt és jelen.

Segíts, hogy jövőm is legyen!

Menny és pokol között

Korán sötét az ég, sötét a föld.
Elérkezett az ünnep, ám az árny
bolyongva libben ég s pokol között.
Hová jut? Ez ma még komor talány.

Magát becsapni kész. Jelet talán
fehér falon talál, de árnya nincs!
Remegve jár, a párja bús magány,
Charon ladikja már alatta ring.

Enyészeté a test, a lelke vár.
Keresztre vésve lám az ő nevét
simítja női kéz, s a száj imát

zokogva kéri angyalok kegyét:
vigyék a mennybe egyszülött fiát.
... s az árny a fénybe vész, övé az ég!

A boszorkány

Csend ülte meg a hajnali erdőt, harmatcseppek csillogtak a dús aljnövényzeten, fehér pára kúszott sejtelmesen a fák között. A nap első sugarai még nem hatoltak be a sűrűbe, de annyi világosságot adtak, hogy Zsófia éles szemei felfedezzék a számára szükséges növényeket. Kosárral a karján hajlongott a fák között, közben Annusal, a szolgálójával halkan beszélgettek.

– Ezt megszárítom, jó lesz télire, hűlés ellen! Nézd csak Annus, abból a virágból csodaszer lesz! – mosolygott, míg finoman letépte a növényt. – Szinte minden betegségre jó, felhasználható a szára, virága és gyökere is! Teát készíthetünk belőle, borogatást…

Hirtelen megtorpant. Ág reccsenése hasított a csendbe, mintha valaki járna mögöttük. Annus is felkapta a fejét.

– Biztos valami vad mozgolódik… – suttogta. Egy ideig még hallgatóztak, majd mivel újra néma csend lett, folytatták az útjukat.

– No, ebből a gombából készített étellel az egész falut meg lehetne mérgezni! Hozzá ne nyúlj Annusom, mert nagyon erős méreg!

Ekkor rontott rájuk két, fejükön álarcot viselő marcona férfi. Mintha a föld alól termettek volna elő, rátámadtak a két megrémült nőre.

– Na, gyere te boszorkány, hadd lássam azokat a gyönyörű, hófehér melleidet! – kiáltott gúnyosan az egyik, és letépte Zsófia vékony ingét. Az asszony halálra rémülten hátrált, karjaival takarva felsőtestét. A férfi harsányan felnevetett, és a földre teperte. Társa hatalmas pofont adott Annusnak, aki eszméletét vesztve zuhant a nedves földre.

– Fogd le ezt a némbert, nagyon kapálózik! – szólt rá, szinte parancsolóan a másik. Zsófia tehetetlenül feküdt, zihálva könyörgött kegyelemért. A két férfi azonban kíméletlen volt. Szoknyáját is megtépték, szinte pucéran, teljesen kiszolgáltatottan feküdt a két férfi szorításában. A harsányabb megmarkolta a melleit, kéjesen a szoknyája alá nyúlt, majd véresre karmolta a nő mellkasát. Végül

lehúzta a nadrágját. Mielőtt Zsófia elveszítette volna az eszméletét, még hallotta a férfi durva, diadalittas nevetését.

* * *

– Ott jönnek, ni! A boszorkányok! Jézusom segíts! – vetette a keresztet a templomba igyekvő Gizi néni, mikor megpillantotta az erdő felől közeledő két nőt. Zsófiát, a gazdag özvegyasszonyt, és szolgálóját. Zsófia szinte pucéran, tépett ruhában, véresre karmolt testtel tántorgott, igyekezett kebleit és szemérmét elrejteni. Annus szelíden támogatta. Az ő arcán sötét folt éktelenkedett.

Gizi néni végigharsogta a falut, és hamarosan kisebb tömeg gyűlt a zavarodott tekintetű, agyongyötört nők köré.

– Boszorkányok! Boszorkányok! Most jöttek a boszorkányszombatról! Az ördöggel háltak, csak rájuk kell nézni! Máglyára az ilyenekkel! Az aszályt is ők hozták a falura! – hallatszott mindenfelől. – Vigyük a bírák elé őket!

– Utat emberek! Mi ez a csődület? – harsant egy kemény férfihang. A tömeg szétnyílt. Józsi, Zsófia sógora közeledett. A nőket megpillantva visszahőkölt egy pillanatra. A falu népe pisszenés nélkül figyelte a jelenetet.

Józsi tekintete döbbenetet, és undort fejezett ki.

– Sejtettem. Mindig is sejtettem, hogy nemcsak vajákos asszony vagy Zsófia! Láttalak éjszakánként az erdőbe szökni! Láttalak, hallottalak varázsigéket mormolni, és most, íme a bizonyíték, hogy az ördöggel paráználkodtál! Kísérjük őket a bírák elé emberek, ők eldöntik, mi legyen a sorsuk!

Zsófia szemében eszelős fény villant.

– Te voltál! Te támadtál rám az erdőben! A házamra fáj a fogad! Már emlékszem… Emlékszem a gúnyos nevetésedre, az árult el! – lépett egyet előre és a merőn figyelte a férfit.

Józsi szánakozva nézte.

– No, még meg is bolondult ez a nőszemély! Megszállta a gonosz! Gyerünk Zsófia a bírák elé!

* * *

Miután Zsófia váltig állította ártatlanságát az inkvizíció bírái előtt, földalatti tömlöcbe zárták, mondván, ez talán megtöri, és megteszi beismerő vallomását. Öt kemény napon át kuporgott a sötét, dohos, ürüléktől szennyezett tömlöcben. Ruháért könyörgött és vízért, kenyérért, de csak az őr durva rúgása volt a válasz. Zsófia félt, undorodott a tömlöc sötétjében surranó patkányoktól, a bűztől. Kiszolgáltatott helyzete kétségbeejtette.

Egy idő után már nem tudta követni a napok múlását, de már nem is akarta. Elkeseredettsége egyre nőtt, megalázó, igazságtalan helyzete miatt. Mindig jó keresztény volt. Míg élt az ura becsülettel ellátta asszonyi kötelezettségeit, feltétel nélkül engedelmeskedett a férfinak. Istenfélő volt, nem vétett az Úr parancsai ellen. Most mégis eretnekséggel, boszorkánysággal vádolják. Nem értette, józan ésszel fel nem foghatta miért érte ez a támadás…

– Gyerünk asszony, vedd fel ezt, és kövess! – lépett az őr egy nap a cellájába és lába elé hajított egy földig érő köpönyeget. Zsófia mohón hajolt le érte és beburkolta lesoványodott testét. Az őr az inkvizítorhoz kísérte, aki először a kínzókamrába vezette. Figyelmeztette: ha nem vallja be bűnét, idekerül. A nő elszörnyedve nézte az eszközöket, melyek némelyikéhez alvadt vér tapadt. Mily találékony az emberi elme, amikor szadista szerszámok tervezéséről és elkészítéséről van szó! Elgyengült lábakkal követte a férfit a tárgyalóterembe. Mogorva, megvető tekintetű bírái azonnal vallatni kezdték:

– Szövetségre léptél-e az ördöggel? Mikor? Hol történt, és kik voltak még jelen?

– Űzted-e a boszorkányságot, bűbájosságot, szavakkal vagy cselekedetekkel? Kik ellen követted el?

– Paráználkodtál-e a sátánnal?

– Milyen formában? Kik vettek még részt a szertartáson?

Zsófiát ostorcsapásként érték a vádak.

– Nem! – kiáltotta. – Soha nem voltam eretnek, nem voltam az ördög szolgája sem szeretője! Nem bántottam senkit! Nem vallom be, amit meg sem tettem!

– Több tanúvallomás is alátámasztja, hogy láttak az ördöggel hálni! Látták és hallották, amint varázsigéket mormolsz, rontást

hozva a falura, annak népére! Köztük Katona Annus a szolgálód, és a sógorod József.

Zsófia körülnézett a teremben. Valóban ott ült Annus is, semmibe révedő tekintettel, láthatóan kimerülten, magába roskadva. Megkínozták… – gondolta keserűen az asszony. Farkas Józsi a sógora, régi ellensége volt, biztosra vette, hogy ő tervelte ki ellene ezt a gazságot, ő erőszakolta meg az erdőben. Özvegy volt és gazdag. Tudta, a vagyonára fáj a foga, azt is, hogy részesedést kap majd ő is, a bírákkal, a hóhérral együtt a pénzéből, birtokából.

Mire észbekapott, már kísérték is a kínzókamrába. Belépve megcsapta orrát a verejték és a vér szaga.

Az őr lerántotta róla a köpenyt, az inkvizítor elővette a boszorkányvizsgálat kézikönyvét, a hírhedt Boszorkánykalapácsot, a Malleus Maleficárumot.

– Spanyolcsizmát alkalmazunk a vallatás során – közölte a jelenlévő bírákkal, egyházi vezetőkkel.

Zsófia a félelemtől félájultan tűrte, hogy a kínzóhelyre lökjék. Hóhérja egyik kezében a könyvvel, másikban a kínpad csavarjával, újra és újra feltette a kérdéseket. Nemleges válasz esetén tovább szorított a csizmán.

– Valld be bűneidet! Vallj be mindent, boszorkány! – ismételte minden újabb sikoly után, ami a kínzó fájdalmak után a nő ajkát elhagyta.

Zsófiára hullámokban tört rá az iszonyatos fájdalom, időnként az eszméletét is elvesztette. Roppant a lábában a csont, tudta eltörték. – *Meg fogok halni… Ezt már nem bírom tovább…* – suhant át az agyán. Akarata ellenére sikított, pedig elhatározta, nem adja meg ezt az elégtételt a hóhéroknak. De a fájdalom legyűrte, és lassan elszántsága is gyengülni kezdett. A törött csont szúrta a húsát, a bőrét. Minden vágya az volt, hogy szenvedései véget érjenek.

– Hagyja abba! Mindent bevallok! Amit csak akarnak… Mindent… Csak fejezzék be… végre ezt… ezt a kínzást! – nyögdécselte elhaló hangon.

A kínvallató feltette újra a kérdéseket. Addig nem engedte szabadon a nőt, míg mindent be nem vallott: szövetséget kötött az ördöggel, paráználkodott vele, rontást hozott a falura a sátán utasí-

tásra. Az aszályt is ő hozta a falura. Aztán már nem is emlékezett, csak ismételgette félájultan: bevallom… bevallom…

Vallomása után szinte azonnal elvesztette az eszméletét. Nem érzékelte, hogy visszavitték a tömlöcbe. Csak másnap tért tudatához, mikor is valaki durván megrázta a vállát.

Hosszú köpenyét ráterítették és két őr támogatásával újra a bírósági terembe vezették.

– Íme a vallomásod! Írd alá! – nyújtotta felé az íróeszközt az inkvizítor. Zsófia remegő kezekkel, el sem olvasva a rengeteg őrültséget, melyet a szájába adtak a kínvallatás során, ellátta kézjegyével az iratot a megjelölt helyen. ***Vallomása önkéntes*** **–** firkantották mellé a bejegyzést. A kínzókamrában nem írhatta alá, mert az, ott, nem lett volna érvényes.

– Elbocsátalak az egyház kötelékéből, ezennel átadlak a világi hatóságnak, akit felszólítok a büntetés kiszabására és végrehajtására! – szólt a papság vezetője kenetteljes hangon, majd elhagyta a termet.

Zsófia a fájdalomtól és a félelemtől magánkívül hallgatta végig a bíró szónoklatát. Tudta, mi vár rá. Magában halkan imádkozott. Tudta, Isten nem büntetheti meg őt, nem juthat a pokolra, hisz semmi rosszat nem tett. – *Ez a világ rossz… Miért is engeded meg ezt Istenem?* – sírt fel benne a gondolat.

– Máglyahalál! – zengett végig a bíró öblös hangja a termen. Zsófia magába roskadva ült, gondolatai messze jártak. – *Megszabadulok minden szenvedéstől! Adj erőt Istenem, ennek az utolsónak az elviseléséhez!*

A máglyát a főtéren állították fel. Hatalmas tömeg gyűlt össze a látványosságra.

Zsófia döbbenten nézte az ujjongó, kárörvendő embereket. Arcok villantak elő, akiken segített, gyógyította őket, akik valaha kedvelték. Most halálát kívánva eljöttek, hogy megnézzék utolsó perceinek kínjait. Szédülni kezdett, egyre halványult a kép, halkultak a gúnyos, átkot szóró hangok. Mire a fához kötözték, elveszítette az eszméletét. Egy pillanatra magához tért, élesen felsikított,

ahogy a lángok belemartak a húsába, majd újra a jótékony öntudatlanságba zuhant.

Tiszta lelke hamarosan magasan, a felhők felett járt.

Megjegyzés: A sötét középkorban, a boszorkányüldözések során több embert öltek meg, mint az első világháborúban. Egyes szakértők szerint 1400-tól az 1700-as évek elejéig több százezer ártatlan ember halt máglyahalált, mert boszorkánysággal vádolták őket. A boszorkányok nyolcvan százaléka nő volt, és legalább a fele özvegyasszony vagy magányos nő. Ez a hihetetlen szám tartalmazott férfiakat és gyermekeket is. Néhány helyen állatokat végeztek ki, mert azt hitték, hogy beléjük bújt a boszorkány. Ez az időszak jó alkalom volt a hatalmon levők számára, hogy leszámoljanak politikai vagy családi ellenségeikkel, illetve azokkal, akiket irigyeltek.

Az utolsó boszorkányégetés 1756-ban volt Magyarországon. 1768-ban Mária Terézia királynő betiltotta ezeket az eljárásokat. (Forrás: Wikipédia, Internet)

Sándorfi András (Malan)

Nevetjük az őszt

Gyümölcskosarat rajzolok
szíved fölé
homlokod fölé elgurult
almákat csókolok
mérlegelünk
leborulok a sárba
hempergőzök
s veled nevetek.
Nevetünk
repül a sár
gurulnak a szőlőszemek
a körték a szilvák
szakad a ruha
a tüdőnk zihál
s míg sáros ujjaiddal
gyengéden vonalat húzol
homlokomtól köldökömig
én gyümölcskosarat csókolok
szíved fölé.
Harapok belőle és
nevetünk hiszen
otthon vagyunk a sárban
otthon vagyunk az őszben
harapunk hempergőzünk
és többé nem fordulunk
vissza az Úr szavára
teleszedjük kosarunkat
és megyünk.

Leszek

Kibonthatatlan falak,
maszk-merev-arcok,
díszletek,
kijelölt mozgások,
kész terek,
bábok, emberek.
Mozdulni közöttük
nem merek, nem akarok!,
nem merek.
Pályára kiszabott haladásom
oda hányom,
gyűlölöm már,
nem kívánom,
hazugnak érzem,
s elfolyik vérem
a követelő, ráncigáló,
húsevő és lélekrágó
„társadalmi" csatornákon...
ütöm-vágom
tömbjeiből minden áron
szabadságra
ugrok hátra
sárkány-szárnyon,
láng-okádva,
s nincs több hála,
nincs több „hátha",
önbírálat kábasága,
merülés a gyávaságba,
menekülés más szavába,
hazugságba, mindig,
mindig, mindig
újabb hazugságba!
Karmaimmal most feltépem:
mi nekem e rend,
ha élem,
s napról napra pengeélen –
mi nekem e rend,
ha élem,
s érte szívet kell cserélnem –
mi nekem e rend,
ha élem,
s önmagamból kell kitépnem
minden álmom, ékességem,
s mást kell néznem
más nevében
mást kell adnom
mást remélnem
mást fogadnom
s nem kérdeznem,
NEM kérdeznem!,
csak hazudni:
megszerettem,
azt hazudni:
önfeledten,
azt hazudni:
elfeledtem,
azt hazudni:
szabad lettem,
megtaláltam,
felismertem,
benne láttam,
mit kerestem,
mit reméltem,
azt hazudni:
ím: elértem,
s osztozunk e büszkeségben!
Ez az érdem!
Értem? Értem...

Mi nekem e rend
sötétben?
Vagyok inkább árny
a fényben,
s lőjetek rám,
ellenségem,
mert kimondom,
mert kimondom,
idegen vagyok e térben,
más utamban,
más hitemben,
káosz vagyok én
e rendben!
Világot bontó csákány!
Milliószor a vég szava!
Szívemben az egyetlen
bálvány,
leszek a Szent György-ölő
sárkány,
az aranyat rejtő Éj maga!

Amőba

Nem jutok szintézisre Nélküled!
Így csak csoszogva élek,
s mint a papírra rajzolt állatka,
aki csak vonalakból áll,
s míg a kockás lapot járja,
a magasságra vágyik mindenütt,
éppúgy vánszorgok én is,
és éppúgy nem tudom elképzelni,
milyen lehet az eggyel több dimenzió,
kiterjedni térben és időben
milyen lehet,
Veled

Érkezésed

Várok.
Kopogás körülöttem.
Nézem az utcát.
Fázom, s félek a gondolattól,
hogy soha nem jutunk át
ezen a tiltott városon.
Szemeim lecsukom,
s képzeletben rád csókolom
hát titkaim minden kulcsát,
a vándorok minden útját,
a csillagok minden fényét,
a tereket, a kapuk menedékét,
a térképek színes csíkjait,
örök megérkezésük titkait,
az iránytűk mágnes-delejét,
a zarándokok hitét, erejét
és a bizonyosságot odaát!,
Ariadné szerető fonalát,
vágyat és biztonságot.
Ha tudnám, még sálat is,
esernyőt, kabátot,
ha tudnám…

*

A szeretet minden fajtájából kettőt
melléd adnék óvni egy új világnak!
S míg állok ott, a sarkon,
s Téged várlak, alig állok ellent
a nagy árnak, átcsapnak rajtam
hűs vizek, sós habok.

Mind, amit az élet súlyként rám rakott,
próbálom szórni ki, hadd merüljön.
Várok.
Karom összezárom,
s a galambot nézem,
ahogy elszáll a város fölött.

*

– Ázol Te is? Te is?
Mágikus, néma sellő,
elhagyott fél cipellő,
koboldok szivárványa,
szent könyvek teste, láza,
százéves álom képe;
sugárút lámpafénye,
kopogás,
lábad zenéje,
ismerős…
Kopp, kopp.
Úgy hiszem, érkezésed,
tested illatát hiszem!

Somogyi Ottó *(soman)*

Levél Kedvesemnek

Hogyan is mesélhetném el neked,
mily az én világom valós arca,
már a gondolat torkomban reked,
de belül emészt a lélek harca.

Jótékony leplű az álca fátyol,
grimaszom vidám mosolynak látszik,
amíg az otthon fényévnyi távol,
csak csalfa remények hada játszik.

Angyal hitedben maradj meg Kedves,
kimért sorsunk tán isteni tréfa,
én is maradok kitartón rendes,
hiába sző be mélabú néha.

Magamba szívnám tengernyi könnyed,
a magányos percek préselt csendjét,
a lidérc a gyönge hátán görnyed,
és tobzódik az ámító nemlét.

Talán majd eljön egyszer egy holnap,
hol minden hajnal öledben talál,
kényszer-ostoraink is lekopnak,
mi leszünk maga az Élet s Halál.

Fintor

Lehet-e nemesb' a test, mint a lélek?
Új életre kelnek-e vajh' a salak-lények?
Bűzös csatornákban kúsznak tovább,
másokon akad fenn az ostobább.

Térdölelés, méla öt perc magány,
a szomszéd öblösen könnyít magán,
elmélkedem, míg felhangzik egy újabb etűd,
beszúrjak-e a cím közepére egy „g" betűt?

Három év

Ezer nap, ezer éj,
fúj a szembeszél,
vitorlám napsugár,
árbocom sudár,
csúcsán pokróc,
és nevet a bohóc,
míg leng e zászló,
elég lenne száz szó,
de csak a szem beszél,
tombol a szembeszél,
ezer nap, ezer éj,
tízszer örülj, egyszer félj,
csillan víztükör-henger,
szippant háborgó tenger,
mosolya éktelen,
haragja végtelen,
de ha rossz, ha jó,
csak ring a kis hajó.

Végül is

Végül is… minden rendben,
csak autók suhanása a csendben,
érkezés valahová „happy end”-ben,

utazók méla gondolatfoszlánya,
fatetőn gubbasztó komor kánya,
csatornák kövérre hízott patkánya,

összegyűrt levelet görgető szél,
tükörben pihenő barázdált arcél,
tekintetre kovácsolt jéghideg acél.

*

Virradó vasárnap terít asztalt,
és a terhétől hullámos aszfalt,
aznap - semmi újat nem tapasztalt.

Reggeli kép(s)zelet

Óh, hát nézd csak;
pityke napsugár szétcsap
kelekótya tájon,
hogy szinte fájjon
az ébredés
lusta éltetés
tudata.

Ebadta vágyam a Holdat ugatta,
míg elűzte az éji árnyat.
Csoda, hogy fáradt
a sajgó szem?
Talán én is öregszem…

No, nem!
Csak totem
oszlopom farigcsálom,
hogy múljon a burjánzó álom.

Talpam alatt hófödte Alpok,
felettem szikrát szóró csillag-skalpok
lengenek tova a tegnap szárnyán.
És a feltámadó szín-járvány
hunyorító kavalkádja
csak kifacsart ábrándok könnycseppel teli márvány fürdőkádja…
Benne ott ül ő:
A Nő.
Aránytalan
arany talán?
Az anyag hanyag,
lényegtelen és lélektelen.
Ö lélegző életelem.
Nem csiszolatlan gyémánt.
Csak ül és néz rám némán.
A tekintet nem vádol.

„Jöjj hozzám, légy bárhol!”

Lehet, csak játszik a képzelet?
Retinába ég az utolsó kép-szelet.

Örök talány
a szivárvány-lány.

Mézbarna szemén
mereng a remény.

Standovár Ágota (stando)

Éhe egy tenyérnek, éhe egy csóknak

Éjszaka volt, három felé járhatott. A nő a tenger fölé benyúló sziklán megborzongott az erősödő szélben.

Könnyei gyorsan felszáradtak, és egyre kellemetlenebbnek érezte, ahogy a levegőből kiváló sószemcsék szemhéját belülről bökdösték. Szerette a tengert. Egy órája is elmúlt, hogy kisétált a partra. Egyedül. Azóta ült a sziklán, bámulta a kövekhez csapódó hullámokat, mégsem tudott megnyugodni.

Az öböl túlpartjáról az önfeledten szórakozók nevetésével, beszélgetés-foszlányaival keveredve sodoródott hozzá a szemközti diszkó dum-dumja. Már az aprócska kikötő csónakjai is követték a zene erőszakos ritmusát. Néha fals csobbanással egy fellázadt hullám nekirohant valamelyik hajó oldalának.

A víz felszínén a jelzőfények és a csillagok incselkedve kergetőztek.

Túl zaklatott volt, nem látta meg a szépet.

Befelé figyelt, erősödő menekülési ösztöne azt diktálta, futnia kell, maga mögött hagyni a tengert, nem visszanézni, csak rohanni egyre messzebb, az oxigénhiánytól kapkodni a levegőt, és a lábai verte gyorsuló ritmusban követni szíve dobbanásait.

Helyben maradt és mégis utazott. Elnehezültek tagjai, mire megérkezett.

Ahogy nézte az ősöreg fát, lelassult benne is az idő.

Gerincét érezte meg elsőként. Csigolyái jelezték, erősen feszül háta a törzsnek. Nem emlékezett rá, mióta is üldögél itt. Kinyújtotta elgémberedett lábait. Lazított merev tartásán és várta, alsó végtagjaiban újra meginduljon a keringés. Lábfejének le-fel mozgatásával próbálta sürgetni a “meghangyásodás”-t. Tudta, amíg túl nem esik a sokezernyi csípésen, hiába is próbálna meg felállni, nem maradhatna talpon. Megcsóválta fejét. Hová is sietne? A macskáján kívül úgysem várja senki.

Szép ez a park, állapította meg, ahogy körbenézett. A tőle jobbra lévő fazsindelyes, hagymakupolás építményt akár Makovecz Imre is tervezhette, morfondírozott. Rosszul kezelték le a fát, a korhadástól már hézagos itt-ott a takarás. A festék is megkopott a tetőt fedő lemezeken. Nem esett jól felismernie az erős kontrasztot a több száz éves platán és a még nála is fiatalabb, enyészet kóstolgatta pavilon között.

Akkor bukkant fel az épület melletti ösvényen a lassan sétálva közeledő pár. Mindketten jóval túl jártak már a hetvenen. Egymás kezét fogták. Látszott, nem csak azért, hogy megkapaszkodjanak. Beszélgettek. Őt észre sem vették, ahogy elhaladtak mellette, annyira elmerültek a másikra figyelésben.

Elszégyellte magát, hisz illetlenség, ahogy rejtekéből kilesi titkukat, mégsem tudta róluk levenni a szemét.

A néni kicsit oldalra billentette fejét, úgy nevetett párjára, amikor megálltak egy pillanatra. Irigyelte a mozdulatot, ahogy a bácsi szabad kezével megsimította az arcát. A mozdulattal egyidőben úgy érezte, ő az, aki szájához húzza a férfitenyeret és bele csókol.

Mellkasában gyomrától indulva mind feljebb emelkedett a melegség, akár dagálykor a tenger.

Már nem kellett szorosra ölelnie magán kardigánját. Felállt a sziklán. Indultában a győztesek mosolyával feszült bele a bórába.

Pőrén

Fejtetőre érkeznek a vízcseppek.
Átváltom a kart. Erősödik a nyomás.
Gerincoszlopom mentén
ujjaidra emlékeznek
a csomóba rándult izmok.
Arcomba zubog a hideg sugár.
Apró tűcseppek. Tűzcseppek,
ahogy mellemre érkeznek.
Hiányzik a szád.

Az eperlekvár szerelmes elektronjai

Mindent tudni akarok!

Bár akkoriban kislány voltam, mégis tisztán emlékszem a szovjet ismeretterjesztő filmsorozat főcímében megjelenő fiúra, aki kalapáccsal nagyot sózott a tudást jelképező dióra.

Soha nem voltam egy könnyen megülős fajta, mégis a székhez kötöztek Öveges professzor fizikai kísérletei is. Most, hogy róla írok, újra látom a kicsi kocsit, ahogy végigszalad egy megdöntött falécen, de tisztán emlékszem a Delta szignáljában szánt húzó sarkkutatók arcára is.

Miután szüleim akkoriban késő estig dolgoztak, óvoda után a Mama, vagy Primm néni vigyázott rám. Tévéztünk. Ha kérdeztem valamit, mindig azt válaszolták, hogy maradjak csendben és játs--szak, így nem nagyon volt alkalmam a nem épp nekem való információhalmaz emésztése során feltámadt miértjeimmel kit bombázni. Magam formáltam át a televízióból érkező tudást a magam alakította világképbe illeszthetővé.

A mindenséget például úgy képzeltem el, hogy amikor ott ülök a konyhai hokedlin láblóbálva, a kislábujjamban is hintázik egy ugyanolyan kislány, mint én, aki ül a konyhai hokedlin láblóbálva, és annak a konyhai hokedlin láblóbálva csücsülő kislánynak a kislábujjában is ott ülök én, és úgy vagyunk mi így együtt a mindenség, mint a matrjoska baba, amit Gyuri bácsi, a nagybátyám hozott nekem a Szovjetunióból, és nagyon szeretem.

Amikor kisiskolás lettem, már Istent kerestem, és helyét a világomban. Nem tudtam elhinni Mamának és Primm néninek a felhők közti trónuson üldögélő szakállas, öreg bácsit, elképzelni őt úgy, hogy körülötte röpködnek a szárnyat növesztett meghalt gyerekek angyalokként. Pedig Mama nem csak mesélt róluk, de aprócska színes képeket is mutatott.

Egyszer a legjobb barátnőm, az Anna, megsúgta, hogy anyukájával és apukájával minden vasárnap elmennek abba a templomba, ahol az Isten lakik. Attól kezdve én is meg akartam ismerni Istent,

de a Mama nem vitt el hozzá, hiába kértem, ő is csak esténként, az ágya mellett imádkozott.

Mire felnőttem, néhányszor már én is jártam abban a templomban, de egyszer sem találtam meg ott az Istent.

Évekkel később kezdtem csak a falakon kívül keresni.

De most nem is Istenről akartam mesélni, inkább a matrjoska babákról, a kis és nagy Ágotáról, az emberről és a kémiáról.

Mert mára már úgy gondolom, az ember nem matrjoska baba, tulajdonképpen egy szabadgyök, vagy mondhatnám úgy is, a világmindenség olyan molekulája vagy molekularészlete, amelyik a legkülső elektronhéján párosítatlan elektront tartalmaz. Ezek a párosítatlan elektronok pedig nagy intenzitással keresnek párt maguknak, tehát könnyen és gyorsan reakcióba lépnek más, olyan vegyületekkel, amelyektől elektronokat ragadhatnak el. De ez az elektronrablás a kifosztott sejtek károsodásához vezet.

Az élet pedig rövid, és egyre kevesebb szabadgyök találja meg közben fosztogatás helyett az antioxidánsát, a stabilitást.

Hogy mindez miről jutott eszembe?

Az a tegnapi telefonbeszélgetés hozta felszínre bennem a kis Ágotát, a matrjoska babákat, az embert és a kémiát, amikor is elmeséltem, eperlekvárt főzök éppen, és hogy most jöttem rá, a válásom óta nem is főztem lekvárt, nem tettem el befőttet és savanyúságot sem.

A telefonvonal másik végéről átizzott a mosoly, ahogy ismerősöm a mondókámba vágta, akkor te szerelmes vagy!

Hevesen tiltakoztam, legfőképp azért, mert az én tapasztalásom szerint a szerelem egyenlő az elektronrablással, és pont a lekvárfőzés a bizonyíték arra, hogy köszönöm, én most a világgal és önmagammal is harmóniában vagyok.

Szalay Sándor (felix)

A holdbéli csónakos

Ülök a parton, épp' vele,
S feljön a hold, csodás, tele,
Ezüstös, bűvös fénybe von,
Hunyorgó, fényes lampion.

Ellengő felhőfátylon át
Varázsos csónakosra lát
Hunyorgó, vaksi szép szemünk;
Egy más világból int nekünk.

Ellen nem állhatsz még te se,
Oly csábító az éneke!
Ilyen éj eddig sose volt,
Ekkora nem volt még a hold,

Közelít, szinte vízbe ér,
Híd támad most, ezüstfehér.
A hajós csak rá vár ma tán,
Álmatag áll fel, s lép a lány,

Megbabonázva nézem én
Amint lépked a víz színén,
S már ott van, nyújtja két kezét,
És csendben csónakába lép.

Álmot, valót ma összemos
Az a holdbéli csónakos,
Tovább evez, s megfagy talán
A hold árnyékos oldalán.

Hősünk

Községünk új urat kapott:
Pünkösd királya, jó napot!
Tisztességre vitt jó lovad,
Mától illet a hódolat.

Legények éke szomorú;
Fejeden győztes koszorú,
Béred lepény, meg meggybefőtt,
Szép lány ölel falunk előtt,

Megilletnek a jó borok,
Nótádat fújja száz torok,
Rikkantasz, húzza a cigány,
S csak veled ropja mind a lány.

Nincs ebben kétség: jól mulat,
Bár jöttment, játssza az urat,
Hat pint bor is kevés neki;
Az egész kocsmát szétveri.

Három nap vígság, nincs szünet,
Máris kitelt a becsület:
Szavad kevély, bolond parancs,
Ajándékod rohadt narancs.

Föltámadnak majd új szelek;
Urunk, immár isten veled!
A zsandár gyászos hírt hozott,
Mondják, lovad is csak lopott.

A volt hős immár bujdosik,
Csakis tablettás bort iszik,
Bár nem is kérdik, szól: De fáj!
Múlt dicsőség, bukott király.

Feleségemnek

Szélborzolt haját bámultam a hídon,
Elibénk terült a budai látkép.
Látlak-e holnap? Suta kérdés, bizony,
Akkor nem tudtam, hogy mondhatnám másképp.

Madarak szálltak; borzongató iszony,
Ha nem a válasz. De egy volt a szándék,
Fényes ünnepnap a gondokból kivon,
Széles út nyílik, ha mindkettő rálép.

Biztos támaszpont, örökkön visszahív,
Arcának fényét elbűvölten lesem,
S ha kell, naponta százszor súgom neki,

Hogy érte s tőle dobog csak ez a szív,
Miatta s neki ragyog csillagszemem,
Hogy van (s én vagyok) ki forrón szereti.

Mindhalálig tánc

Fentről hulló cseppek, monotonon;
Rejtett ritmus forszát kitanulom.
Jobbra, balra, forgás – de te tudod,
Helyben járom, s mégis tovafutok.

Csábos csípőd ring ott, dobog a szív,
Izzón táncos ritmus porondra hív,
Látom, párom vár a tükör előtt,
S vígan lejtünk együtt ma pas-de-deux-t.

Hétmérföldes csizmám leporolom,
Tánclépésben, fürgén visz az úton,
Koppan sarkam, spiccen perdülök én;
Zúgó élet mozgat, ez a zeném.

S majd, hogy érzem, végem ide közel,
Végül legszebb nótám fütyülöm el.
Mondják, falsul szól bár hovatovább,
Mégis újabb táncra repül a láb.

Szemendei Ágnes (agnes)

Az első troli

Az éjszaka,
csöndjét magába zárja,
kihalt utcákon,
mint börtönőr búsong.
Csak a szellő sétál,
mint utcalány a sarkon,
cipők koppanása,
mint a rianás befagyott tavon.
Hold fényétől megőszülő árnyak,
néma szoborként,
az út szélén állnak,
várva a hajnal szégyenlős mosolyát.
Az éj ringatta csönd lassan elalszik,
hallani a város ébredező zaját.
Pislog a házak ablakos szeme,
s mikor kinyitják,
amit hallasz,
az a redőnyök éneke.
Az első troli,
még álmosan pislog,
fényét belefúrja a reggeli homályba,
csengő hangon figyelmeztet,
máris indulok…
Hirtelen meglódul,
Belerohan a magányba,
és eltűnik a város zajába.

Az utolsó troli

Az utolsó troli elindult velem,
mint suhanó árnyék szalad át
a néma,
csöndes városrészeken.
Monoton duruzsolt szavakat,
néha egy piros lámpánál elakadt.
Fáradtan néztem az ablakon át,
a kihalt város forgatagát.
Elől egy fiú és egy lány várt
összebújva,
a következő megállóra.
Mikor leszálltak vidáman nevettek,
boldogok voltak, szerettek.
Amott egy férfi ült,
fázósan, begubózva,
néha sóhajtott,
mint akinek sok a gondja,
tenyerét arcába rejtve
motyogott halkan,
de nem értettem,
miért van bajban.
Gondolatom körhintája egyre forgott,
és bennem minden szó,
szédülten tolongott
arra várva, ne legyen árva.
Kikívánkoztak,
hangra vágytak,
a némaságomtól halálra váltak.
Én voltam az egyetlen utas,
mikor a végállomáson megálltunk.
Leszálltam,
kezenfogott az éjszaka,
és bársony öleléssel elkísért haza.

Érzések

Érzések a valóságon,
nem kell venni drága áron,
mert lelkedben a helye,
ott lakik a szeretet ereje.
Csak érezni kell,
és adni őszinte hittel,
hidd el,
mindig lesz helye.
S ha cserébe közöny,
érdektelenség jut neked,
azt is becsüld meg,
jobb mint a gyűlölet.

Uram!
Óvd meg a lelkemet!

Karácsonyi vacsora

A hajszárító hirtelen felébredt. Testét a jól ismert melegség járta át. Boldogan egy szelesen forrót sóhajtott, alig várta, hogy gazdája hajával játszadozva érezze jól magát.

A haj most is illatos volt, és üde. Aranyszőke ragyogása, mindig elcsábította, és érezte, ma is, biztosan megteszi. Nem tévedett. Csalogatóan integetet felé, és csábítóan szikrázott a fényben. Hullámzott, és ringott, mint a búza tenger. Minden mozdulatával kérlelte a masinát.

Száríts meg gyorsan, így olyan nehezen mozdulok, pedig szállni, szeretnék! Szállni, és repülni, gondolta vágyakozón, – mielőtt ez a nő csatok közé fogna. Szerette azért, persze hogy szerette, hisz ápolta, gyógyítgatta. Imádta, mikor kefével cirógatta szálait. Ez,

legalább annyira kényeztette, mint a szabadság. Szinte elaludt, és álmodott a repülésről.

Na, ez az! Nem lehetek eleget szabadon! Mi hasznom van így? szégyell engem? A hajszárító csak zümmögött, és bizony, boldogan sóhajtozott, miközben fogócskáztak.

– Te érted ezt? – Kérdezte tőle.

– Megvallom őszintén, nem értem. Ha valakinek, ilyen hosszú, szép haja van, miért nem mutogatja mindenkinek?

Közben a haj csillogása kiteljesedett, és olyan szép volt, hogy a szárító, alig kapott levegőt. még oda lehelte neki.

– Mennem kell, nem felejtelek, egy hét múlva itt vagyok! – Visszaintegetett, és megadóan várta, hogy szorosra fogják. De ma elmaradt. Most mi történt? Nem értett semmit. Hirtelen megszólalt a csengő, és rossz érzés kerítette hatalmába. Egy férfi állt az ajtóban.

– Csókolom a kezét! Gedeon Dénes vagyok, a mester. Ugye Önnel beszéltem meg mára a találkozót?

– Jó napot kívánok! Hári Helga! Jöjjön be.

A többi nagyon gyorsan megtörtént. A férfi, a nő kezébe tette a pénzt, boldog ünnepeket kívánt, és máris távozott. Helga becsukta az ajtót, fejét nekitámasztotta, és csendben sírni kezdett. Azt nem is hallotta, mert nem hallhatta, hogy a haja is zokog. Már nem fog vele fogócskázni, és évődni a hajszárító. Már csak egy csutak, alig két centis. De arra azért kíváncsi volt, a nő miért siratja, mikor ő vágatta le?

A gyerekek, nem hittek a szemüknek, alig ismerték meg, az anyjukat. Anya, miért? Amikor anyjuk szeme megtelt könnyel megijedtek. Ne sírj anya! Nagyon jól áll így is! Talán örömében is sírt. Nem paprikás krumplit fog adni karácsonyi vacsorának. A műfenyő alatt lesz ajándék, ami apróság, de lesz! Lázasan szorzott, osztott. Mit tud venni, mennyiért? Ezzel a pénzzel, sokáig ki fogja húzni. Hirtelen elmosolyodott, melyben ott fénylett a legszebb, az önzetlen szeretet. Csodás lesz a karácsonyuk! Erre gondolt, miközben megsimogatta a haját.

Szélesi Velina (velina)

dübörgés

vörös tenger
hátamból kinövő százezer tüske
égető lávafolyam
könnyeim közt vergődve
gitáron játszik
a tékozló közöny

csend

egy dobbanás
majd még egy
dübörgő hangok
vérszínű hajnal
s épp nyers húst
zabál a szívem

mi?

tudom mi vagyok
csak az mint rég
egy szörny
kinek glória a fején
de közben öl, pusztít
érzéseken gázol át

fátyol

mellkasomban fájdalom
kihuny a csillag az égen
s megrogyott vállakon
valami áriát dúdol
s mindenki tudja
nincs vég

szenvedés

hosszú, fájdalmas
halvány zöld éjjel
szédülő fejjel
egyedül, szeretettel?
kétlem
remeg a térdem

magány

rád nem gondolok
mert azt sem tudom kivagy
szívem is kihűlt
csak egy kő
mint ami sírhalmok mellet hirdeti
hallottak neveit

bűz

nem érthető
az érthetetlen,
de rajtam mi nem az?
két kezembe
senki semmit se ad
nem is kérek

Tombolás

Tombolás,
érzékeken játszva
vad rohanás.
Dübörgő zene
végtagok mozgása
a káosz végtelen harmóniája.
Érzed?
A világ szétszakadni kész,
s te vagy a közepén
örült mozgásod
összhangba a zenével
a tombolás szimfóniája
üvölt a végtelenbe.
Izzadság csillog homlokodon,
tested piheni kész,
de te tovább táncolsz,
nem a józanész irányít.

Aztán elhallgat minden,
az úr a csend lesz,
összehanyatlik tested,
eszeveszetten veszed a levegőt,
leheleted letakar minden tükröt,
így nem látlak többet.

Szilágyi Ferenc *(szilfer)*

Telihold a tó felett

Titkokkal van az est tele,
Az ég árnyakat fest bele.
Tónak partján zizzen a nád,
Fűzfa bólint jóéjszakát.

Már elpihenni kész a táj,
De hangos ezer békaszáj.
Kertek alatt egy nyest oson,
Hold ébred felhővánkoson.

Ledobja hálóköntösét,
Óvatosan a tóba lép.
Bőkezűen szórja magát,
Hull a fénylő arany, achát.

Kincsekkel ékes víztükör,
Amit a szél most összetör,
Míg hancúrozva jót nevet
A telihold a tó felett.

Útravaló

Apám megjárta az utat. Nem egyedül, vele volt az Isten, jóban, rosszban, ahogy mondani szokták. Több utat is bejárt. A hadak útját is. Nem jószántából indult, vitték. Először Keletre, büszke vezényszóval, harci indulóval, majd Nyugatra menekülésszerűen, hogy aztán újra Keletre sodorja a balsors.

Szerencsésen hazatért. Itthon új utak várták, nem sokkal könnyebbek, de addigra már megedződött, felvértezte az a sok próba, amit hét esztendő alatt ki kellett állnia. Tarisznyájában ott volt már az útravaló. Hamuban sült pogácsa az orosz sztyeppékről, kovász nélkül, zsír nélkül, de tele isteni gondviseléssel, és bajtársi szeretettel. Olyan útravalót kapott, ami nyolcvannégy éves korában bekövetkezett haláláig kitartott.

Jutott belőle nekünk is, gyerekeknek lelki madárlátta kenyér, ha kicsit száraz, kemény is olykor, de szívesen fogyasztottuk, mert az ízében benne volt egy háromnegyed évszázad langyos esője, áldott napsütése, és villámokkal cikázó vihara. Hej, de sokszor hallgattuk hihetetlennek tűnő, de mégis igaz történeteit, melyekkel megkönnyítette a közösen végzett munkát, színesebbé varázsolta a vasárnap délutánokat, vagy a hosszú téli estéket. Áldott jó apámban egy polihisztor veszett el, mert nemcsak mesélni tudott, de névszerint számon tartotta azokat a földrajzi helyeket, ahol a hét év alatt kénytelen-kelletlen megfordult, és azokat az embereket is, akikkel a sors összehozta Így jutott nekem az a hálás feladat, hogy történetei alapján könyvet írjak.

Könyvbemutató. Zsúfolásig tele a klubterem, nyár lévén a nyitott ajtóban, sőt a folyosón is állnak az ismerősök, barátok, és mindenki, aki ismerte, szerette őt és a történeteit. A közönséggel szemben nagy asztal. Mögötte három szék. Középen ülök, balomon a helybéli magyar tanár, alkotótársam, aki felvállalta a könyv és szerzője bemutatását. Jobbomon üres a szék. Onnan valaki hiányzik, akinek a történetei itt vannak a kötetben. Aki időközben újra útnak indult, de már sokkal könnyebb mennyei utakra. A hamuban sült pogácsára már nincs szüksége, azt itt hagyta nekünk, vigyük tovább, táplálkozzunk belőle, és adjuk át gyermekeinknek, unokáinknak. Köszönjük, Édesapám!

Esti látogatás

Jaj, de régen volt már, édes jó anyám,
mikor szemed Napként fényét szórta rám,
szellő simogatott – két puha kezed –,
kincs voltál nekem Te, aranyfedezet!

Egem koronáján fényes, drága ék,
otthonunk oltalma, biztos menedék.
Szomorú voltál, ha engem bánat ért,
s boldog, hogyha hoztam zsendülő babért.

Együtt szövögettünk merész terveket,
kalandoktól óvtad konok gyermeked.
Vágyaim hajtottak, beláttad talán,
de sokszor vártál rám, édes jó anyám!

Magamban merengek, emléked úgy fáj.
Alkonyat hamvába lankad már a táj.
Anyák napja volt ma, de lám elszaladt…
Sírodhoz igyekszem röpke perc alatt.

Csak én, hűtlen fiad – meg egy szál virág –,
kit fel nem oldoznak elmondott imák.
Csillagszemed fentről fényét szórja rám;
már megint elkéstem, bocsáss meg, anyám!

Ahogy más fütyöl

„Vazze” Józsi – tisztességes polgári nevén Szíjártó József végre munkához jutott. No nem nyugdíjas álláshoz, csak amolyan ideiglenes lehetőséghez, ami néhány hónapig segíthet anyagi gondjain, és talán jó ugródeszka lesz egy majdani biztos munkahelyhez. Most az a legfontosabb, hogy gyökeret verjen a városban, aztán a többit majd meglátja.

Fütyörészve indult a városszéli szeméttelepre, ahol segédőrként alkalmazták. „Főnöke”, Sípos úr, aki nevét futballbírói múltjának köszönhette, minden hájjal megkent öreg róka volt, aki egykori dicsősége folytán jutott a „magas álláshoz” – fából eszkábált őrtoronyban folytatta társadalmilag hasznos tevékenységét. Józsi emlékezett egy hajdani mérkőzésre, ahol Sípos úr kedvenc csapata ellen fújt. A közönség sokáig bundát emlegetett, de aztán a kedélyek lassan lecsillapodtak. No és hol van már a tavalyi hó!

Az őrtorony doyenjének mostani munkaköri kötelessége abban merült ki, hogy ellenőrizze, veszélyesnek minősített vegyi hulladék, – vegyipari termék, kiselejtezett gumiabroncs, vagy használt autóakkumulátor ne kerülhessen a szeméttelepre. A közeli festékgyár kamionsofőrjei néha mégis oda hordták bádogtartályaikat, melyből elviselhetetlen bűze áradt a festékipar melléktermékeinek. Némi csúszópénz ellenében Sípos úr szemet hunyt, és hagyta, hogy a bádoghordók tartalmát szemtanúk távollétében az előre kiásott mély gödrökbe ürítsék, hogy aztán némi szeméttel és földdel temessék el a kihágás nyomait. Így a sofőr is jól járt, mert megspórolhatta a többtíz kilométeres menetutat, a gázolajat pedig a környékbeli parasztoknak adta el fél áron. Látszólag mindenkinek volt haszna az ügyön, a környéken viszont többé a fű sem nőtt. Ez újabb előnyt jelentett Sípos úr számára, ugyanis, feladatkörébe tartozott a szeméttelep környékének gyommentesítése is.

Most azonban, hogy az előírások szigorításával maga mellé segítséget kapott, úgy vélte, veszélybe kertült a kiegészítő jövedelemforrás. No de Sípos urat nem olyan fából faragták, mint akin a

törvényes előírások a legcsekélyebb mértékben is kifoghassanak! Amikor az ismert hulladékszállító jármű feltűnt a láthatáron, Vazze Józsit beküldte kerékpárral a városba cigarettáért, vagy italért, hogy ne legyen láb alatt, amíg a titkos hadművelet nyomait el nem tűntetik. Józsi pedig ment készségesen, már csak azért is, mert a parancs, az parancs!

Hamar beleszokott a munkarendbe, de addig is, míg első bérét kézhez vehette, laknia kellett valahol, az albérlet pedig pénzbe kerül! Mivel semmilyen tartalékkal nem rendelkezett, úgy gondolta, főnökétől kér kölcsön annyi pénzt, amennyivel lakásának első havi bérletét kiegyenlítheti, és önmagát szerényen fenntarthatja. Sípos úr egyetlen szóra átadta az összeget, biztosítva kollégáját, hogy semmiféle kamatot nem számít fel érte, örül, ha segíthet.

A dolgok a rendes kerékvágásban haladtak tovább. Fél év múlva Józsi öreg házigazdája feldobta a talpát, az örökös pedig áruba bocsátotta a kicsi, düledező város széli ingatlant. A fiú attól tartott, hogy ha elkél a ház, őt bizonyára az utcára teszik télvíz idején, és akkor új szállás után nézhet! Lakást bérbe venni azonban inkább csak nyáron lehet, amikor a diákság vakáción van, a télire beköltöző munkások pedig kerékpárral haza járnak a közeli falvakba.

– Vazze! – kiáltott fel Józsi – tudom már a megoldást! Én fogom megvásárolni a házat! Igaz, pénzem nincs, de bizonyára van Sípos úrnak, aki egyszer már szívélyesen kiszolgált egy kölcsönnel. - A nagyobb összeget aztán rendszeresen törleszti majd havi részletekben, amíg egy fillérig visszafizeti. Legfeljebb némi kamatot is ad, olyan sokat nem számíthat fel az öreg!

Olyan jókedve támadt ettől az ötlettől, hogy egyszeriben szépnek találta a világot. Másnap elmesélte tervét Sípos úrnak, aki úgy vélte, végleg karmaiba keríti beosztottját a kölcsönnel. Nem kell ezután dolgoznia, a fiú majd mindent megcsinál helyette a kamat fejében. A titkába is bizton beavathatja, hiszen nem áll fenn semmiféle árulás veszélye. Józsi a kölcsön terhe alatt majd szépen befogja a pofáját, és úgy ugrál majd, ahogy ő fütyül.

Kezet csaptak az egyezségre. Sípos úr átadta a pénzt, és aláíratott egy előre lepecsételt okmányt arról, hogy nemfizetés esetén ő rendelkezik a ház tulajdonjogával. Vazze Józsinak ez a megszorítás nem okozott gondot, szemrebbenés nélkül szignálta az orra elé

tartott papirost, a továbbiakban pedig hűségesen látta el a ráháruló plusz feladatokat. Tartozását rendszeresen törlesztette. A főnök minden nap részeg volt, mert megengedhette magának, hogy már a délelőtti órákban „betintázzon”, utána pedig másnap reggelig húzhassa a lóbőrt.

Májusban aztán váratlanul behívatták őket a központi irodába, ahol kurtán közölték, hogy mindketten ki vannak rúgva. A környéken lakóknak feltűnt ugyanis a rendszeresen megjelenő festékgyári kocsi elviselhetetlen bűzt árasztó bádoghordóival. Feljelentést tettek a városi környezetvédelmi hatóságnál, a gyanú pedig beigazolódott. Sípos úr kollégáját árulással vádolta, és kijelentette, hogy ha két héten belül nem fizeti vissza a kölcsönadott pénzt az utolsó fillérig, akkor elárverezteti a házát. Mindketten jövedelem nélkül maradtak, de Sípos úrnak volt tartalékja.

Vazze Józsi, egy heti töprengés után úgy döntött, hogy bankkölcsönt vesz fel a házára, tartozását visszafizetendő. Ezáltal időt nyer, és majdcsak talál valahol egy állást, hogy a jövedelméből a banki részleteket törleszthesse. A hitelfelvétel megtörtént, a felvett pénz egy részét azonban azonnal be kellett fizetnie az induló részletbe. Amikor aztán egy nyugodt percében leült számolni, rádöbbent, hogy több mint kétszeresét kell majd visszaadnia a felvett summának. Új munkahelyet viszont sehol sem talált. Zálogházba adta szülei karikagyűrűjét, aprópénzért szabadult meg attól a néhány használható bútordarabtól, és ruhaneműtől, ami még a birtokában volt, csak hogy fenn tudja magát tartani addig, míg újra jövedelemhez jut. Amikor fizetésképtelenné vált, a bank elárverezte a házát, ő pedig a közeli erdőben keresett menedéket azokkal a mosdatlan hajléktalanokkal, akiket ez idáig messzire elkerült és mélyen megvetett.

A tél beálltával Vazze Józsi először kórházba, majd szükségszállóba került. Nyaranta az aluljárókban lehet látni, amint kiüresedett tekintettel maga elé réved, és egy hajdani futballbírót szid, aki nem adta meg kedvenc csapatának a bajnoki feljutáshoz szükséges, amúgy teljesen jogos tizenegyest.

Megkoronázva

Könnyelmű asszonyként tobzódott a Nyár,
Napnak aranyából osztott dús kegyet.
Rőt pipacsokkal felizzott a határ,
elbambult az állvány, rest volt az ecset.

Királynői csókja ajkamra égve,
megbabonázott a múló pillanat.
Tartottam volna erővel, hogy még ne
ragadja el tőlem kóbor fuvallat.

Hímezte már a palástját az alkony,
s őszülő fejemre koronát rakott.
Gazdagon bíbor borult rám a parton,
Pünkösdi királyként némán álltam ott.

Júlia néni mesél

Júlia néni a város szélén él egy kicsi, öreg házban. Állítólag tanítónőként került ide, valamikor a háború előtt. Az évek hosszú során több generáció is felcseperedett a keze alatt, és mindenki csak hálával gondol áldásos tevékenységére. Hogy hány éves lehet most, azt senki sem tudja, mert Júlia néni úgy aszalódott meg, mint a fán az ottfelejtett gyümölcs. Az eltelt évektől nemcsak ráncosabb lett, hanem bölcsebb is, ízes szavai egy évszázad nyarainak zamatát hordozzák magukban. Aki azokat kóstolgatta, újra, és újra vágyakozik vele szóba állni.

Nemrégiben az idős tanító nénit felkereste ifjú kollégái lelkes csoportja, arra kérve, meséljen gyermekkora húsvétjainak hagyományairól, elsősorban a tojásfestésről.

– Ó, kedveskéim, – kezdte Júlia néni –, de más volt még akkor a világ! Abban az Isten háta mögötti kicsiny faluban, ahol éltünk, az Ünnepnek óriási jelentősége volt. A rossz, köves föld igen gyengén termett, kegyetlen munkával tudtuk belőle kicsikarni a legszükségesebbeket. Látástól vakulásig dolgoztunk, még mi zsenge gyermekek is, hogy valahogy megélhessünk. Vasárnap, és ünnepnapokon viszont szentségtörés volt a munka. Olyankor pihentük ki a hétköznapok fáradalmait, és töltődtünk fel új energiával a Fennvaló kegyelméből.

A Húsvét volt a legnagyobb ünnepünk a Karácsony mellett. Már maga a készülődés is varázslattal töltött el bennünket! Az ehhez fűződő szokásainkról egy hétig is tudnék beszélni, de tudom, rohantok, így most csak a tojáshímzést mesélem el nektek. Mert ezt tudnotok kell aranyoskáim, hogy a tojást nem festettük, hanem hímeztük! Nem létezett még abban az időben bolti tojásfesték, amire szükségünk volt, mindent a természettől kaptunk. Megfőztük a hagyma lehántolt héját, attól lett szép rozsdavörös a hímestojás! De festettünk tojást petrezselyem levéllel zöldre, céklával lilára, nyáron eltett zöld dió levével olajbarnára. A természetes festékbe ecetet is kevertünk, az segített, hogy a színek jól rögzüljenek.

A hímezéshez két módszert is használtunk. Az egyszerűbb megoldás az volt, hogy a szépen megfestett tojásokra zsákvarró tűvel, vagy éles bicska hegyével a mintát rákapartunk. A másik módszer szerint a még festetlen tojásra írókával került fel a rajzolat olvasztott gyertyából. Az írókát édesapám készítette, lúdtoll szárát erősítve merőlegesen egy pálcikára. Ezt az apró, finomhegyű szerszámot mártogattuk az olvadt viaszba, azzal rajzoltunk a főtt tojás héjára. Utána kerültek az általunk készített, kihűtött színező lébe. Minél tovább álltak a hagymahéj, vagy a cékla levében, annál sötétebb lett a tojás. A viaszos rajzolatot persze nem fogta be a festék. A gyertyamaradékot utólag mécses lángja fölött olvasztottuk fel és töröltük le a tojásról egy rongydarabbal. Végül ugyanazzal a viaszos ronggyal a tojásokat puhán átdörzsöltük, hogy fényesek legyenek.

– És a hímestojás-motívumoknak volt valamilyen kialakult hagyománya?

– Hm, kedveskéim! Volt, aki saját fantáziából írókázott, más pedig a hagyományos mintákra esküdött. Az ősi motívumokat féltett kincsként őriztük, és adtuk tovább az utókornak. Azok eredetileg a székely-csángó rovásírás emlékét idézik, amit még állítólag Ázsiából hoztunk magunkkal. Azok a krix-kraxok, amik leegyszerűsített mértani idomoknak, meg értelmetlen ákombákomoknak tűnnek, talán régi pogány varázsigék rovásírásos kezdőbetűi voltak. Kereszténység még nem is létezett, amikor mi az Ázsiai sztyeppéken már írni, olvasni tudtunk. Naptárt vezettünk, és számon tartottuk az állatok szaporulatát, meg a fontosabb családi eseményeket. Az ősi sumér írásjelekkel rokon rovásainkat a jurták bordáiba véstük, meg a pásztorbotokba. Az csak természetes, hogy később, a tojáshímzés hagyományainak kialakulása után is ezek a jelek kerültek fel a termékenység misztikus üzenetét hordozó ajándéktojásokra. Legyetek hát büszkék hagyományainkra, ősi kultúránkra!

Az eladó leányzók szívük választottjának különös gonddal készítették el a legszebb, legmívesebb tojást. Egy-egy darab igazi művészi értéket képviselt, érdemes volt a megőrzésre, ezt annál is inkább megtette a legény, mert sikeres frigy után a későbbiekben számon lett kérve a fiatalasszony által, hogy mekkora becsben részesült az egykor kapott tojás.

Az ősi jeleken kívül a megújuló természet formái is szerephez jutottak. A friss hajtások, zsenge levelek kecses, tagolt formái is rákerültek a tojásokra. A levelet megnedvesítve simítottuk a tojásra, majd gézbe helyezve mártottuk bele a festékbe. Így a céklalé, vagy a hagymahéj-főzet csak azokat a helyeket fogta be a tojáson, amelyeket nem takart a levél. De erre a módszerre talán még a szüleitek is emlékeznek!

Manapság sajnos már gyári festék, vagy levonó kerül a tojásra, de divatba jött, hogy tucatterméket, csokinyuszit, csokitojást ajándékoznak a locsolóknak. Persze, nem is érdemelnek többet, hiszen

lassan már a locsolóversek is feledésbe mennek, a szépemlékű, vidám kútvizes öntözés helyett pedig ma már csak a méregdrága, de annál büdösebb pacsuli-orgia dívik!

Júlia néni a szekrény fiókjából dobozkát vesz ki, melyben vattába csomagolva kopott fényű tojás díszeleg.

– Ezt a tojást drága jó uram őrizgette, aki már majdnem harminc éve elment. Még legénykorában kapta egy ifjú leányzótól. – mondja elhomályosult szemekkel.

A tojáson két rovásírásos monogram között egy stilizált szív körvonalai látszanak.

– Tudjátok, kedveskéim, ez itt a P betű, úgy, mint Pista, ez pedig a J, azaz Júlia.

Szöllősi Zoltán (Borian)

Benned élek

Édes
Pillanatok
Forró
Lángjai
Olvasztottak
Eggyé
Bennünket.

Most
Mennem
Kell, de
Nem örökre...
Remélem!

Szívverésed
Melegében
Gondolj
Reám...
Kifulladásig
Ölellek.

Bárhol
Vagyok,
Bárhol
Leszel,
Tiéd
Vagyok.
Enyém
Leszel...
Örökkön
Szeretlek.

Haikuk

Levetvén kérged,
Megerősödve nézel
Harcaid elé.

Tavaszi zápor
Fűszere vagy a földnek,
Életkedvet adsz.

Mindig szomjazom
Éltető sugaraid
Után dicső Nap.

Félek az idő
Eltemet majd oktalan
Életünk miatt.

Szemeid boldog
Tavában úszva mámor
Tölti be szívem

Sztolár Miklós (MZ_PER_X)

GPS

Kornél világéletében szeretett kényelmesen vezetni, ami sebességimádatával párosulva, meglehetősen nagy rizikófaktort jelentett mind önmaga, mind környezete számára, ezért aztán úgy döntött, hogy a technikára bízza magát.

Már sokat hallott az új csodáról, a GPS-ről, működéséről azonban szinte semmit sem tudott. Alig született meg döntése, a következő sarkon már meg is látott egy hatalmas GPS reklámot egy üzlet ajtaja fölött. Azt hitte, káprázik a szeme, mert negyed órája, amikor utoljára erre járt, a reklám még nem volt látható, ráadásul az üzlet helyén is csak egy üres telek állt.

Egy életem, egy halálom alapon belépett a laptopokkal elárasztott helyiségbe. Megállt a biztonsági kamerák kereszttüzében, körülnézett, de egy lelket sem látott a szinte felmérhetetlen mélységű teremben. „Hova tűnhettek ?...” – morfondírozott magában, amikor előtte termett egy megdöbbentően alacsony, idős emberke. Kopasz fején gondosan fésült, arany színű sziget virított. Barátságos mosollyal Kornélhoz fordult.

– GPS-t keres az úr ?

Kornél szólni sem tudott a döbbenettől, az emberke azonban, mit sem törődve ezzel, folytatta.

– Mert ha igen, a legjobb helyre jött. Ez a város legkiválóbb üzlete, igaz, csak alkalmi nyitva tartással dolgozunk, és nem mindenkit szolgálunk ki.

Kornélnak egy pillanatra furcsa érzése támadt, de gyorsan elmúlt.

– És, engem ki tetszenek szolgálni ? – kérdezte némi iróniával.

Az fürkész tekintetű emberke végigmérte Kornélt, mintha szabásmintát venne egy öltönyhöz.

– Önt igen – jelentette ki barátságosan.

Kornél továbbra sem értette a dolgot.

– És, minek köszönhetem ezt a nagyvonalúságot ?

Vendéglátója újra végigmérte.

– Egyelőre csak annyit mondhatok, hogy termékeinket eddig kizárólag csak komfort –, kényelem – és sebességimádó vezetőknek értékesítjük.

„Honnan ismerhet engem ez az ember?" – töprengett Kornél, miközben újra körülnézett az üzletben. Most mérte csak fel, milyen furcsa helyre került. Nem voltak pénztárak, nem voltak adminisztrátorok, sürgölődő takarítószemélyzet, készséges, visszafogott biztonsági szolgálat, csak ez az előtte álló különös szerzet.

Mit volt mit tenni, Kornél egyelőre beérte ennyivel. Nem maradt túl sok ideje a töprengésre, mert egyszer csak felfigyelt rá, hogy az üzletnek az egyik részén, ahol néhány perce még csak laptopok voltak, több száz GPS vár rá. Közelebb lépett, hogy szemügyre vegye őket, vendéglátója azonban nem hagyta magára.

– Ne is foglalkozzon velük ! Ez a modell kell Önnek – mutatott egy igen takaros darabot a férfinak.

Kornél kérdő és egyben kétkedő pillantására megkezdte reklámkampányát.

– Ez a modell mindent tud, amire Önnek szüksége van.

– Pontosabban ?... – helyezkedett várakozó álláspontra Kornél.

Most már nagyon fúrta az oldalát, mire akar kilyukadni a szómágus.

– Elvezeti mindenhova, ahova akarja, sőt néha oda is, ahova nem – tette hozzá mosolyogva – Igen nagy kényelmet biztosít, gyakorlatilag teljesen rábízhatja magát ugyanúgy, mint egy robotpilótára. A felelősséget természetesen, Önnek kell vállalnia minden esetben. Igen intelligens érzékelőrendszere van, természetesen lézerblokkolóval és minden ehhez hasonló kiegészítővel is rendelkezik.

Kornél egyre kevésbé akart hinni a fülének.

– Esetleg a rendőröket is felismeri ?

– Természetesen. Egyetlen tényezőtől függ majd igazán a működése, ez pedig Ön lesz. Ezeket a készülékeket mindig személyre szólóan adjuk ki.

A férfi néhány perce még azt gondolta, hogy ezen az estén már nem éri több meglepetés, de tévedett.

– Személyre szólóan ? Ezt hogy érti ? Igazolvány, vagy efféle kell hozzá ?

Az emberke elmosolyodott.

– Nekünk erre nincs szükségünk. El is felejtettem mondani, van még egy egyedülálló tulajdonsága ennek a készüléknek, mindig odajuttatja a tulajdonosát, ahova kell.

– Na, de ez a dolga, nem ?

A tar fejű vendéglátó, némi töprengés után válaszolt csak.

– Hát, persze, hogy ez.

Kornél nem egészen értette, miért hangsúlyozta ki ennyire a készülék legalapvetőbb jellemzőjét az eladó, de úgy döntött, nem foglalkozik tovább a részletekkel.

A kampány befejeződött.

– Nos, érdekli a készülék ?

A férfi ellenérzései időközben megszűntek.

– Igen, nagyon is érdekel – jelentette ki az emberke nagy megelégedésére.

– Akkor, fáradjon a pulthoz, és intézzük el a piszkos anyagiakat.

Kornél egy pillanatra meghátrált, az üzletember azonban ismét a veséjébe látott, és elétartotta a GPS dobozát a rajta levő árral.

– Ön ezt a pénzt nem fogja megérezni, uram.

A kölcsönösen udvarias, hosszúra nyúló elköszönés után Kornél szinte kábán hagyta el a különös üzletet. A GPS mindenesetre a kezében volt, más pedig nem számított.

Körülnézett az időközben sötétségbe borult utcán, egy lélek nem volt a környéken. Alig tett meg néhány métert, és igen furcsa érzése támadt, gyanakodva hátrafordult. Érzése megalapozottnak bizonyult, az üzlet helyén immár újra az üres telek állt. Most már végképp nem értett semmit.

Töprengésre azonban nem maradt ideje, mert ebben a pillanatban megszólalt a kezében tartott, becsomagolt készülék.

– Új idősávba léptél. Az autód a következő utcában jobbra található, még nem tették fel a szállítójárműre, ha sietsz, még odaérsz. Meg lehet velük egyezni.

Kornél elmosolyodott.

– Már csak az árfolyamukat kéne tudni – gondolta magában.

– Elég, ha egy ötezrest adsz nekik – szólalt meg újra a GPS.

Kornél belement a különös játékba.

– Hát, te tudod.

Az autóját két rendőr vizsgálgatta, a szállítómunkások még várakoztak.

– Rossz helyen állok, biztos úr ? – lépett oda Kornél az egyik rendőrhöz, aki morózusan ránézett.

– Nagyon rossz helyen áll.

– Kornél pont ettől tartott.

– Esetleg, javíthatnék a helyzeten… – kezdte bizonytalanul – Mennyit adjak, biztos úr ?

A rendőr végigmérte Kornélt.

– 20.000 a büntetés.

– Adhatok 5.000-et, biztos úr? – kérdezte Kornél.

A rendőr társára nézett, majd újra Kornélra. Anyagi helyzetén is elgondolkodott egy pillanatra, és gyorsan rájött, hogy őt bizony meg lehet vesztegetni.

– Na, jó, most az egyszer – mondta társa és Kornél nagy megkönnyebbülésére.

Kornélnak egyre jobban tetszett új szerzeménye. Újra átadhatta magát szenvedélyének. A GPS minden lényeges körülményre figyelmeztette száguldása közben, legyen az dugó, váratlanul felbukkanó rendőr, esetleg túl lassú járókelő, akikből sajnos bosszantóan sok volt. Náluk már csak az óvatos vezetők voltak rosszabbak, Kornélt kiverte a hideg tőlük.

A GPS egyszer csak megszólalt.

– Lassítsál.

– Miért ? – kérdezett vissza Kornél hanyagul.

– Ott a fal – válaszolta a GPS.

Történetesen, igaza volt. Kornél azonnal fékezett, életét új szerzeményének köszönhette. Nagyot lélegzett, és újra szemügyre vette a mindent tudó készüléket. Nem volt rajta semmi különös, leszámítva persze a tudását.

A száguldás azonban száguldás, anélkül mit ér az élet ? Kornél néhány percnyi óvatos vezetés után visszatért eredeti tempójához. Nem fékezte semmi, egy idő után pedig a GPS óvatosságra intő figyelmeztetéseire sem reagált.

Sajnos minden út véget ér egyszer, így volt ez Kornéllal is. Kiváló reflexei ellenére elgázolt egy óvatlan járókelőt.

– Gyereket ütöttél el, erre sajnos nincs programom – szólalt meg a GPS, és lezárta a kocsi összes ajtaját.

Szukics Zsolt (szukicszs)

Minden elmúlik egyszer

Fodrozódik a félhold
A kavicsok vezette patakok hullámain,
S minden az elmúló homályba vész,
Ahogy elmossa kínzó életed apró nyomait.

Ott vagy a hegyek csúcsán,
De a mélyben tündöklő megtört arcodon
Ragyog a félelem megmaradt
Ölelő álma minden hajnalon.

Szerepeid elfogynak egyszer
A megfáradt idő hamvaiban,
S akkor a vadon hívó szava
Árnyékod fölé emel, s mutatja utad.

Nem baj, ha fogy az időd,
Mi életed végét kívánva hajszol tovább,
Nem baj, ha elmúlt tetteid
Nyoma rejtett titokként újra megaláz.

Minden elmúlik egyszer,
S, ha majd véget ér a remény,
Halálod boldog szülöttje te leszel
Ki már nem kér, s nem ígér.

Ne kérdezd, ki vagyok

Ne kérdezd, ki vagyok.
Lehetek megtört fénysugár egy vízcseppen,
Egy szál virág a nap fényében,
Szivárvány az égen,
De lehetek Te,
Ki vagy, s vagyok.

Ne kérdezd, miért vagyok.
Lehet, hogy hazug válaszom igazságként
Szenvednéd el, s lehet, hogy
Mi eddig felemelt,
Lerombolná réges-rég
Felépített életed, ha tudnád,
Miért vagy, s vagyok.

Ne kérdezd, hol vagyok.
Ott, ahol látod tükröződve arcokon
Tiszta, édes mosolyod.
Ahol hangod elveszik, de megérkezik.
Ahol tested lélegzik, de el is múlik
A halál lenyűgöző csodájában,
S akkor tudod,
Ki vagy, s ki vagyok.

Nem veled hal meg az élet

Ne sírj, nem veled hal meg az élet.
Ne bánd, ha bűnbe égetett neved ítélet sebzi meg.
Első lélegzeted vetette meg halálod ágyát,
S, ha kell, majd újra megpihensz.

Az évezredes fájdalom görcsöt égetett beléd.
Kipréselt mosolyod tompán zúgó elméd
Monoton hangjai mögül fáradtnak érzed,
Ahogy dühödbe mélyedve fagyos életed véded.

A verejték, s a vér átölel, de te újra képzeled
Rég elmúlt tetteid, s már halott vágyaid,
Hisz nem engednek tovább, míg meg nem érted,
Hogy félelmed, s kínjaid üldözve vezetnek téged.

Ne sírj, nem veled hal meg az élet.
Ne bánd, ha bűnbe égetett neved ítélet sebzi meg.
Ahogy hamvaid felett elszáll a táncoló képzelet,
Megszűnik a bűn, a félelem, s fényedben újra megpihensz.

Szűcs Gyuláné *(doszke)*

Tavaszt várva

Csendes fűtött szobában ábrándozva,
falra festem a meleget,
a Napot átkarolnám,
bár kint a fenyőágak még roskadoznak,
szüntelenül hajbókolnak,
fehér kesztyűt hordanak.
A szél fura tréfát űz velük,
hordja, viszi az üzenetet,
rügyek, még ne jöjjetek!

Rigók füttye sem szól,
csalogány nem dalol.
Gondban vannak a madarak
hova lett a terített asztaluk?
Mit esznek? Jön az este. Üres,
korgó a begyük, lesz e holnap eledelük?
Az ember szereti a környezetét,
a nemsokára dalos csicsergőket.

Terülj asztalt, varázsol nekik,
hogy dédelgetve érezzék
a tél szorító erejét.
Átsegítve a piciny kedves
madarakat, erdő mélyén a vadakat.
Hosszú-hosszú ideje, mióta az ember
szeretete szétterül, körbefonja a léteket.

Morcos évszaknak végén,
sok személy lelkendezve vidul,
a tavasz lassan majd kivirul,
a nyár pihentet,
az ősz terméseket termeltet,
s újra indul az a körforgalom,
mellyel mindég éljük életünk,
ameddig, addig! Ki tudja meddig!?

Naplemente…!

Pattogatott kukorica ugrál a fejemben.
Minden kukoricaszemben
Benne van egy versem.

Most a naplemente éledezik bennem,
Hatalmas csillag gyúlt a szívemben.
Hihetetlen gondolatok röpködtek,
Mint madarak a napsugarak mellett.

Látomásként megéltem, minap egy este:
A forrón izzó Nap,
A fényes gömb: fáradtan még visszatekint,
A házak, fák fölött. Térj nyugovóra. Így int!

Vörösre színezi vakító szeme az eget,
Széttöri a viharos fekete felleget,
Egy ponton egybeolvad a fehér léggel,
Mint téli szélben, hópihék a fagyos jéggel.

A festő palettán zokognak a napsugarak,
És az égen ott fent, pont úgy,
Mint vihar alatt a sivító villám nyila,
Hiszen napnyugta nincs is soha!
Csak alábukik a horizont alatt.

Nem láthatod a Föld túlsó részén,
Ébreszt frissen, vidáman, fürgén:
Az aranypalástot magára ölti,
A sivatag homokját kénsárgává perzseli.

Majd idő múlva ott lesz a napnyugta,
Az ég a Földdel lesz egybe olvadva.
Ahogy a Napocska, kezeit egy fekete csíkban,
Egyforma színűvé mossa.

Nem lehet igaz, mert ezt festő alkotta,
A kobalt kék égnek, zafír az árnyéka,
A vérbélű narancsos éji ég levében,
Óriási vörös gömb libben,
Hírtelen elbújik az égnek lilás barna fényében.

Harmatcsepp fátyol,
Izzó arcából szisszen,
Végleg eltűnik a tó és a folyó,
Békanyálas zöld vizében.

Dr. Tüzes Károly *(tuzeskaroly)*

Hit

Tarka pillangó, már-már rám szállna, illanó.

Tiszteletem anyagtalan tárgya!
Kanyargó gondolataim úgy áramlanak körül, mint élő planétákat
a fénylő ezüstfolyók zegzugos árja.
Most aggaszt a válaszok bolygó-ritkasága.

Hiába kérdezünk?
Senki sem hallja esdeklésünk?
Révbe sosem érünk?
Lepkék, szárnyak nélkül,
mit érünk?

Gyermekmesékben hiszünk.
Ez minden reményünk,
végül.
Egyedül maradunk,
félünk.

Halotti szemfedőnek ránk terül,
a gyémántcsillagokkal hímzett
csodálatos-végtelen
űr.

Örökkévalóság

Én is szeretném hinni,
hogy vár ránk egy új létrend,
létezik az a bűvös égi otthon,
de most mégis úgy gondolom,
mérhetetlen a hiány, a veszteség.
Tudom, mindent megtennék,
bárcsak újból visszatérhetnék.
Nem törődnék vele,
ha a nyár piros-sárga heve emésztene,
vagy sárba húzna az ősz mély mocsara,
de azzal sem, ha a tél hidege perzselne.

Sorjázik bennem sok kígyózó kérdés:
lesz ott víz, ez a legtitokzatosabb, ritka anyag,
amely épít, rombol, szomjat olt, titokzatos körforgó táncban,
vagy habzó piros bor és megannyi ínyenc falat?
A végtelen égi mezőn virágzik pipacs?
Van hárs - felidézi gyermekkoromat -, orgona- és rózsaillat?
Létezik csillagtetős tópart és fehér téli csend,
hallani madárdalt langyos május esteken,
hát békakuruttyolást, tücsökciripelést?

Végleg meghal az olthatatlan tűz,
a gyönyörű, rejtélyes emberi vágy,
a minden földi dologban ott rejlő szépséges változatosság?
Lakályos az örök város, és tényleg Bach Sebestyén János muzsikál
a mennyei templom barokk orgonáján,
és van ott zongora,
fekete, lakkozott?
De nem folytatom,
csak halkan, magamat faggatom:
odaadunk-e mindent bármilyen ígéretért cserébe?

Urbán Annamária (Anne20)

Lepkehálóval a réten

Könnyed, tavaszi illatok szálltak a levegőben.
Panni alig várta, hogy hazaérjen az iskolából, és mehessen futkározni a rétre.

Az utcában az utolsó ház volt az övék, körülötte utcák, mögötte nagy kert, azután pedig már csak a tiszta természet: hatalmas rét, domb, és a dombtetőn kezdődött az erdő.

Így, amikor Panni kilépett a kapun, vagy a falu felé indult el, vagy ki a rétre és az erdőbe.

Míg óvodás korában megelégedett az udvarban játszással, pár év múlva rájött, hogy már a kert is kicsi. Ott ugyanis vigyázni kellett a veteményekre, és a gyümölcsfákról lehulló termésekre.

De a rét az üres volt! És szinte csak az övé! Hamar kinőtte tehát a kertet, és gyakran elcsatangolt a rétre, ahol egyedül lehetett. Leheveredett a fűbe, nézte a vonuló bárányfelhőket, hallgatta a tücsköket-bogarakat.

Ahogy kitavaszodott, hirtelen minden kiszíneződött. Megjelentek az első kék és sárga virágok, azok magukhoz vonzották a kék, sárga, fehér és pápaszemes lepkéket. No meg persze a nagy zöld dongókat és lódarazsakat is, azoktól pedig jobb távol maradni. Panni rendesen félt is mindentől, ami elég hangosan közlekedett a levegőben.

A lepkék azonban különösen tetszettek neki. De ha túl közel ment hozzájuk, máris elrepültek.

Nagyapának elmesélte, mennyire szeretné hazahozni és megmutatni azokat a szép pillangókat, de nem tudja, hogyan kell.

Nagyapa felnevetett és megnyugtatta a kislányt, hogy eszkábál ő majd neki hétvégéig egy lepkehálót, azzal majd összefogdoshatja a rét összes lepkéjét.

Na persze, Panni türelmetlenül várta a szombat délelőttöt, mert tudta, hogy amit Nagyapa megígér, az úgy is lesz.

Már másnap délután átlátogatott Nagyapához, megnézni, elkezdte-e már a lepkefogót. A kislány elámult, amikor meglátta a kellékeket, amikből majd összeáll az új játéka. Odaült Nagyapa mellé, és nézte, hogyan varrogat egy darab szúnyoghálót zsák formára. Miközben a zsák alját öltögette szép lassan, unokája ott kuporgott mellette a kissámlin. A zsák szájába egy kerekre hajlított drótot fűzött, így olyan lett, mint egy nagy kék sapka. A drót végére már csak egy nyelet kellett találni, ráerősíteni és kész is volt.

Mivel Nagyapa csak a hétvégére ígérte, ezért nem is volt szabad előbb kipróbálni a lepkefogót.

Szombat délelőtt Nagyapa kézen fogta a kislányt – mert persze ő is látni szerette volna, hogyan működik a szerkezet – és együtt kisétáltak a rétre.

Panni kitépte magát a Nagyapja kezéből és ugrálva és a hálóval csapkodva kergetni kezdte a lepkéket. Nagyapa nevetve rászólt:

– Ne agyonüsd őket, ez nem egy légycsapó!

Megmutatta az igazi fogást: óvatosan közeledett a pillangó felé, és ráhúzta a hálót. Szegény kis állat vergődött, de nem tudott szabadulni. Minél magasabbra szállt volna, annál mélyebben került a hálóba.

Panni meg akarta közelről nézni, mit fogtak, ezért felfordította a hálót, hogy kivegye a lepkét. Az pedig kiröppent a szabaddá vált lyukon.

Panni mérgelődött, mert a lepke kiszabadult, és máris indult a következő után, Nagyapát pedig rázta a nevetés.

Amikor elfáradt, leültek a fűbe, és Nagyapa elmagyarázta, hogy ne hagyja a lepkéket vergődni a hálóban, hanem engedje őket szabadon. A kislány szót fogadott.

Panni annyira belefeledkezett a lepkevadászatba, hogy nem vette észre, Nagyapa levette a szemüvegét, és könnyes szemét kezdte törölgetni.

Ilyenkor, amikor az unokájának barkácsolt valamit, vagy vele töltötte az időt, csak addig nem érezte magát olyan magányosnak a Nagymama nélkül.

– Küldesz egy lepkét a Nagymamának? – kérdezte kicsivel előbb, már szárazabb szemmel.

– Küldhetek?

– Igen. Megmutatom, hogy, csak fogj egyet.

Panni hamarosan fogott egy fehéret, odavitte a hálóban a Nagyapához.

– Ezt szeretném elküldeni.

– Jó. Akkor most gondolj erősen a Nagymamára, mintha itt lenne. – Panni csukott szemmel koncentrált. – És most lassan fordítsd fel a hálót…

Nagyapa fogta unokája kezét és együtt fordították meg a lepkehálót. A pillangó kiröppent és egyre magasabbra emelkedett.

– Biztos megkapja a Nagymama?

– Igen, megkapja. Látod, kicsikém, a temető felé száll…

Urbán-Szabó Béla (adalbert)

A hidegség íve

Észrevettem szemében a közelséget,
arcán a mosolyt
és a tisztaság ragyogását,
melyben a csúf
még csúfabbnak érzi önmagát.
Láttam szemében a közelséget,
tudtam a messzeséget,
ívét a hidegségnek.
Elfordítom fejem,
a horizont elnyeli szemem:
új irányok messzesége,
közelsége,
a véges végtelensége,
a van és a kell törvénye.
Beleordítom a képbe:
nekem fáj a távol,
s fáj a közel reménye.

Őszi intermezzo

Mint a szőlő, megért a fény a szemben,
őszi szonátát húz a szél szerelemben
rázzák a lombokat északi szelek,
ritkulnak már a gallyakon a levelek.
Őszies színekben suhog az erdő,
minden múló, pillanatra pillanat jő.

Józsi nyomoz

Rótta az utcákat. Néha megállt egy-egy kirakat előtt, egy-két üzletbe be is ment. Csak úgy körülnézni. Tölteni az időt.

Néha szeretett magának kicsikarni egy-egy délutánt, elszakadni a családtól, kiszabadulni a munkából. Mély lélegzetet vett. Mintha ez a pár óra volna a megtestesült szabadság.

Ritkán ismerőssel is találkozott. Voltak, akik próbálták megállítani, próbáltak beszédbe elegyedni vele. Akit csak lehetett és tudott, elhárított.

– Ne haragudj, sietek! – mondta, s még a lépteit is meggyorsította.

Ez az ő délutánja, gondolta ilyenkor.

– Sziiiaaaa! – köszönt rá valaki, hosszant megnyújtva a magánhangzókat.

–Az ismerős hang irányába fordult. Józsi volt az, egyik gondozottja.

* * *

Két éve dolgozott az intézetben. Az előző munkahelyén rövid ideig volt. Amilyen ígéretesnek indult az elején, akkorát csalódott benne, pedig helyben volt. Hárompercnyi séta a házuktól. Csupa robot volt, papírmunka munkakezdéstől befejezésig. Kérelmek, jelentések, nyomtatványok, elszámolások.

Az ezt megelőző munkahelyén vezető volt. Szerette a beosztottjait, klienseit. A fenntartó egynémely munkatársával kezdetben nagyon jó kapcsolata volt, aztán nagyon rossz. Szeretve és gyűlölve, a legrosszabb mégis az a bizonytalanság volt, amelyben dolgozniuk kellett. Lesz pénz a működésre vagy sem. Két gyereke van. A bizonytalanság többszörösen rossz. volt. Ekkor jött a tuti állásajánlat hárompercnyi járásra tőlük.

Semmi nem tuti. Megtanulta.

Aztán jött az intézet. Ismét bejárás a munkahelyre. Hóban, fagyban, sárban, hőségben, a legtöbbször végig állva a buszon. De inkább ez, mint a csupa papírmunka.

Amikor először körbevezette a főnökasszony a munkahelyén, megrémült. Tudta, hová jön. Mégis.

Velük kell dolgoznia nap mint nap ezentúl?

Enyhe és középsúlyos értelmi fogyatékos gyerekekkel, fiatalokkal? Érthetetlenül vagy nehezen érthetően beszéltek, az egyikőjük állandóan vigyorgott, a fogai és a nyelve szüntelenül látszódtak, a másiknak folyt a nyála, a harmadik időközönként égnek emelte a kezét…

Itt kell dolgoznia? Megőrült?

Eltelt egy hét, aztán még egy… Megszokta.

Ma már nem menne vissza a korábbi munkahelyeire, a papírvilágba a legkevésbé.

* * *

Józsi az intézet lakója volt. Egész pontosan az intézethez tartozó egyik lakóotthon lakója és az ő egyik gondozottja.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte tőle.

– Jááááároom a területet. Feeelüügyelek a rendre.

– És rendben van minden?

– Iiigeen. Eeddig iigeen. Aa reendőrséég beeépített eembere vaagyok. Iide küüldteek feelüügyelni.

– Jól van, Józsi. Kerülj még egyet, hátha közben történt valami!

– Neem töörtéént seemmi. Néézd csaak!

A bal kezének a gyűrűsujjára mutatott.

– Szép gyűrűd van. Kitől kaptad?

– Máártiitól. Vöölegéény vaagyok.

– Gratulálok.

– Köösznööm.

* * *

A férje kezdetben furcsállotta, hogy fogyatékosok közé megy dolgozni. Nehezebben fogadta el az állását, mint ő.

– Te tudod – mondta egyszer.

A fia közömbös fogadta a helyzetet, a kislánya kíváncsian.

Tündi alig várta, hogy legyen valami rendezvény az intézetben. Először félve, fenntartással vitte el egy születésnapi bulira. A lakók is megkedvelték. A kolléganői is hozták kisebb gyerekeiket.

Néha éjszakára is beosztották. A férje ezeket az időszakokat kifejezetten utálta. Ilyenkor mindig ideges volt és feszült. A semmin is képes volt vitatkozni vele.

Ő viszont szeretett éjszakázni. Általában nyugis műszakok voltak. Óránként, másfél óránként körbement. Némelyik szobába benézett. Egy alkalommal feltűnt neki, hogy Józsi horkol.

* * *

Legközelebb a lányával volt, mikor az utcán összefutottak Józsival.

– Nyomozol?

– Iigen. Lááttam egy-két gyanús alakot. Neem meerteek csinálni seemmit. Iirénke, meegmeentettem egy nőőt és a kiisláányát egy féérfiitól. Eelaakarta raaboolni a kiislánt, Meegmeenteettem. Haa neem húúzoom bee a haasam, meegszúúrt voolna a késéével.

– Józsi, akkor te most hős vagy!

– Iigen.

Józsi bazsalygott az orra alatt.

– Ezeket elmondod Mártinak?

– Iigen. Meegíírta aaz úújsáág iis, hoogy meenteettem meeg egy nőt éés aa kiisláányát.

* * *

Otthon egyre több probléma volt, A férje az utóbbi időben furcsán viselkedett. Ha kérdezte, hogy mi a baj, csak megvonta a vállát.

Attól félt, hogy belekeveredett valami zűrös ügybe. Volt már rá példa. Akkor megértette. De mit lehet tudni!

Ferke, a férje, egyre jobban utálta az intézetet. Úgy gondolta, hogy az éjszakázások miatt.

Egyszer aztán egy ünnepségre elvitte, hátha változik a véleménye.

– A többieknek is ott lesz a párjuk. Már akinek van – érvelt.

Ferke tisztességesen berúgott. Többet nem is hívta a munkahelyére semmilyen rendezvény ürügyén.

Egy este véres volt az arca és a ruhája. Kérdőn nézett rá.

– A buszmegálló előtti sarkon valaki nekem esett. Összevisszavert… Közben motyogott valami. „Nem hagyom, hogy bántsd!" Alig értettem. Mire felocsúdtam, elszaladt.

Még inkább azt gondolta, baj van. Valamibe belekeveredett a férje.

* * *

Majdnem megijedt, ahogy Józsit meglátta a nővérszoba ajtajában.

– Mióta vagy itt?

– Réégeen.

– Ezt ne csináld! Tessék szólni, ha jössz!

– Vaalaami baaj vaan?

Meglepődött a kérdésen.

– Lehet, hogy én is bekattanok. Jövök ide közétek – próbálta elviccelődni a kérdést. – Merre nyomoztál mostanában?

– Één meegvéédeelek.

– Hát az nagyon jó lesz. Éppen ideje, hogy egyszer már engemet is megvédjen valaki.

– Eegyszer máár meegvéédteelek. Aaz úújság is meegíírta.

– Jól van Józsi. Nem tudom, miről beszélsz. Mindenesetre szép tőled. Nem mindenkinek van ilyen testőre.

– Meegvéédteelek, Iirénke. A féérjed csóókoolta aazt a nőőt. Neem aakaartam, hoogy báántson.

Nézte ezt a lakli Józsit. A döbbenettől szólni sem bírt. Nem tudta visszatartani a könnyeit. Átölelte a nagydarab fiút. Zokogás rázta.

– A kurva életbe! – suttogta. – Ki vagy te, hogy ítélj?!

dr. Varga Imre (Emericus)

Bolond szél

Vékony lábakon áll a világ
Jön majd egy szél és elsodorja
Játszik vele, később összetöri
S az egészet egy kopár szemétdombra dobja.

Így élek én is, játszom a széllel
És a bolond szél is játszik velem
Ha eljutok és is a szemétdombra
Poraimból hátha virág terem.

Naiv hitvallás

Fél szárnyon is repülj, ha több nem marad
Fél lábon, bicegve is tartsd magad
Fél szemmel is láthatsz jól, megy ez
Csak fél szívvel ne fogj semmihez.

Lehetsz erős, akár erőtlenül
Ha elmerülsz is, lehetsz még felül
Győzhetsz még, a világ hiába mostoha
Csak hit nélkül ne fogj semmihez, soha.

Ha erős leszel: az előny nem vitás.
Magad okold: az élet nem hibás.
Ültess fát, virágot, nevelj gyereket
Semmi sem fontosabb, mint a szeretet.

Vaszkó Márta (eprecske)

Búcsúlevél

Sötét viharfelhők bodrában
villámcsapot fák ágain hamu ül,
gondolataim szövöm egyedül.
Tintába tollam ön miatt mártottam,
hittem szívemnek célzott szép szavainak,
de Ön a szomszédasszonynak is tette a szépet,
miközben engem ölelt s csalódásom lett a vége,
arcom pír égette s most sem szűnik égő virága
egy ördög vitt engem táncba,
ezért írom levelem, melyben kérem önt
ha egyszer is érezte azt amit én,
lelkében ott volt a remény,
az ábránd mit szerelemnek hitt,
kérem rejtse el szívében oly mélyre,
ha néha felélednének a régi emlékek
ne szégyellje kérem.
Utoljára csak azt kérem,
tépje el levelem, szórja szét
hadd röpítse messze a szél,
maradjon meg az emlék
semmi más,
így köszönök el öntől,
mert többé már nem lát.

Lehull

Testről lehulló lepel,
fényben csillogó szemek
buja tekintet,
simít a kéz,
vágytól izzó lüktetés.
Sóhaj, – gördül a könnycsepp
köröm húsba mélyed,
a csend betakar mindent.

A csend

A csend beszél,
ő mondja el,
milyen is a pillanat,
mi mindig itt marad.

A csend körül vesz,
ringatva átölel,
akkor is ha nem lehet,
nem hullatok könnyeket.

A csend beszél körbefon,
szállhatok szabadon,
s mikor elbúcsúzom,
nincs fájdalom.

Elmondanám

Elmondanám mi van bennem
miért fáj a lelkem
mért van hideg , sötét
mért lep be mindent a dér.

Elmondanám mit érzek
szívem hevesebben mért kalapál
s ha átölelnének
akkor lenne jobb talán.

Elmondanám mi lenne jó
nem lenne magány,
nem érezném minduntalan
valami a mélybe visszaránt.

Elmondom! – egyszer, talán.

Vehofsics Erzsébet (Nurse)

Huszár F4

Ötödik napja jött ki potyára. Ötödik napja várt, előbb türelemmel, aztán egyre türelmetlenebbül.

Négy hónapja minden áldott nap, pontban tizenegykor, hóna alá tette a sakk készletet, fejébe húzta kalapját, kezébe vette a sétabotot, és gyalog indult el a Népligetbe. Nem szállt buszra. Felesleges lett volna, hiszen csak kétsaroknyira lakott a parktól. Ott leült egy gesztenyefa alá, mindig ugyanoda, felállította a táblát, és nekiállt játszani. Csak úgy, magában. Hol a világossal lépett, hol a sötéttel. Minden lépést előre megkomponált, mindegyiket megrágta, alaposan meggondolta, aztán mégis vacillált egy kicsit, hogy biztosan jó helyre teszi-e ezt vagy azt a figurát.

Néhány hete járt már ki a parkba, amikor egy nap, éppen valami nehéz kombináción gondolkozott, hirtelen megállt mellette valaki. Éppen rá akart szólni a jövevényre, hogy lépjen arrébb, mert eltakarja a napot, amikor az idegen hirtelen megszólalt.

– Huszár F4 – Fel sem nézett a tábláról, az agya lázas számolásba kezdett. Gyorsan végigfuttatta a lehetőségeket, és mielőtt kicsúszott volna a száján, hogy – De, hát ez hülyeség! – rájött, milyen zseniális tippet kapott. Lépett a világos huszárral, és csak ezután emelte tekintetét az idegenre.

Fiatal fiú nézett rá mélyen ülő, szomorú és beesett szemekkel. Farmernadrágot és pólót viselt, seszínű edzőcipőt, bézbólsapkát. A feltűnő nem a ruhája volt, hanem a kerekes széke, amiben ült. Amolyan sportos kocsi, szétálló kerekekkel, amilyet csak a tévében látott azelőtt. – Nincs kedve beszállni? – kérdezte az újonnan érkezőt.

Azóta játszottak minden áldott nap. Órákig ültek az öreg padon, és tologatták a bábukat valami rejtélyes stratégiát követve. Nem siettek. Volt, hogy napokig játszottak egy játszmát. Olyankor feljegyezték az állást, és másnap ott folytatták, ahol abbahagyták.

Olyan nap is akadt, amikor nem is léptek egy lépést sem, csak ültek a padon, nézték a járókelőket, néha kalapot emeltek egy idősebb nőnek, vagy egymásra kacsintottak egy kurtább szoknyát felfedezve. Keveset beszélgettek. Azt is csak az élet apróbb dolgairól. Nem is nagyon tudtak egymásról semmit, de ennyi is elég volt, hogy megkedveljék egymást.

Alig telt el néhány hét, és érezte, hogy mennyire szüksége van a fiúra. Az eddigi magányos órákat felváltotta a várakozás. Egész nap az járt a fejében, hogy hamarosan találkoznak ismét, folytatják a játékot. Ha előbb ért a padhoz, már felállított sakktáblával várta a „gyereket", ahogy magában elnevezte, majd később, dobbant egyet a szíve, ahogy a kocsi szétálló kerekeit megpillantotta.

Szerette volna megtudni, mi történt, miért van a gyerek kerekesszékben, de nem akart tolakodó lenni, így inkább hallgatott, a fiú meg nem beszélt. Egy-egy apró elszólásból aztán arra a következtetésre jutott, hogy a fiú beteg. Nagyon beteg. Ezt látszott igazolni a sápadt arc, a karikás szemek. Tenni akart valamit érte, de nem tudta, hogyan lásson hozzá. Aztán egy nap hiába ment a Ligetbe. Hiába állította fel a táblát, hiába rakosgatta fel gondosan a bábukat az előző napi állás szerint, a fiú nem jött. Egy darabig várt, de aztán összecsomagolt és bánatosan hazaballagott.

Ötödik napja jött ki potyára. Rosszat sejtett. A gyerek nem szokott csak így eltűnni, ha valami programja volt, mindig előre szólt. Ha legalább a nevét és a címét tudta volna. Esetleg megkereshetné, játszhatnának máshol is, ha nehezére esik idejönni, de így … Türelmetlenül sétált fel- alá, nem találta a helyét. Képzeletében a legrosszabb rémálmok képei villantak fel. Elütötték, betegen fekszik odahaza, nincs, aki gondoskodjon róla, talán játszana egy parti sakkot. Egyre csak tipródott. Összeszedte a figurákat. Elment a kijáratig, aztán vissza, Körbe-körbe járta a parkot, amíg csak öreg lábai bírták, hátha rosszul emlékszik a gyerek, amilyen szétszórt néha.

Aztán visszajött ismét. Ráesteledett. Felállította a sakkot újra. Pontosan az utolsó állás szerint, és elindult hazafelé. Haza az üres lakásba. Ha a gyerek mégis jönne, legalább tudja, hogy vár rá, várja minden nap.

Nyugtalan éjszakája volt. Fel-felébredt, leste, mikor jön fel a nap, mikor lesz végre reggel. Délelőtt aztán újra elindult, vissza a Népligetbe. Egyenesen a padhoz sietett. A táblát ott találta, ahol hagyta. Elszomorodott. Tehát mégsem jött el, még mindig nincs hír róla. Aztán megnézte az állást újra, nem tudta, csak érzete, hogy valami nem stimmel, valami nem úgy van, ahogy előző nap hagyta. Egy bábu hiányzik. Igen, a világos huszár az F4-ről.

Megkönnyebbülten felsóhajtott, szélesen elmosolyodott, aztán leült a padra, és várt türelemmel.

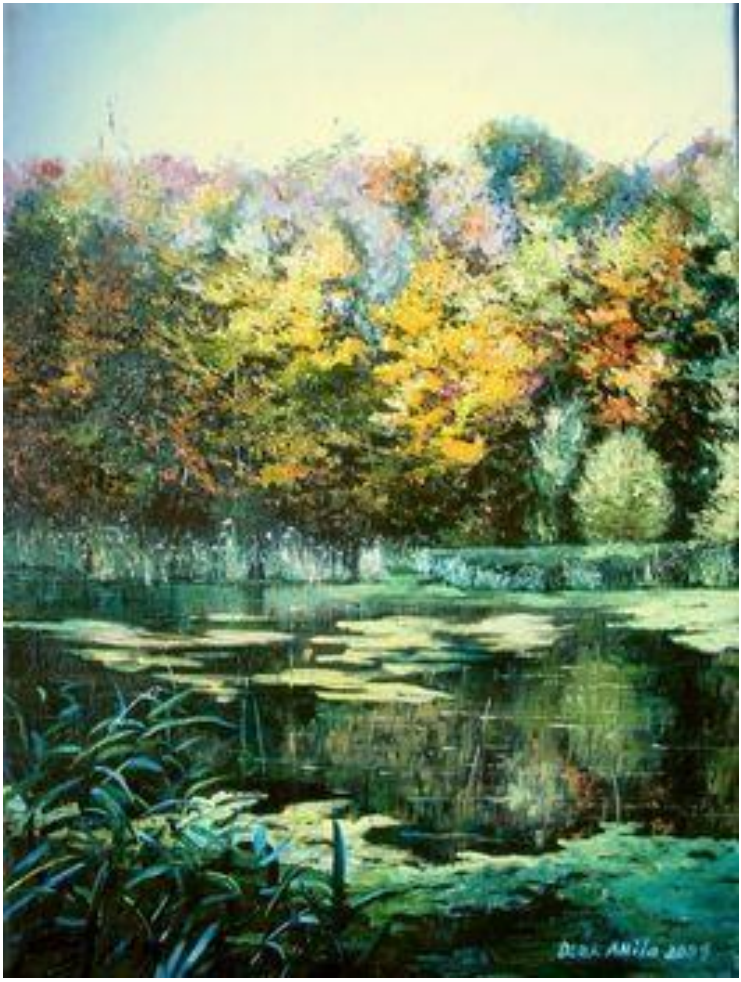
Képzőművészeti alkotások

Deák Attila (attila63): Vágyakozók

Deák Attila (attila63): Az élet bölcsője

Deák Attila (attila63): Az első napsugarak

Horváth Csaba (maninblack): Pokoli szerelem

Kékesi Katalin (Gajdzsin): Falu

Kékesi Katalin (Gajdzsin): Tánc

Kékesi Katalin (Gajdzsin): Vihar

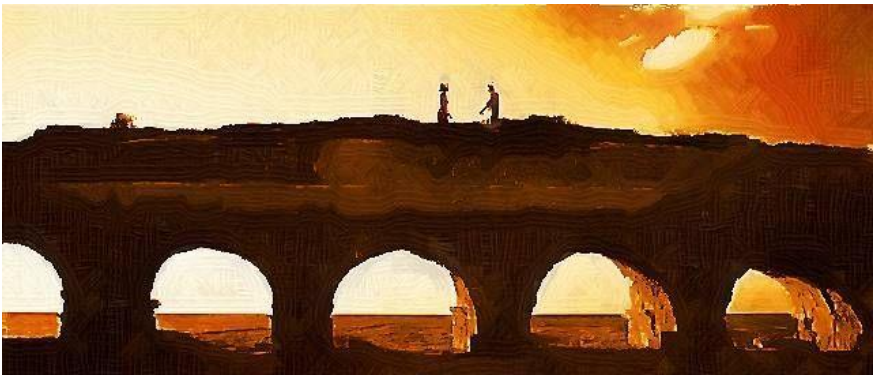
Kocsis Ágnes (kocsisagi): borús Harghita

Kocsis Ágnes (kocsisagi): Martély

Kocsis Ágnes (kocsisagi): borús Szénabálák

Szöllősi Zoltán (Borian): Virtuális festményem

Teffner András (Jetero): Párkányosi ártér

Tartalomjegyzék

Előszó 3

Irodalmi alkotások szerzői

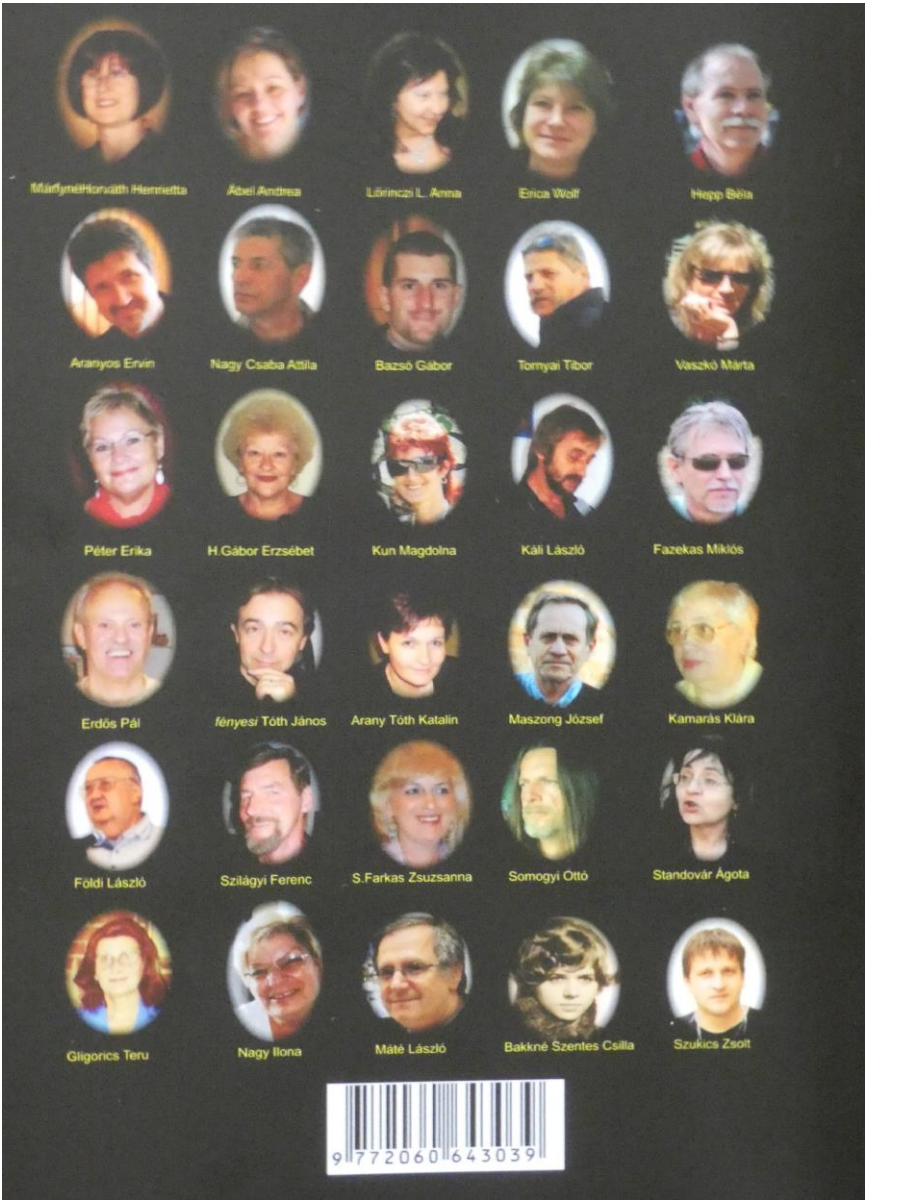
Aranyosi Ervin (AranyosiErvin) 5
Arany-Tóth Katalin (aranytk) 9
Ábel Andrea (AngyaliAndi) 18
Bakkné Szentes Csilla (ZseffyZsanett) 24
Bazsó Gábor (Baggio011) 26
Bán Valéria (zoria) 29
Bodó Csiba Gizella (csigi) 31
Bombicz Mónika (Francesca3) 32
Cseh Angéla (pumibu) 36
Csengődi Péter (csega) 37
Csikós Ágnes (AirunAlMarem) 43
Csizmadia Krisztina (cocko23) 44
Csöndes Csaba (csaszti) 45
Dávid József (csitesz) 47
Erica Wolf (anonymm) 50
Erdős Pál (sodrelap) 53
Fazekas Miklós (mickey48) 56
fényesi Tóth János (fényesi) 63
Földi László (Lacoba) 69
Gligorics Teru (teru) 76
Grigó Zoltán (Grigo) 82
György Emőke (Ekome) 86

Haász Irén (haaszi) 88
Halk Károly (silentium) 91
Hardik László (ho) 93
Hepp Béla (a_leb) 98
H. Gábor Erzsébet (hzsike) 103
Horák Andrea (Kankalin) 108
Illés Beáta (readrunner) 110
Kajuk Gyula (trendo) 113
Kamarás Klára (Si) 118
Káli László (Captnemo) 122
Király Csilla (KiralyCsilla) 128
Kis-Mezei Katalin (kismezei) 131
Kiss Péter (kisssp) 134
Kovács Daniela (vorosliliom) 136
Kováts Péter (Skorpio) 139
Kun Magdolna (lena1) 142
Ligeti Éva (LEKA) 148
Lőrinczi L. Anna (Anna1955) 151
Lyza Zsolcai (Lyza1) 158
Maszong József (Samway) 162
Mayer Edit Julianna (Julianna) 166
Márffyné Horváth Henrietta (Amarilla) 170
Máté László (winner) 172
Molnár József (farao) 183
Molnár Szilvia (aphrodita) 185
Nagy Csaba Attila (Attila61) 186
Nagy Gabriella (blue) 189
Nagy Ilona (pirospipacs) 190

Nemes István (Metallica) 194
(nemtom) 197
Németh Zsuzsanna (Lukrécia) 199
Nyolcas József (estelente) 207
Péter Erika (Eroica) 208
Piro M. Péter (piroman) 211
Ricza István (tavinarcisz) 216
S. Farkas Zsuzsanna (naiva) 218
Sándor András (Malan) 228
Somogyi Ottó (soman) 233
Standovár Ágota (stando) 237
Szalay Sándor (felix) 241
Szemendei Ágnes (agnes) 245
Szélesi Velina (velina) 249
Szilágyi Ferenc (szilfer) 251
Szöllősi Zoltán (Borian) 261
Sztolár Miklós (MZ_PER_X) 263
Szukics Zsolt (szukicszs) 268
Szűcs Gyuláné (doszke) 271
Dr. Tüzes Károly (tuzeskaroly) 274
Urbán Annamária (Anne20) 276
Urbán-Szabó Béla (adalbert) 279
dr. Varga Imre (Emericus) 284
Vaszkó Márta (eprecske) 285
Vehofsics Erzsébet (Nurse) 288

Képzőművészeti alkotások szerzői

Deák Attila	292
Horváth Csaba	295
Kékesi Katalin	296
Kocsis Ágnes	299
Szöllősi Zoltán (Borian)	301
Teffner András	302
Tornyai Tibor	borító

9 772060 643039